

Maren Stoffels
& Hans Kuyper

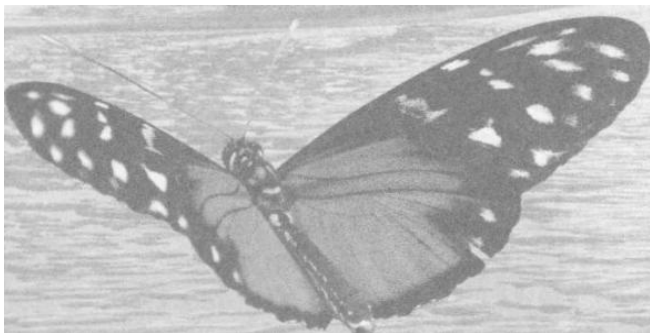
Je bent
van mij!

Leopold

Maren Stoffels &

Hans Kuyper

Je bent van mij!

De eerste brief

'Moet je kijken.' Moira keek even om zich heen en haalde de envelop met haar naam erop uit haar rugzak.

Bente bekeek de postzegel met de vlinder. Die was mooi getekend, met felle kleuren. Bente rook er zelfs even aan.

'Wat is dit? Een liefdesbrief?'

Moira haalde haar schouders op. Toen de envelop vanochtend op de mat lag, had ze hem snel in haar jaszak gestoken. Er stond geen stempel op, dus de afzender had hem zelf in de bus gestopt.

'Vreemde postzegel, volgens mij is dat geen echte.'

'Hij is zelfgemaakt.' Moira pakte de brief terug.

'Ga je hem niet lezen?' Bente keek nieuwsgierig.

'Natuurlijk wel, maar niet hier.' Moira maakte een hoofdgebaar naar de jongens uit hun klas. Straks las Dylan hem nog voor, midden op het schoolplein. Wie weet wat erin stond!

'Misschien komt hij wel van hém.' Bente liet haar benen bungelen en wees. Aan de overkant van het plein leunde Nino tegen het hek, met een bal aan zijn voeten.

Moira zweeg. Ze durfde niet te zeggen hoe erg ze daarop hoopte.

Ze keek nog een keer naar het handschrift, het kwam haar niet bekend voor. Jongens schreven toch nooit zo sierlijk? Misschien was het een flauwe grap van Bente, ze zag haar er zo voor aan.

'Of hij komt van Krul,' grapte Bente.

Moira griezelde bij de gedachte aan hun decaan, de wiskundeleraar die zelfs in de zomer wollen truien droeg. Zijn zwetende baardje en zijn grauwe haren.

'Of van die engerd daar.' Bente wees naar een blonde jongen, die in zijn eentje op een bankje zat. Hij droeg een overhemd en zijn haren waren netjes gekamd. Net op dat moment keek hij op. Zijn blauwe ogen staarden hen aan.

Moira ontweek zijn blik. 'Dat is Michiel, mijn nieuwe buurjongen.'

Toen zijn moeder en hij kennis kwamen maken, had hij haar zo mysterieus aangekeken dat ze het warm en koud tegelijk had gekregen. Die avond ontdekte Moira dat ze zo in zijn kamer kon kijken, aan de overkant van de straat. Ze had even naar hem gegluurd, terwijl hij achter zijn computer zat. Michiel zat in hetzelfde jaar, maar niet bij hen in de klas.

'Wat bof je toch.' Bente trok een gezicht. 'Echt een gluiperd.'

Moira keek vanuit haar ooghoeken naar Michiel, die nu

boterhammen zat te eten. Nee, hij was geen type voor liefdesbrieven.

Als het een liefdesbrief was.

'Er komt een scout kijken bij de wedstrijd morgen.'
Bente probeerde te fluisteren, maar op de een of andere manier kon ze dat nooit. Moira gebaarde dat ze stil moest zijn, maar Bente boog zich juist naar haar toe. 'Straks worden we uitgekozen!'

De wiskundeleraar keek naar hen. 'En wat hebben de dames nu weer te bespreken?'

Bente trok een onschuldig gezicht. Het zag er grappig uit. 'Niks, meneer.'

'Hou dan je mond. Of wil je weer nablijven, Moira?'

Hè? Hoezo alleen ik? dacht Moira. Zo gaat het nou altijd. Bente loopt te smoezen en ik krijg de schuld!

Terwijl Krul opdrachten op het bord schreef, boog Bente zich opnieuw naar Moira toe.

'Misschien mogen we wel landelijk gaan spelen.'

Moira zuchtte. Bente had het er al weken over. Zij twee zouden uitgekozen worden voor het nationale team en over de hele wereld reizen. Juichende tribunes en luxe kleedkamers met bubbelbaden.

Moira geloofde er niet zo in. Als er al een scout kwam, zou ze vast alles verkeerd doen. Een eigen doelpunt maken bijvoorbeeld. Of een misser voor open doel. Niet dat zij er niet van droomde ontdekt te worden. Voetbal was haar leven, al zo lang ze zich kon herinneren.

Toen Bente drie jaar geleden bij haar in het team kwam, werden ze vriendinnen en werd het nog leuker. Maar op school ging Bente soms bij het groepje van de populaire Roza staan. Dan keek Moira van een afstandje toe en voelde zich alleen.

'Ik ga alleen als jij ook mag, hoor,' zei Bente nu.

Moira lachte. Alsof Bente zou weigeren als ze zo'n kans zou krijgen. Toch voelde ze zich groeien door de opmerking van Bente.

'Zeg, ga je die brief nog lezen?'

Opletten was er niet bij als Bente naast haar zat. Moira had de uitleg half gemist en snapte niks meer van de kriebelige cijferbrij op het bord. Dat werd dus extra uitleg van Krul. Ze rilde bij het idee.

'Hier?'

'Nee, natuurlijk niet. Op de wc!'

'Dat mag niet tijdens de les.'

'Wacht maar.' Bente stak haar hand op en kuchte.

Krul keek geërgerd op. 'Wat is er nu weer?'

'Mag Moira even plassen?'

Moira keek boos naar haar. Vanuit haar ooghoeken zag ze Nino en Dylan lachen.

'Plassen?' Krul keek Moira doordringend aan. 'Kan dat niet in de pauze?'

Bente gaf antwoord. 'Ze is ongesteld, straks lekt het door.' Wat?! De trut!

Krul kleurde en begon zelfs te stotteren. 'O, nou dan... eh...'

'Bedankt.' Bente gaf Moira een duw. 'Schiet nou op.' Ze propte de brief in Moira's broekzak. 'Ik wil er straks alles over horen,' fluisterde ze.

Moira deed het hokje op slot. Met trillende handen haalde ze de envelop uit haar zak. Ze was enorm nieuwsgierig. Zou het een liefdesbrief zijn? Wat zou Bente daar wel niet van vinden. De vlinder was prachtig getekend...

Het scheuren van de envelop echode in de holle ruimte. Het papier was gelig, alsof het al heel oud was. Het handschrift was hetzelfde als van het adres. Ze vouwde de brief uit en begon te lezen.

Lieve Angela,

Nee, wees maar niet bang: deze brief is écht voor jou. Let niet op de naam. Of let er juist wel op. Angela. Engeltje.

Ik probeer me voor te stellen waar je bent, wanneer je dit leest. Ik hoop datje ergens buiten zit, onder een boom en tussen de wilde bloemen. En dat er dan, net als je bij de kus aan het eind gekomen bent, een vlinder op je lieve neus landt.

Bijvoorbeeld de vlinder van de postzegel. Ken je hem? Het is de Calospilos sylvata, maar jij mag porseleinvlinder zeggen. Ik heb er gisteren eentje gezien en dat was heel vroeg in het jaar. Alles wordt warmer.

Misschien vind je het gek om een brief als deze te krijgen. Misschien vind je het leuk. Als je het leuk vindt, zal ik er meer schrijven. Als je het niet leuk vindt ook. Laat het me weten. Je bedenkt wel een manier.

Liefs en een kus (daar is de porseleinvlinder al!)

Peter

PS Je weet het misschien nog niet, maar je bent van mij!

Moira las de brief een paar keer over, maar de woorden veranderden niet. Ze snapte er niks van. Wie was Peter? En Angela? Was de brief soms verkeerd bezorgd? Maar op de voorkant stond haar eigen naam. Moira. Ze bekeek de naam opnieuw. Angela. Die naam had ze nooit eerder gehoord. Angela. Engeltje? O ja, *angel* betekende engel. Dus daar had die mysterieuze

schrijver het over.

Waarom hij haar niet gewoon Moira noemde begreep ze niet. Maar het was toch echt een liefdesbrief en dat maakte haar trots. Hoe vaak had ze niet op Valentijnsdag in de brievenbus gekeken? Bente kreeg er meestal wel drie of vier. Maar nu waren de rollen omgedraaid. Iemand koos voor haar en noemde haar *Engel*. Ook al snapte ze er niet veel van, haar lichaam tintelde bij het lezen van de woorden, die zo mooi en sierlijk waren.

Moira vouwde de brief op. Misschien snapte Bente er meer van.

Terwijl ze terugliep naar het lokaal gooide iemand de deur van de jongenswc's open. De klink kwam keihard tegen haar hand.

'Au!'

'Sorry. O, ben jij het?'

Moira keek plotseling in de donkere ogen van Nino.

Wat deed hij nou weer hier?

'Gaaf het?'

Maira wist even niks uit te brengen. Ze knikte.

'Heb je post?'

Maira keek naar de envelop in haar hand. Stom dat ze die niet had opgeborgen.

'Ja.'

Nino lachte. 'Op de wc bezorgd?'

Maira glimlachte. Ze wilde hem wel vertellen over de brief, maar dat kon natuurlijk niet.

'Moet je ook voetballen morgen?' vroeg hij.

Maira knikte. 'Er komt zelfs een scout kijken.'

Nino floot tussen zijn tanden.

'Volgens Bente worden we ontdekt.'

'En wat denk jij ?'

Moira haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet.'

'Niet zo bescheiden,' zei Nino. 'Je bent minstens even goed.'

Had hij haar zien spelen? Ze werd er verlegen van. Nino zat op dezelfde club, maar ze had hem nog nooit kunnen ontdekken aan de zijlijn.

'Berg die brief maar goed op,' zei Nino, terwijl ze samen naar het lokaal liepen. 'Straks wil Krul 'm nog lezen.'

Kandidaten

'En? Weet je het al?' Bente trok de veters van haar voetbalschoenen strakker.

Moira trok net haar shirt over haar haren.

'Ik bedoel... ken je echt geen Peter, misschien van je basisschool of van een vakantie?' drong Bente aan.

Moira schudde haar hoofd. Ze had zich suf zitten piekeren, maar ze kon niemand bedenken. Ze had alle klassen-lijsten van hun jaar erbij gehaald, zelfs die van vorig jaar. Ze had alle Peters opgeschreven die ze zich voor de geest kon halen.

Er was een jongen van de supermarkt, die ze wel eens

had gesproken. Opeens wist ze weer dat op zijn naamplaatje Peter had gestaan. Het was zo'n saai gesprek geweest dat ze hem bijna was vergeten. En hij haar waarschijnlijk ook.

Ook op de klassenlijsten van hogere klassen kon ze niemand vinden. Ze dacht aan het groepje op het marktplein, dat altijd bij de scooters stond. Jongens met sigaretten en zwarte jacks. Zou iemand van hen Peter heten en zo mooi kunnen schrijven?

Maar nu eerst de wedstrijd. Zou de scout er zijn? Ze had niemand gezien die eruitzag als een scout. En Nino? Misschien stond hij straks wel langs de zijlijn te kijken. Van dat idee werd ze nog zenuwachtiger. Zou ze nog een bal raken als ze hem zag?

'Moirra, afspelen!' De trainer schreeuwde over het veld.

Moirra keek snel om zich heen. Al haar teamgenoten werden door iemand gedekt. Alleen helemaal aan de andere kant van het veld liep Bente vrij. Zou ze dat halen? Ze rende door met de bal aan haar voeten. Een meisje van de tegenpartij kwam op haar af gestormd. Twee enorme dijen en een strakke paardenstaart.

'Afspelen!'

Moira zag het reusachtige meisje steeds dichterbij komen. Razendsnel zwiepte ze haar rechterbeen over de bal en speelde met links verder. Het meisje had nauwelijks de kans om met Moira mee te denken. Ze was erlangs!

De weg naar het doel lag open. De keeper stond met gebogen knieën en uitgestoken handen op haar te wachten. Bente stond nog altijd vrij. Wat moest ze nu? Zelf scoren, zodat de scout haar zou zien? Of afspelen zodat ze zeker was van een doelpunt? Nog voordat ze kon beslissen, deden haar voeten het werk al. De bal belandde bij Bente en die haalde uit. De keeper had geen schijn van kans.

Aan de kant begon de trainer te juichen. Bente viel Moira om de hals.

'Geweldig! Zag je Nino kijken?'

Nino! Hij was gekomen! Samen met Dylan stond hij aan de zijlijn te klappen. Gelukkig waren haar wangen al rood van de inspanning.

'Prachtige voorzet!' Na de wedstrijd kwam Nino bij Moira staan. 'Die keeper had dat nooit verwacht.'

Moira knikte. Ze was blij met de overwinning, maar ook bang dat de scout nu Bente had opgeschreven in plaats van haar. Het leek wel alsof Nino haar gedachten kon lezen.

'Zo'n scout let op meer dan alleen doelpunten maken, hoor.' Hij begon de bal, die hij aan zijn voeten had, hoog te houden. 'Vraag maar aan Dylan.'

Moira keek naar Dylan, met zijn eeuwige mutsje op, die ook bij hen kwam staan. Hij zat al bij haar in de klas sinds de basisschool, maar ze vond hem een druktemaker.

'Je speelde best goed,' zei Dylan. 'Maar die scout kiest natuurlijk Bente.'

Nino keek Dylan aan. 'Hoezo?'

'Nou gewoon.' Dylan legde zijn handen op zijn borst. 'Voetballen!'

Nino gaf hem een duw. 'Sodemieter op, man. Je bent gestoord.'

Dylan begon te lachen en rende weg. Moira keek naar de kantine, waar Bente lekker in het zonnetje op een bank zat. Tijdens het voetbal zaten haar grote borsten misschien wel in de weg, maar toch was Moira er jaloers op. Zou Nino er net zo over denken als zijn vriend?

Toen ze weg wilde lopen, pakte Nino haar bij de arm. 'Let maar niet op hem. Hij weet niet wat hij zegt.'

Zag ze dat goed, was Nino rood geworden? Ze voelde de warmte van zijn hand op haar huid. Maar hij liet alweer los.

'Zie je maandag op school.' Met een sprintje haalde hij Dylan in.

Moira zuchtte. Waarom waren jongens soms zo ingewikkeld?

Ze liep naar Bente, die nog altijd zat te zonnen en nu één oog opendeed. 'Je staat in mijn zon.'

Moira plofte naast Bente neer. De houten bank voelde warm onder haar blote bovenbenen.

Bente keek haar aan. 'Wat wilden die twee allemaal van je?'

Zelfs met haar ogen dicht had Bente kennelijk alles in de gaten gehouden.

'Nino vond me goed spelen.'

'Die jongen is tot over z'n oren verliefd op je.'

'Natuurlijk niet.'

'Wedden dat hij de Peter van de brief is?' Bente haalde een hand door haar haren.

Aan die mogelijkheid had Moira nog niet gedacht. Dat Peter niet echt Peter heette. Dat het een soort schuilnaam was, net zoals hij haar Angela noemde. Dat ze daar zelf niet op was gekomen!

Nino. Stel je voor dat hij verliefd op haar was. Dat hij

haar niets durfde te zeggen, maar wel zon mooie brief zou schrijven. Daarom kwam hij vandaag kijken. Daarom ging hij toevallig op hetzelfde moment als zij naar de wc...

'Als het iemand uit de klas is, kunnen we een handschriftentest doen,' zei Bente. 'Dan komen we er zo achter.'

Een handschriftentest, dat was een slim idee. Kon Nino zo mooi schrijven? Daar had ze nooit op gelet.

'Of uitzoeken wie er iets met vlinders heeft,' bedacht ze opeens.

Maar Bentes gedachten waren alweer een kilometer verder.

'Straks is het een leraar,' zei ze. 'Ewouts van geschiedenis. Of Krul. Of de conciërge. Of de coach.'

Bente wist feilloos haar minst favoriete volwassenen op te noemen. Ewouts vertelde tenminste nog mooie verhalen, maar hij was al over de veertig. En Krul liet haar altijd nablijven en dan moest ze moeilijke

opdrachten maken, terwijl hij haar vanachter zijn krantje bekeek. De coach was gewoon de coach. Die schreef geen brieven. Bovendien had ze zijn vrouw een keer Kees tegen hem horen zeggen.

'Dan liever een van de jongens uit de klas,' zei Moira omdat ze niet weer over Nino wilde beginnen. Ze dacht ook even aan Dylan, die haar altijd pestte. Hij gooide gummetjes, knipte een stukje van haar haren of maakte een cartoon van haar op het schoolbord. Volgens haar moeder deed hij dat omdat hij haar leuk vond. Maar ja, bijna alle jongens pestten graag.

'Ze zijn heus niet allemaal verliefd op me,' liet ze zich ontvallen.

'Nee, niet allemaal. Dylan is van mij.' Bente keek naar Nino en Dylan, die net het hek van de club uit liepen.

Moira trok haar scheenbeschermers los. Verbaasd haalde ze er een graspol uit. Ze was vandaag wel erg fanatiek geweest op het veld.

'Heb jij de scout trouwens kunnen ontdekken?'

Bente ging overeind zitten. 'Misschien was het die vent met die zonnebril en die hoed op. Een vreemde kwast. Hij stond ergens achteraan, maar ik kon zijn gezicht niet goed zien.'

Moira probeerde de figuur terug te halen. Scouts zagen er meestal heel normaal uit en ze had hem niet gezien. 'Denk je dat hij ons heeft opgeschreven?'

Bente haalde haar schouders op. 'We merken het vanzelf.'

Moira moest glimlachen. Ze wist zeker dat Bente stierf van de zenuwen.

Moira maakte haar fiets aan het tuinhek vast.

'Hoi.'

Ze keek geschrokken op. Michiel stond naast haar. Ze had hem niet horen aankomen.

'Hé.'

'Liet ik je schrikken?' Michiel glimlachte.

Moira schudde haar hoofd. 'Nee, hoor.'

'Kom je net van voetbal?' Michiel wees op haar sporttas.

'Ja, we hebben gewonnen.'

'Waar sta je?'

'Aanvaller.' Moira stopte haar fietssleutel in haar jaszak en liep naar haar huis. Voor de deur bleef ze staan. Verwachtte Michiel nou dat hij mee naar binnen mocht? Maar nee. Hij stond daar gewoon, met een boodschappentas in zijn hand.

'Nog gescoord?'

Moira schudde haar hoofd. 'Bente wel. Ken je Bente? Ze zit bij mij in de klas.'

Michiel fronste zijn wenkbrauwen. 'Volgens mij heb ik haar wel eens gezien.'

Moira keek naar de grond. Wat kon ze verder nog zeggen? Ze kende Michiel nauwelijks, hij was haar buurjongen, meer niet. Wacht eens...

'Heb jij iets met vlinders?'

'Vlinders?'

Michiel keek zo verbaasd dat ze gauw zei: 'Niks, laat maar.'

'Doe je dat vaker? Vragen stellen en dan geen antwoord willen?' Hij lachte vriendelijk.

Ach, Michiel was de ergste niet.

Wie had de brief geschreven? De vraag liet Moira de rest van het weekend niet meer los. Het kon nog steeds een echte Peter zijn, maar eigenlijk geloofde ze daar niet meer in. Waarschijnlijk was het inderdaad een schuilnaam.

Ze kon zich niet concentreren op haar huiswerk en streelde de porseleinvlinder op de envelop. Mooie naam voor een vlinder, en gemakkelijker te onthouden

dan de Latijnse naam. Die klonk meer als een ziekte, had Bente gezegd.

Kon een volslagen vreemde de brief hebben geschreven? Ze wist niet goed wat ze van dat idee moest denken. Iemand die ze niet kende, bewonderde haar. Niet zomaar een dom joch, maar iemand die de moeite had genomen om een prachtige brief te schrijven, een mooie postzegel te maken en de brief persoonlijk door de brievenbus te doen, zonder dat zij of haar moeder het zag.

De postbode kon natuurlijk ongemerkt de brief in haar bus gooien. Ze schudde haar hoofd; de postbode was een vrouw. Of nou ja, dat zei ook niets natuurlijk. Alles kon.

Ze deed haar lampje aan en haalde de klassenfoto uit haar bureaula. In het felle licht bekeek ze Nino aandachtig. Donker haar, donkere ogen en een witte trui. Dylan stond naast hem en had een arm om zijn vriend heen geslagen. Onder hem zat Bente met haar hoofd op Moira's schouder. Naast haar, op het hoekje, zat Laurens, die geen vrienden had en vaak Moira's gezelschap zocht. Als hij een brief zou schrijven zou dat

eerder aan een jongen zijn.

'Wat ben je aan het doen?'

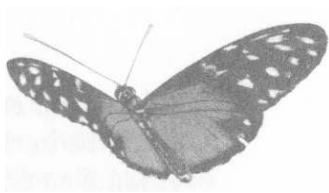
Moira schrok. Ze had de deur niet gehoord. Haar moeder keek naar binnen.

'Ik bekijk de klassenfoto.'

'Ga je zo slapen?'

Moira knikte. Haar moeder gaf haar een kus en liep naar beneden.

Terwijl Moira in haar pyjamabroek stapte, schrok ze. Het gordijn was nog open. Stond ze daar mooi in haar onderbroek! Met een snelle ruk deed ze het dicht. Gelukkig waren bij de overburen alle lichten uit.

Een andere vlinder

'Heb jij al iets gehoord?' Bente propte haar boeken in haar kluisje. Ze vielen van ellende uit elkaar.

'Je bedoelt of hij nog een brief heeft gestuurd, of zo?'

'Nee, van de scout natuurlijk!'

Moira schudde haar hoofd. Ze had totaal niet meer aan voetbal gedacht.

Zou de mysterieuze Peter haar nog een keer schrijven of bleef het bij één keer? Stiekem hoopte ze op nog een brief, maar ze verwachtte het niet. Waarom zou hij haar blijven schrijven als hij niks terugkreeg? Daar was toch niks aan? Ze moest een manier verzinnen om hem

te bereiken.

'Het interesseert je niet, hè?' Bente keek haar vriendin verbaasd aan.

'Natuurlijk wel.' Moira stak de sleutel van haar kluisje in het slot. 'Maar ik droom niet zo van bubbelbaden als jij.'

Bente trok een gezicht. 'Daar droom ik ook niet van. Maar zo'n publiek is toch gaaf?'

'Wat is gaaf?' Dylan kwam erbij staan. Hij had zijn rugzak heel laag hangen en er leken geen boeken in te zitten.

Bente keek hem uitdagend aan. 'Dat je was komen kijken zaterdag,' zei ze voordat Moira antwoord kon geven. 'En dat speciaal voor mij.'

Dylan grijnsde. 'Dus je dacht dat ik voor jou kwam?'

Moira zuchtte. Haar vriendin flirtte al maanden met Dylan, maar tot nu toe zonder resultaat.

Eigenlijk was ze daar wel blij mee. Bente zat de laatste tijd weer regelmatig bij Roza. Als ze nu ook nog eens een vriendje kreeg, zou Moira haar helemaal nooit meer zien.

Moira trok haar kluisje open en wilde haar boeken erin leggen. Ze stakte. Er lag een envelop.

Met trillende handen griste ze hem eruit en verstopte hem onder haar trui. Hij kriebelde tegen haar blote buik. Hoe kwam deze brief tussen haar boeken? Rond het deurtje van haar kluis zat geen gleuf die groot genoeg was voor de brief. 'Ik moet even naar de wc.'

Bente en Dylan waren druk in gesprek en letten niet op haar. Op de wc haalde ze de brief onder haar trui vandaan. Hetzelfde handschrift. Een andere vlinder.

Lieve Angela,

Waarom geefje me geen teken? Je hebt kansen genoeg gehad! Ik word er een beetje verdrietig van als je me negeert.

Daarom nog maar eens een brief. Met alweer zo'n mooie vlinder erop. Ken je deze ook? Het is Plebeius idas, het vals heideblauwtje. Die is al een hele tijd niet meer in Nederland gezien, maar ik heb er

twee van. In een laatje, onder glas.

Als je me nou een teken zou geven, kon ik je mijn verzameling laten zien. Ik heb waanzinnige vlinders uit Mexico, zo groot als je hand. En ze zitten allemaal veilig in een la, met een stevige speld door hun tere lijfjes. Ik kan er uren naar kijken.

En ook naar jou. Je hebt afen toe wel iets van een vlinder, zoals je over het gras zweeft. Andere meiden rennen gewoon, maar jij lijkt wel te vliegen. Voel je dat zelf ook zo?

Soms denk ik dat ik jou ook in een laatje zou willen hebben. Alleen voor mezelf, zodat ik naar je kan kijken wanneer ik maar wil. Maar ik heb geen la waar je in past, jammer genoeg.

Dus bestudeer ik je maar 'in het wild'. Mijn vlindernet laat ik thuis. En ik wacht, lieve Angela. Ik wacht op een teken. Kom op, je kan het.

Liefs en een kus

Peter

PS Wen er maar vast aan: je bent van mij!

Moira las de brief zin voor zin nog een keer en nog een keer. Hij werd er niet duidelijker van. Waarom zei Peter niet gewoon wie hij was? Hoe moest ze daar nou achter komen? De enige aanwijzing die ze had was dat

hij haar had zien voetballen. Maar er stonden zoveel mensen langs de lijn! En bovendien kon hij het ook over een andere wedstrijd hebben. Ze voetbalde ook wel eens op straat met Bente.

En nu was hij teleurgesteld dat ze hem geen teken had gegeven. Hoe dan? Ze wist niet eens wie het was.

'Gaat het goed daar?' Bente bonsde op de deur van het hokje.

Moira deed het haakje eraf en Bente rukte de deur open.

'Wat ben jij nou weer aan het doen?'

Moira hield de brief omhoog. 'Hij heeft weer geschreven.'

Bente griste het papier uit Moira's handen. Haar ogen schoten over de regels. Bij elke zin ging ze viezer kijken.

'Hij wil je in een laatste stoppen?'

Moira knikte.

'En dat vind je niet eng?'

Moira schudde haar hoofd. Peters woorden waren natuurlijk symbolisch bedoeld. Hij schreef prachtige dingen, zoals dat Moira leek te vliegen. Die vlinders waren gewoon een hobby. Zij kon ook uren over voetbal praten.

Bente gaf de brief terug. 'Kom je? We hebben gym.'

'Ik kies Moira.' Nino en Dylan stelden allebei een team samen en Moira kwam met rode wangen bij Nino staan. Hij koos haar als eerste. Haar gevoel zei haar dat dat niet alleen was omdat ze goed voetbalde. Ze moest zich inhouden om niet te gaan huppelen.

Dylan koos voor Bente en zo gingen ze door. Uiteindelijk eindigde Laurens bij het team van Nino. Nino zuchtte en Moira snapte waarom. Laurens was bang voor de bal en scoorde eerder in zijn eigen goal dan in die van de tegenstander. Hij was een obstakel in je team. Moira probeerde hem nogmaals de regels uit te leggen.

Nino schoot de bal meteen naar Moira en de wedstrijd begon. Voetbal tijdens gym was veel moeilijker, vond Moira. De gymzaal was klein en bovendien miste ze het gras onder haar voeten. Als je hier viel lagen je knieën gelijk open.

'Schieten, Laurens!' brulde Nino.

Laurens keek naar het doel, waar Dylan met zijn armen wijd stond te wachten.

Schiet dan, dacht Moira.

Maar Laurens dacht veel te lang na en Bente had de bal alweer in haar bezit. Nino schold hardop en Laurens rende tevergeefs achter Bente aan.

Toen Moira na de les de ballen in het hok gooide, stootte Laurens haar aan.

'Sorry.'

Verbaasd keek ze hem aan. 'Waarvoor?'

'Dat ik zo'n kneus ben.'

Moira glimlachte. 'Dat valt best mee.'

'Het valt helemaal niet mee.' Nino kwam erbij staan. Hij stompde Laurens op zijn schouder. 'Je bent een ramp op twee benen.'

Moira keek Nino aan. Dat was gemeen. Laurens kleurde.

'Doe even normaal,' beet ze Nino toe. Ze schrok van haar eigen woorden, maar ze waren er al uit.

Nino keek haar verbaasd aan. 'Beledig ik je vriendje?'

Nu werd Moira rood. Wijdbeens ging ze voor Nino staan.

'Hij is mijn vriendje niet.'

'Ook goed.' Nino liep de gymzaal uit. Moira wilde achter hem aan gaan, maar ze hield zich in.

'Ik moet ook gaan.' Laurens stak ongemakkelijk zijn hand op. 'Tot morgen.'

Met een zucht ging Moira op de bok zitten. Wat had ze het weer goed voor elkaar. Ze had Nino gewoon weggejaagd. Als hij de brievenschrijver was, had ze hem een **26** | totaal verkeerd teken gegeven. Nu kon ze hem wel vergeten.

'Wat was dat nou allemaal?' Bente kwam naast haar zitten.

'Ik heb Nino weggejaagd.'

'Ja dat zag ik, maar waarom?'

'Hij deed gemeen tegen Laurens.'

Bente keek haar verbijsterd aan. 'Sinds wanneer kan jou dat schelen?'

'Ik vond het zielig.'

Bente schudde haar hoofd. 'Soms ben je niet te volgen,

weet je dat?'

Scout

Moira en Bente zaten samen op het gras. De training was net voorbij en de trainer verzamelde de oranje pionnetjes.

'Dylan kwam vanochtend naast me fietsen.' Bente zei het alsof het een wereldwonder was. 'Hij vroeg of wij ook voor het eilandkamp gingen.'

Moira glimlachte. Ze verheugde zich erop met Bente een van de tweepersoonsblokhutten te delen. Overdag zouden ze gaan wadlopen en dat leek haar eng. Maar Nino en Dylan hadden Terschelling gekozen, dus voor Bente en haar was het niet moeilijk geweest.

'Wat heb je gezegd?' vroeg ze.

'Ik kon moeilijk zeggen dat ik dat koos vanwege hem, toch?'

'Het zou wel eerlijk zijn.' Moira trok haar voetbalschoenen uit en stroopte haar sokken omlaag.

'En jij dan?' Bente gaf haar vriendin een duw. 'Jij gaat ook alleen maar wadlopen vanwege Nino.'

Moira schudde haar hoofd. 'Nee hoor, ik doe het voor Krul.'

Bente lachte. 'Zie je wel, je bent verliefd op hem.'

Moira rilde bij de gedachte. Gelukkig ging Anja, de lerares Nederlands, ook mee als begeleider. Vreemd eigenlijk, haar noemden ze wél bij de voornaam.

De trainer had intussen alle pylonnen verzameld en kwam op hen af gelopen. 'Hebben de dames nog energie over?'

Bente schudde haar hoofd, liet zich achterover vallen en begon overdreven te snurken. De trainer lachte en keek naar Moira. 'Dan stel ik alleen jou aan de scout

voor.'

Bente was in één keer wakker. Ze veegde haar haren uit haar gezicht en keek wild om zich heen.

'Scout? Waar?'

De trainer wees achter hen, waar een man op een bank zat met een notitieblok op schoot. Een mollig mannetje was het, met rode wangen. Zijn grijze haren leken vastgeplakt op zijn hoofd.

Moira kwam zenuwachtig overeind. Waarom had ze die man niet eerder gezien? Haar gedachten gingen razendsnel de hele training langs. Had ze wel genoeg inzet getoond? Geen blunders gemaakt?

'Moira en Bente,' zei de scout, alsof hij hen al jaren kende. 'Ik ben Dick.'

Moira moest een lach onderdrukken. Als ze Bente nu aan zou kijken, zouden ze allebei in lachen uitbarsten en een enorme flater slaan.

'Ik heb jullie nu twee keer zien spelen, heel goed.'

Moira kleurde. 'Bedankt.'

De trainer kwam ernaast staan. 'Ja, de dames trainen heel hard.'

Hij vertelde over hun inzet en over hun fantastische samenspel. De scout knikte. Net toen Moira ging geloven dat ze allebei gekozen waren, zei hij: 'Ik moet er wel bij zeggen dat we nog geen keuze hebben gemaakt. Dames 1 is een professioneel team en ik weet niet of jullie daar al klaar voor zijn.'

Moira keek naar Bente, bij wie de teleurstelling van het gezicht af droop.

'Daarom kom ik nog één wedstrijd bekijken, aanstaande zaterdag. In de week daarna kunnen jullie op een telefoontje rekenen, met de uitslag.'

Moira knikte. Dus alles hing af van volgend weekend. Hoezo stress?

Dick klapte zijn notitieblok dicht en stak hen nogmaals zijn hand toe. 'Tot zaterdag, dames.'

Terwijl de trainer met hem naar de auto liep, keek Bente Moira aan. 'Fijn dat hij het van tevoren zegt.'

'Ja, we moeten ons best gaan doen.'

'Heel erg ons best,' verbeterde Bente haar. 'Dat lukt toch nooit, nu we weten wat er op het spel staat?'

Moira zoog haar wangen vol lucht en sloeg op haar buik. 'Volgens mij komt het *dick* voor elkaar.'

Bente proestte het uit.

'Kom je van de training?' Moira keek op en zag Michiel staan. Zijn blauwe overhemd paste goed bij zijn ogen. Had hij haar op zitten wachten?

'Ja.'

'Ging het goed?' Michiel stak haar een zak chips toe.

Ze knikte en haalde er een paar chips uit. 'Wat doe je hier?'

Michiel boog zich naar haar toe. 'Ik verveelde me.
Maar nu niet meer.'

Moira stopte haar hand opnieuw in de zak. 'Er was een
scout vandaag.'

'Zó. Word je ontdekt?'

Moira schudde haar hoofd. 'Bente is veel beter.'

'Dat kan haast niet.'

Moira keek hem aan. 'Hoe weet jij dat nou?'

Michiel lachte. 'Ik zag jullie vanmiddag spelen bij gym.
Vanuit het scheikundelokaal kan je precies de gymzaal
in kijken.'

Moira dacht aan haar kamer, waarvandaan ze Michiel
soms begluurde. Ze kreeg het warm.

'Ga je ook naar Terschelling?'

'Ja, jij ook?'

Michiel knikte. 'Heerlijk, met het strand en de zee daar.'

Moira dacht aan haar laatste vakantie aan het strand. Tijdens de zonsondergang had ze de hele tijd aan Nino gedacht. Hoe het zou zijn om daar met hem te lopen. Nu kon het werkelijkheid worden. Zou ze hem durven kussen in het donker?

'Er steekt iets uit je zak. Je verliest het bijna.'

Moira keek naar haar jas, waar een stukje van de gele envelop zichtbaar was. Shit, waarom had ze die niet thuisgelaten? Misschien wel omdat ze er een goed gevoel van kreeg. Iemand was verliefd op haar.

'O ja, een brief,' zei ze achteloos.

'Van de scout?'

Moira schudde haar hoofd. 'Van Peter.'

'Peter Pan?'

Moira lachte. 'Nou nee.' Ze kende dus tóch nog een Peter.

Michiel stond op. Hij veegde zijn chipsvingers af aan zijn overhemd, waar meteen vlekken in kwamen. Hij keek er even naar. 'Dat is om mijn moeder blij te maken.'

'Heb je geen vader?'

Michiel kleurde. 'Hoezo?'

'Je noemt steeds alleen je moeder.'

'Mijn vader is al heel lang weg. Maar dat geeft niks, ik ben een moederskindje.' Hij lachte. 'Ik moet gaan, ik zie je vast snel weer.'

Voordat hij wegliep reikte hij haar de zak aan. 'Hier, eet maar op.'

Moira pakte de chips dankbaar aan en keek haar buurjongen na.

Op haar kamer las Moira de brief nog een keer over. De woorden werden steeds geheimzinniger. En wat had Peter eigenlijk bedoeld met een teken? Moest ze soms via de intercom laten omroepen hoe blij ze was met zijn brieven?

In elk geval wist ze nu meer van hem, bedacht ze. Het moest iemand van school zijn. Daar waren geen Peters die in aanmerking kwamen, dus het was voor 99 procent zeker een schuilnaam. Hij wist welk kluisje van haar was. Maar hoe had hij de brief erin gekregen? Was het zo iemand die met paperclips sloten kon openmaken? Of wacht eens. De conciërge had een looper om alle kluisjes te kunnen openen. Misschien had Peter die gejat.

In gedachten ging ze opnieuw de klassenlijsten af. De meest logische kandidaten waren Michiel en de jongens uit haar klas: Nino, Dylan en Laurens. Laurens voor wie ze het vanmiddag had opgenomen, nota bene tegenover Nino. Ze werd nou eenmaal boos van pesten. Morgen zou ze meteen naar Nino toe gaan om iets aardigs te zeggen. Hopelijk vond hij haar nu geen stomme trut.

'Ben je nog op?' Moira's moeder stak haar hoofd om de deur. 'Het is al bijna elf uur.'

'Ik kan niet slapen,' bekende Moira. Dat was deels waar, want ze kon alleen maar aan Peter denken.

'Wat heb je daar?'

Moira kleurde. 'Een brief.'

Haar moeder kwam dichterbij en keek over haar schouder mee. *'Lieve Angela?'*

Moira vouwde de brief snel op. 'Zo noemt hij me.'

Haar moeder fronste haar wenkbrauwen. 'Wie?'

'Peter.'

'Wie is Peter?'

Moira haalde haar schouders op. 'Geen idee.'

Haar moeder ging op de rand van Moira's bed zitten.

'Spannend, een geheime liefde. Vroeger had ik er ook een, die schreef me altijd prachtige gedichten.'

Moira dacht aan de woorden over het laatje en de vlinders. 'Dit is iets anders,' zei ze.

Haar moeder stond op. 'Nou ja, in ieder geval welterusten.'

Toen haar moeder wegliep trok Moira het gordijn dicht. Ze gluurde nog even naar de bureen, waar Michiel achter zijn bureau zat te lezen. Zou hij nu nog huiswerk maken? Met een luide gaap trok ze haar pyjama aan en pakte haar knuffelhond. Zijn oren waren versleten en ze was er eigenlijk te oud voor, maar zonder hem kon ze gewoon niet slapen. Ze deed de brief terug in de envelop en legde hem onder haar kussen.

Verdachten

'Ik droomde vannacht dat ik op het veld stond,' fluisterde Bente tijdens Nederlands. 'Er kwamen honderd ballen tegelijk op me af en ik raakte totaal in paniek. Ik schoot er eentje richting het doel, maar Dick was keeper. Zijn lichaam dekte de halve goal af.'

Moira giechelde. 'Dus je bent ook zenuwachtig.'

'Ja, waanzinnig. Ik ga hartstikke dood zaterdag, dat weet ik zeker.'

Moira probeerde op de uitleg te letten, maar Bente bleef haar aanstoten.

'Stil nou eventjes,' siste Moira. 'Binnenkort krijgen we

hier een proefwerk over.'

Bente trok een pruillip. 'Je luistert niet naar me.'

Moira zuchtte. Dit was nu al de zoveelste keer dat Bente haar stoorde. 'Het komt allemaal goed, oké? Je scoort vast vijf keer en Dick belt volgende week op dat je door bent.'

Moira liet haar pen vallen en bukte zich om hem op te rapen. Het ding rolde onder de tafel van Dylan, die hem snel pakte. Jammer genoeg was de plek naast hem leeg. Nino was vandaag ziek.

'Letten de dames een beetje op?' vroeg Dylan terwijl hij de pen in de lucht hield.

Moira griste het ding uit zijn handen en draaide zich weer om.

'Ik heb gehoord dat Laurens ook op voetbal gaat. Misschien komt hij wel in jullie team, het is net een meisje,' fluisterde hij op een flauw toontje.

Bente draaide zich meteen naar hem om, maar Moira

deed alsof ze hem niet hoorde. Dylan probeerde haar aandacht te trekken, maar op dat moment keek de lerares op van haar uitleg.

'Ja, Dylan, ga je maar melden.'

Moira keek om. Dylan pakte traag zijn rugzak en liep op zijn gemakje naar buiten. De deur deed hij overdreven zacht dicht.

'Je wordt bedankt. Ik moet een uur nablijven.'

Moira keek op van haar kluisje en zag Dylan op de trap zitten. Bente was naar de wc en verder was er niemand te zien op de gang.

Ze deed alsof ze haar boeken zocht. Dylan stond op en kwam naast haar staan.

'Je kunt het goedmaken. Jij krijgt toch brieven?'

Moira keek hem verbaasd aan. Ze had Bente gezegd dat ze het geheim wilde houden.

'Ik krijg zoveel brieven.'

Dylan liet zich niet uit het veld slaan. 'Liefdesbrieven. Met parfum en hartjes en zo.'

Moira sloeg haar kluisdeurtje met een klap dicht. 'En wat dan nog?'

Ze keek Dylan onderzoekend in zijn grijze ogen. Deed hij anders dan anders? Wist hij meer? Was hij degene, die haar in een laatje wilde stoppen? Ze kon zich niet voorstellen dat hij zulke mooie woorden schreef. Maar misschien was er een kant van Dylan die ze niet kende. Zijn betere helft.

'Ik zie je.' Dylan liep weg en botste bijna tegen Krul op, die net door de klapdeuren kwam. Dylan wurmde zich erlangs. Krul keek Moira vragend aan voordat hij doorliep. Dacht hij dat ze Dylan niet aankon? Terwijl Moira hem nakeek, kwam Bente weer bij haar staan.

'Wat is er?'

Moira keek boos naar Bente. 'Waarom heb jij Dylan verteld van die brieven?'

Bente zette grote ogen op. 'Hij heeft ons afgeluisterd.'

Moira liep naar de klapdeuren. Ze wilde naar huis om te kijken of er een nieuwe brief lag. Bente kwam achter haar aan. 'Zei Dylan er iets over, dan?'

Moira haalde haar fiets van het slot en deed haar rugzak onder de snelbinders. Bente bleef bij haar staan.

'Hij zeurde over liefdesbrieven. Wat jij hem hebt verteld.'

Bente keek haar aan. 'Dat heb ik helemaal niet gedaan!'

'Waarom kwam Dylan dan zo vervelend doen? Heeft hij ze soms zelf geschreven?'

Bente liep rood aan. Ze rukte haar fiets uit het rek en zwaaide haar been over het zadel. 'Stik lekker in die brieven van je.'

Ze fietste hard het schoolplein af, achter Roza aan die ook net wegging.

'Is er post?' Moira hoorde zelf hoe hoopvol haar stem klonk, maar misschien had haar moeder dat niet door.

'Nee, geen Peter.' Wel dus.

Moira pakte een banaan van de fruitschaal en liep snel door naar boven. Op haar kamer pakte ze haar lievelingsfoto. Bente en zij lagen samen op het grasveld en hadden een enorme lachbui. Waarom was Bente daarnet zo boos geworden? Vanwege die opmerking over Dylan? Maar het kón toch dat hij die brieven schreef? Al was het alleen maar om haar te pesten.

Ze haalde haar boeken uit haar rugzak. Wat nou als Bente zaterdag nog boos was? Straks zou hun ruzie de wedstrijd verzieken en dus ook alles wat ervan afhing.

De bovenste boeken vielen van de stapel in haar handen en Moira bukte zich om ze op te rapen. Tussen haar wis-kundeboek en haar aantekeningen van Nederlands lag iets geels. Ze herkende het meteen. Peter.

Lieve Angela,

Was ik toch weer te ongeduldig! Dat is mijn grootste fout. Ik moet leren mezelf beter te beheersen. En ik vraag je excuus voor de vorige brief

Want je hebt me een teken gegeven! Een prachtig, ontroerend en niet mis te verstaan teken! Ik heb het gezien, ik heb het begrepen. En ik ben er ontzettend blij mee.

Nu kunnen we vooruit.

Het wordt tijd dat ik je wat meer over mezelf vertel Of vind je het spannender als ik nog een beetje mysterieus blijf doen? Je weet in elk geval op wat voor soort meisjes ik val. Op jou. En je weet wat ik het liefst met je zou willen doen. Bewaren. Heel goed bewaren. Ken je dat liedje?

Ik ben wel eens eerder verliefd geweest, maar dat was anders. Dat was meer omdat iedereen verliefd was, en ik niet wilde achterblijven. Met dat meisje heb ik ook een keer gezoend. Maar toen ik haar mijn kamer liet zien, wilde ze niet meer.

Wil jij wel op mijn kamer komen, lieve Angela ? Als de tijd rijp is? En zul je dan niet schrikken van mijn verzameling? Wil je dat beloven?

Soms, als ik naar je kijk, denk ik me in hoe het is als je op mijn kamer bent. Ik zal een speciaal bed voor je neerzetten, zo zacht als een propje watten. Ik zal je honing voeren, en andere lekkere hapjes. Je zult niet meer weg willen, nooit meer. Dat beloof ik je.

De vlinder op de zegel is de Pachliopta hector, het rode roosje van

Sri Lanka. Ik heb er maar eentje van, met een halve vleugel. Ze ziet er liefuit, vind je niet? Toch heeft ze een voorkeur voor giftige planten.

Liefs en een kus

Peter

PS Je weet het, en je wilt het zelf ook: je bent van mij!

Moira plofte met de brief naast haar raam neer. Ze had een teken gegeven zonder het zelf te merken. En dat terwijl ze zich had voorgenomen extra goed op te letten. Wie had ze iets laten merken? Tegen Nino had ze duidelijk gezegd dat Laurens haar vriend niet was. Was dat een teken? In de klas was haar pen onder de tafel van Dylan gevallen. Van Michiel had ze chips aangenomen. Als je het wilde, kon je in elk woord of gebaar wel een teken zien.

In deze derde brief had Peter het vooral over zichzelf. Zou hij zijn eerste vriendinnetje ook in een laatste hebben willen stoppen? Of wilde hij dat alleen met Moira? Vreemd genoeg werd Moira een beetje jaloers. Alleen al omdat dat meisje wist wie hij was. En zij was bij hem op de kamer geweest. Dat was Moira nog niet

gelukt.

Stel je toch eens voor dat het Nino was! Moira probeerde de kamer van Nino voor zich te zien. Paste daar een kast met laatjes? Ergens dacht ze dat hij Peter was, misschien wel omdat ze het hoopte.

'Moira, haal jij even wat boodschappen voor vanavond?' Haar moeder stond onderaan de trap te roepen. Moira stopte de brief snel terug in de gele envelop en borg hem op in de kontzak van haar spijkerbroek.

Moira's moeder gaf haar geld en een grote boodschappentas. Ze wees op de brief, die een stukje boven haar broek uitstak. 'Wat is dat?'

Moira draaide zich snel om.

'Mag ik hem niet lezen?'

Moira schudde haar hoofd. Haar moeder zou vast bang worden van het verhaal over Peters kamer. Straks ging ze er nog mee naar de politie. Haar moeder kon soms nogal hysterisch doen.

'Het is gewoon een brief, mam.' Moira pakte snel de boodschappentas aan en trok de deur achter zich dicht. Nog voordat ze het tuinhekje achter zich dicht had kunnen doen, stond Michiel naast haar. Het leek wel alsof hij op haar had zitten wachten.

'Word je er ook op uitgestuurd?' Michiel wees lachend naar zijn eigen boodschappentas.

Moira knikte. 'Ik heb een hekel aan boodschappen doen. Wat moet jij halen?' Ze wilde op zijn briefje kijken.

'Alles voor spaghetti,' zei Michiel snel. 'Mag ik met je meelopen?'

Moira knikte opgelucht. Een beetje gezelschap zou het minder saai maken. Misschien kon ze erachter komen of hij iets met de brieven te maken had.

Terwijl ze naar de supermarkt liepen, praatte Michiel aan één stuk over het kamp waar ze de week erop naartoe zouden gaan. 'Heb je weleens eerder wadgelopen?' vroeg hij.

Moira trok een benauwd gezicht.

'We krijgen een gids mee, hoor,' lachte Michiel. 'Er kan niks gebeuren.'

'Heb je nog een brief gehad?' vroeg Michiel even later in de supermarkt, terwijl Moira het boodschappenlijstje van haar moeder probeerde te ontcijferen.

'Ja, vanmiddag. Hij zat tussen mijn boeken.' Ze bekeek hem eens goed, maar hij vertrok geen spier.

'Tussen je boeken? Hoe komt hij daar nou weer?'

Moira haalde haar schouders op. 'Peter komt steeds dichterbij.'

'Hoe bedoel je?'

'Nou, eerst in de brievenbus, toen in mijn kluisje en nu in mijn rugzak. Ik weet niet of dat expres is, maar het lijkt wel alsof hij probeert te laten zien hoe goed hij is.'

Michiel trok een gezicht. 'Of hoe gevaarlijk.'

Moira moest lachen. Ze stak een paprika in een plastic tasje. 'Doe niet zo gek. Brieven zijn niet gevaarlijk.'

Michiel liep langs de schappen. 'O nee? Wat schrijft hij je dan allemaal?'

Zou Michiel dat vragen als de brieven van hem waren? Misschien juist om niet verdacht te zijn. *Peter komt steeds dichterbij...*

Maar nee. Ze besloot hem te vertrouwen. 'Beloof je dat je niet gaat lachen?'

Michiel stak twee vingers omhoog. 'Beloofd.' Gretig griste hij de brief uit haar handen. Zijn ogen schoten over de regels. Toen hij de brief teruggaf bleef hij zwijgen.

'Nou?' vroeg Moira lachend. 'Een echte psychopaat, hè?'

Michiel keek haar aan. 'Maak er maar grapjes over, ik zou toch een beetje voorzichtig doen.'

Moira knikte. Maar ze kon er niks aan doen dat ze zich toch vooral trots voelde.

Met de boodschappen tussen hen in zaten Michiel en Moira op een bankje voor de winkel een ijsje te eten. Moira dacht aan Nino. Zou hij al beter zijn? Michiel keek haar van opzij aan, maar ze deed net alsof ze het niet merkte. Hij was maar door blijven zeuren over die brieven, gek werd ze ervan. Alsof Peter van plan was haar te vermoorden! Moira hapte het laatste stukje ijs op en mikte het stokje in de prullenbak. Toen ze naar het kleine fonteintje liep om haar handen schoon te maken, voelde ze een hand op haar schouder. Een lange jongen keek haar lachend aan.

'Laurens!'

Laurens leek plotseling verlegen. Eigenlijk was hij best knap, zag Moira opeens. Een lang lijf, blonde haren en groene ogen. Ging hij nog iets zeggen?

Laurens haalde diep adem.

'Ik wilde je nog bedanken dat je het voor me opnam bij gym laatst.'

'Geen dank.'

Aarzelend bleef Laurens staan. 'En ik wilde je vragen... Heb je zin om morgen samen naar school te fietsen?'

Moira keek hem verbaasd aan. Samen naar school fietsen? Nou ja, waarom ook niet.

'Weet je waar ik woon dan?'

Laurens knikte. 'Ik fiets elke ochtend langs je huis.'

'O?' Verbaasd vroeg Moira zich af of ze Laurens verkeerd had ingeschat. Vond hij meisjes toch leuk?

Laurens lachte. 'Tot morgen dan.'

Peinzend keek Moira hem na. Dus hij fietste elke ochtend langs haar huis. En ze had het voor hem opgenomen bij gym. Misschien was dat het teken wel, een prachtig en ontroerend teken.

Ze zuchtte diep en liep terug naar haar boodschappen. Michiel gaf haar de tas aan en samen liepen ze terug.

Het bleef ongemakkelijk stil.

Ruzie

Terwijl Moira zat te ontbijten, zag ze door het raam Laurens staan. Hij zat op de bagagedrager van zijn fiets en keek omhoog. Naar haar slaapkamerraam? Snel propte ze haar boterham naar binnen en riep haar moeder gedag. Ze trok de voordeur dicht en zag dat Laurens schrok van de knal. Hij keek haar blozend aan, terwijl hij zijn fiets de stoep afreed.

'Goeiemorgen,' zei hij. 'Daar ben ik dan.'

Moira had zich de hele avond afgevraagd waarom Laurens haar gevraagd had om samen naar school te gaan. Wilde hij haar iets vertellen? Ze keek opzij naar hem en probeerde zich voor te stellen hoe hij prachtige brieven schreef in een kamer met kasten vol laatjes.

'Gelukkig geen gym vandaag,' zei ze vriendelijk.

Laurens lachte. 'Nee, gelukkig niet.'

'Ben je altijd zo slecht geweest in voetbal?'

Laurens knikte. 'Ik ben geen sporter. Ik ga liever vissen met mijn vader.'

Vissen. Moira dacht na. Deze kans moest ze niet verpesten. 'Heb je veel met dieren?'

Laurens keek haar lachend aan. 'Weet je wel wat vissen inhoudt? Dat is geen dierenliefde, hoor.'

Moira kleurde. 'Nee, natuurlijk niet.'

Een haak in een vissenkeel, was dat net zoiets als een speld door een vlinderlijf?

Moira zag Dylan en Nino aan de andere kant van het schoolplein staan. Ze zette snel haar fiets in het rek en probeerde bij Laurens weg te lopen. Maar vanuit haar ooghoeken zag ze dat Dylan hen had gezien. Hij

kwam breed grijnzend op haar af en sloeg op haar zadel.

'Moira! Nieuw vriendje?'

Moira keek naar Nino, die op een afstandje bleef staan. Ze snapte het wel. Zelf had ze ook geen idee wat ze ineens met Laurens moest. De laatste paar weken kwamen de jongens als vliegen op haar af. Vroeger kreeg ze nooit aandacht en nu ineens van vijf tegelijk: Michiel, Dylan, Nino, Laurens en natuurlijk Peter. Maar als het goed was, was die één van hen.

'Ben je weer beter?' Moira negeerde de opmerking van Dylan en keek naar Nino, die haar fronsend aankeek.

'Ja hoor,' zei Nino, met zijn ogen op Laurens, die ongemakkelijk achteruit schuifelde.

Dylan keek van zijn vriend naar Moira en begon te lachen. 'Nou, we zijn compleet. Zullen we maar naar de les gaan?'

Moira haalde diep adem toen ze het benauwde fietsenhok uitstapte. Laurens wilde haar tas oprapen,

maar Moira griste hem snel van de grond. Als hij nu ook al haar boeken ging dragen, had ze helemaal geen leven meer.

In de klas was het warm. Ewouts had de ramen opengezet, maar het leek niks te helpen. Moira wapperde met haar agenda bij haar gezicht voor wat koelte. Ze voelde zich ellendig.

Toen ze de klas binnenkwam, bleek dat Bente naast Roza was gaan zitten. Ze keek niet op of om toen Moira binnenkwam en was dus nog steeds boos. Moira had niks laten merken. Bente hoefde niet te weten dat Moira niet zonder haar kon.

Ze keek naar Nino, die samen met Dylan een paar plaatsen voor haar zat. Hij had haar niet meer aangekeken sinds ze met Laurens aankwam. Dat ging lekker. In één dag twee vrienden kwijt.

Om het niet erger te maken was ze niet naast Laurens gaan zitten, die op zijn vaste plek achterin zat, ook alleen. Nu had ze er spijt van. Ze liet de kans lopen zijn handschrift te bekijken. Het was toch te toevallig dat hij net nu samen wilde fietsen? Ze sloeg haar agenda

open en schreef de jongensnamen op. Ze besloot alle aanwijzingen bij elkaar te zetten. Nu Bente haar niet meer zou helpen, zou ze zelf moeten ontdekken wie de echte Peter was.

Laurens, *wil ineens meefietsen. Gered bij gym. Lacht verliefd naar me.*

Michiel, *doet bezorgd. Wil alles weten over de brieven. Heeft ook Terschelling gekozen.*

Dylan, *plaatst mij altijd. Is nieuwsgierig naar de brieven. Is verliefd, volgens mijn moeder.*

Nino, *mijn favoriete Peter. Lijkt jaloers op Laurens.*

'En wat is mevrouw aan het doen?' Nog voordat Moira kon reageren trok Ewouts haar agenda van tafel. Hij bekeek het lijstje en zijn wenkbrauwen schoten omhoog. Twee boogjes boven een leesbril. Moira slikte. Als hij dit hardop zou voorlezen...

'Misschien is het slim als je je wat meer bezighoudt met de les.' Ze kreeg haar agenda terug. 'Je kunt nog wel

een goed cijfer gebruiken, is het niet?' Moira zag Bente kijken. Een nieuwsgierige blik. *Kom alsjeblieft weer naast me zitten*, probeerde Moira met haar ogen te seinen, maar Bente draaide zich alweer om.

'Mag ik bij je komen zitten?' Michiel stond naast haar tafel in de kantine. Hij was geen Bente, maar het was beter dan niks. 'Tuurlijk.'

Michiel plofte neer en volgde haar blik. Bente was een paar tafels verder bij Roza en haar vriendinnen gaan zitten. Het leek wel of Moira alleen goed genoeg was tijdens voetbal. En als ze weer een nieuwe brief kreeg...

'Het komt wel weer goed,' probeerde Michiel.

Ze keek haar buurjongen aan. Hij bedoelde het niet kwaad, dat wist ze zeker, maar op dit moment deden zijn woorden alleen maar pijn.

'Moira, jou moet ik hebben.' Dylan kwam bij hun tafel staan. Op een afstandje keek Nino zijn vriend na.

Moira probeerde één wenkbrauw op te trekken, zoals ze een filmster weieens had zien doen, maar het lukte niet.

'Je hebt zaterdag een wedstrijd, toch?'

Moira knikte. Haar zenuwen waren in één klap weer terug. Zaterdag. Als Bente dan maar was bijgedraaid. Zonder haar ging het sowieso niet lukken.

'Nino en ik komen kijken.'

Moira keek naar Nino, die nog altijd op zijn plek zat. 'Kan hij dat zelf niet komen zeggen?'

Dylan grijnsde. 'Vind je het nou goed of niet?'

Moira haalde haar schouders op, alsof het haar niks kon schelen. 'Mij best.' In haar borstkas dreunde haar hart. Ni-no. Ni-no.

Dylan knikte. 'Oké, zie je dan.'

Michiel keek het tweetal na.

'Ik ga met je mee zaterdag.'

'Hoezo?'

'Straks is een van die twee gekken Peter.'

Moira lachte. Michiel kon niet weten hoe erg ze daarop hoopte.

Moira haalde haar fiets uit het rek en zag Bente hetzelfde doen. Het was nu of nooit. Ze haalde diep adem en haar stem klonk schor toen ze zei: 'Ben je nog boos?'

Bente keek verrast op. Kennelijk had ze haar nog niet gezien. 'Hoezo?' 'Ik mis je.' Het klonk klein en zwak, maar dit was nou eenmaal wat ze voelde.

'Je hebt Peter toch?'

'Flauw.'

Bente haalde haar schouders op. 'Je bent alleen nog maar met die stomme brieven bezig.'

'Niet waar.' Moira wist zelf ook wel dat ze nu loog. Ze kon inderdaad alleen nog maar aan Peter denken. Zelfs het voetbal kwam op een tweede plek. Maar ze miste Bente, die de laatste brief nog niet eens gelezen had.

'Ik heb er weer eentje gehad.' Moira haalde hem voorzichtig uit haar achterzak. Hij was een beetje verfrommeld.

Bente stak haar hand uit en pakte de brief aan. Met een boze blik las ze over de regels. Ze vouwde hem op en gaf hem terug. 'Wat een griezel.'

Moira keek Bente aan, die haar boosheid even leek te vergeten. 'Hij wil je alleen voor zichzelf en hij zegt allemaal enge dingen.'

Moira keek nog eens naar de brief. Waarom zagen Bente en Michiel dingen die zijzelf niet zag? Zelf vond ze het alleen maar romantisch.

'Volgens mij bedoelt hij het juist lief.'

'Hij wil je honing voeren en je voor altijd op zijn kamer houden, hoe kan hij dat nou lief bedoelen?'

Moira dacht na. 'Ik weet het niet,' bekende ze. 'Maar ik heb wel een lijstje met verdachten.'

Bente trok één wenkbrauw op. Zij kon het wel.

'Wil je het zien?'

'Heb ik een keuze?'

Moira lachte. Precies hierom hield ze van Bente. Dat eeuwige sarcasme van haar.

'Kijk, dit is het.' Moira gaf haar agenda aan Bente en wachtte gespannen.

Bentes wenkbrauwen gingen omlaag. Haar ogen vernauwden zich. Met een snel gebaar duwde ze de agenda terug in Moira's handen en stapte op haar fiets.

'Wat is er?' Moira keek haar geschrokken aan. Had ze weer iets verkeerd gezegd?

Bente schudde geërgerd haar hoofd. 'Niet elke jongen hier is verliefd op jou, hoor.'

'Dat denk ik helemaal niet.'

'Het staat er toch?'

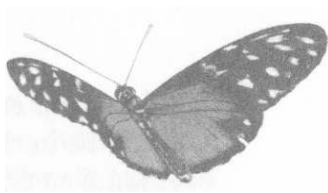
Moira keek naar het lijstje. 'Dat van Dylan denkt mijn moeder!'

'Hij staat in j  uw lijstje verdachten!'

Bente keek haar vuil aan. Een blik vol haat, waar Moira van schrok. 'Sinds die stomme brieven denk je dat je alles bent.'

Nu moest Bente ophouden. Moira keek kwaad terug. Het liefst wilde ze Bente bij zich houden, maar haar woede kwam opzetten als een pannetje melk dat overkookt. 'Ik wil gewoon weten van wie ze zijn, is dat zo gek?'

Bente schudde haar hoofd. 'Ga jij maar lekker detective-je spelen, maar val mij er niet mee lastig.'

De wedstrijd

'Zit alles erin?' Moira's moeder stond in de gang met Moira's sporttas in haar handen.

Moira knikte. Niet dat het haar op dit moment kon schelen als er iets ontbrak. Ze miste Bente. Normaal haalde ze Moira altijd op voor een wedstrijd. Maar Bente had niks meer laten horen sinds de ruzie in het fietsenhok. In de pauzes stond ze bij Roza en haar vriendinnen. Moira had geen zin om steeds achter haar aan te gaan.

Hopelijk stond hun ruzie de wedstrijd niet in de weg. De wedstrijd... Moira was misselijk van de zenuwen.

'Weet je zeker dat ik niet mee moet?' vroeg haar

moeder bezorgd.

Moira schudde haar hoofd. 'Mijn halve klas komt.' Dat was bijna waar. Nino, Dylan en Michiel zouden sowieso komen. En ergens verwachtte ze Laurens ook. Als hij echt Peter was, wilde hij natuurlijk zoveel mogelijk bij haar zijn.

Moira zwaaide de tas over haar schouder en was blij verrast toen ze Michiel voor het tuinhek zag wachten.

Moira zwaaide nog even naar haar moeder en fietste toen samen met Michiel naar het voetbalveld.

Bij het clubhuis zag Moira Dick staan, druk in gesprek met haar trainer.

'Kijk, dat is hem,' zei ze tegen Michiel.

Moira liep naar de kleedkamer en zag Bente zitten. Ze had haar tenue al aan en zag er bleek uit. Had zij ook slecht geslapen? Zonder iets te zeggen ging Moira naast haar zitten. Ze haalde haar voetbalschoenen uit haar tas en trok haar broekje en sokken aan.

'Zijn de dames er klaar voor?' De trainer kwam binnen en keek naar Moira en Bente.

Moira knikte en zag vanuit haar ooghoek dat Bente hetzelfde deed. Na de tactiekbespreking mochten ze gaan. De noppen klikten vertrouwd op de stoeptegels toen ze naar het veld liepen. De tegenstanders waren mollige meiden van een jaar of achttien met rode wangen. Moira glimlachte.

'Binnenpretje?' Bentes stem klonk koel.

'Ja.'

Bente wilde doorlopen, maar Moira hield haar tegen. 'Zullen we alsjeblieft even alles vergeten? Ik bedoel, hier hangt zoveel vanaf.'

Bente haalde haar schouders op. 'Ik vind het prima, hoor.'

Moira knikte opgelucht. Toen wees ze achter Bente. 'Kijk, Nino en Dylan.'

Nino had een nieuw shirt aan, dat strak om zijn

lichaam zat. Het witte katoen maakte zijn huid nog donkerder en Moira kreeg er kriebels in haar buik van.

'Wat een gigantische tegenstanders.' Dylan leek onder de indruk.

'Ja, ze zijn vrij fors.'

Nino keek haar aan. 'Die kan je wel hebben, toch?'

'Ik hoop het.' Moira was opgelucht toen ze hoorde dat zijn stem niet meer zo boos klonk. Misschien werd het dan toch nog een perfecte dag.

'Kijk, daar hebben we mietje.' Dylan wees naar de kantine. Laurens.

Moira hield Nino in de gaten, maar hij gaf geen krimp.

'Moira, we gaan inlopen!' De trainer wenkte haar.

'Succes,' riep Nino haar na en Moira voelde dat ze zweefde. Waar had ze die zin ook alweer vandaan? O ja, uit de brief van Peter. Moira rende niet, ze zweefde.

Ze voelde eindelijk wat hij bedoelde. De hele warming-up leek ze te zweven. Met Nino aan de kant leek het allemaal veel minder eng. Na elke bal die ze schoot keek ze even zijn kant op.

De scheidsrechter floot. Dick had een plastic stoeltje uit de kantine bemachtigd en langs de lijn gezet. Hij had zijn notitieblok weer bij zich en schreef af en toe iets op. Moira vroeg zich af wat.

Rent niet hard genoeg. Schiet beter. Kan niet goed samenspelen?

Met de bal aan haar voet rende Moira naar het doel van de tegenstander. Aan de andere kant van het veld zag ze de blonde haren van Bente. Zoals gewoonlijk stond ze vrij. Hoe kreeg ze dat toch altijd voor elkaar?

'Overspelen, Moira!' De trainer brulde zo hard hij kon. Moira dacht razendsnel na. Ze kon afspelen naar Bente, maar ze kon het ook gewoon zelf proberen. Zo vaak scoorde ze niet. Ja, misschien was dit het moment. De dikke verdediger stormde op haar af. Eén schijnbeweging was voldoende.

'Speel nou af!' Bentes stem klonk boos.

Moira snapte ook niet wat ze deed. Aan de kant riep Nino haar iets toe. 'Zet 'm op!' Dat gaf haar nog meer moed. Ze was nu alleen voor de keeper. Schieten of nog even wachten? Bente begon weer te roepen, maar Moira had alleen aandacht voor de twee witte palen en de keeper die de enige blokkade was tussen haar en het doelpunt.

Moira deed alsof ze schoot. De keeper dook in de linkerhoek. Op dat moment schoot Moira naar rechts. De bal belandde vol in het net.

Ze kon het niet geloven. Aan de kant begon het publiek keihard te juichen.

'Prachtige bal, Moira!' De trainer stond enthousiast te zwaaien. Moira zag dat Dick glimlachte en iets in zijn notitieblok schreef.

'Kon je niet afspelen?' Bente kwam naast Moira lopen toen het fluitsignaal van de rust over het veld schalde.

'Hij zat toch?'

'Ik stond vrij!'

'En ik scoorde.'

Bente keek kwaad. Ze werd nog roder dan ze al van het rennen was. 'De volgende keer speel je af, egoïst.'

Moira besloot zich groot te houden. Ze keek Bente uitdagend aan en knikte. 'Prima.'

Bente beende door naar de kleedkamer.

De tweede helft was moeilijker. De tegenstanders leken wakker te zijn geworden door het tegendoelpunt en begonnen fanatieker te spelen. Moira had veel last van de dikke verdediger, die steeds op haar enkels trapte.

Toen ze de bal weer voor haar voeten kreeg, aarzelde ze geen moment en schoot in één rechte lijn naar Bente, die kon uithalen. Twee nul. Moira begon mee te juichen en stak haar duim op naar Bente. Ze zag Dick goedkeurend naar de trainer knikken.

Moira kreeg de bal opnieuw toegespeeld. De dikke verdediger gooide haar lichaam in de strijd en haalde uit met haar rechtervoet. De schop kwam tegen Moira's enkel, precies op het punt waar geen

scheenbeschermer zat. Moira's enkel klapte dubbel en met een kreet kwam ze op het gras terecht. Met beide handen hield ze haar onderbeen vast. Shit, ze wilde niet huilen!

De trainer boog zich over haar heen en drukte een ijskoude spons op de pijnlijke plek. 'Gaat het?'

Moira knikte, maar ze voelde een stekende pijn in haar enkel. Tevergeefs probeerde ze haar tranen binnen te houden.

'Die stomme bolle trut,' hoorde ze Nino schelden. 'Ze moet rood krijgen! Ze ging niet eens voor de bal.'

De scheidsrechter stak de gele kaart terug in zijn borstzak en beval hem stil te zijn.

Bente kwam er ook bij staan. 'Gaat het?'

'Ja.'

Bente schudde haar hoofd. 'Ze moet naar de kant.'

De trainer was het met haar eens en hielp Moira opstaan. De pijn was bijna niet te dragen. Moira liet zich opgelucht neervallen in de stoel van Dick, die bezorgd was opgestaan. De trainer maakte haar veters los. Toen hij haar schoen uittrok en voorzichtig aan haar enkel voelde, gilde Moira van de pijn.

'Verzwikt,' zei de trainer kwaad.

Moira keek naar haar enkel, die opzwol tot een reusachtige Berliner bol. 'Kan ik nog spelen?'

De trainer keek haar aan. 'Wat denk je zelf? Je past je schoen niet eens meer.'

Moira begon weer bijna te huilen. Wat nu? Ze had Dick nog helemaal niet kunnen laten zien wat ze kon!

'Moira!' Michiel, Laurens, Dylan en Nino kwamen bij haar staan.

De trainer keek de jongens aan. 'Passen jullie op haar?'

Laurens knikte gretig. Moira zuchtte. Dit kon er ook nog wel bij. Vier Peters.

Moira propste haar kleding in de tas. Haar teleurstelling vanwege die stomme enkel was een beetje verzacht door de aandacht van de jongens. Maar het zat haar dwars dat Bente nog twee keer had gescoord en geen woord met haar had gewisseld.

'Goede wedstrijd, dames!' riep de trainer de kleedkamer in. Even keek hij Moira aan. 'Maak je geen zorgen, de scout heeft zijn ogen niet in zijn zak zitten.'

Het was bedoeld om haar op te vrolijken, maar toen liep Bente weg zonder haar gedag te zeggen en Moira bleef alleen achter in de naar zweet stinkende kleedkamer. Als ze haar enkel bewoog ging er een pijnscheut door haar voet en been. Ze vloekte.

'Waarom nu?'

Ze stopte haar voetbalschoenen in een plastic tas en stond voorzichtig op. Ze wilde naar huis, vertroeteld worden met haar voet op een kussen. Onhandig, om haar enkel niet te belasten, trok ze haar jack aan en hinkte naar buiten. Ze zocht in de zak naar haar fietssleuteltje en haalde er verbaasd een envelop uit.

Peter was in de kleedkamer geweest!

Lieve Angela,

In het hol van de leeuw! Nu moet je wel begrijpen hoeveel ik van je hou! Ik wil dicht bij je zijn, altijd en overal. Ik wil je kunnen ruiken, als je bezweet van het veld komt. Ik wil de modder tussen je noppen wegschrapen, de grasjes van je knieën plukken.

Maar het kan niet. Nóg niet. Want jij twijfelt nog. Dat kan ik zien. Je bent er nog steeds niet achter wie ik ben. Terwijl je het diep in je hart wel zou moeten weten. En zo lang jij twijfelt, blijf ik Peter. Maar daar komt snel verandering in, dat voel ik.

Want ik ben anders dan je denkt. Net als de vlinder op de postzegel. Nee, het is geen wesp. Kijk nog maar eens goed. Het is wel degelijk een vlinder. De Sesia apiformis om precies te zijn. De hoornaarsvlinder. Ziet er gevaarlijk uit, maar is weerloos. Volkomen weerloos...

Weet je wat ik denk? Ik denk dat je er op Terschelling achter zult komen wie ik ben. Misschien op het kamp, of aan de oever van het duinmeertje. Of op het strand. Misschien op het wad.

Ja, dat zou het mooiste zijn. Jij op een zandplaat, in de pikdonkere waddennacht. En opeens weet je het. Je ziet me voor je. En je vraagt je af hoe je al die tijd zó stom hebt kunnen zijn. Dat je het niet eerder doorhad! Domme, domme Angela...

Je bent zo in de war dat je de groep laat gaan. Moederziel alleen sta je daar. En dan komt de vloed op. Je voelt het zoute water aan je voeten kriebelen, en aan je enkelsje kuiten, je knieën - en hoger nog...

Dat gaat snel hoor, op de Waddenzee. Voor je het weet, sta je tot je middel in het water. Je gilt. Je krijst! En er is niemand in de buurt. Je stem draagt ver in de leegte. Misschien dat iemand op de dijk bij Harlingen je hoort. Maar er is geen tijd om je te redden.

O, lieve Angela! Je gaat dood! Je zal verdrinken in die meedogenloze modderzee! De krabben zullen je langzaam uithollen en de palingen kruipen in je oogkassen. Mijn hart breekt als ik daaraan denk.

Daarom zal ik je redden! Natuurlijk red ik je. Ik verlies je nooit uit het oog, dus ik zie dat je de groep verlaat. En ik kijk toe, van een afstandje, hoe het water je omsingelt en opslokt. Ik laatje even lijden. Een beetje leed is wel prettig afen toe. Maar net als jij het op wilt geven, zwem ik naar je toe en trek je mee naar hogere grond.

Hoe zul je mij dan aankijken, Angela, als je daar doorweekt en koud tegenover me staat? Wat zal ik lezen in die prachtige ogen van je? Hoe snel zul je die zachte lippen op de mijne drukken?

Ik zal je optillen en naar het vasteland dragen. We vergeten het kamp, we vergeten de wereldje zult mijn kamer zien, helemaal. En ik zal jou bezitten. Gauw, Angela. Heel gauw. Een paar nachtjes nog maar...

Liefs en een kus, Peter

PS Iedereen zal het weten: je bent van mij!

PPS Mooi doelpunt!

Moira keek naar de laatste zin. Een andere kleur pen en een rommelig handschrift. Dat was niet hoe hij normaal schreef. Die zin moest er later bijgekrabbeld zijn. Net nog. Terwijl zij gevloerd werd door die verdediger, of ervoor?

Met afschuw dacht ze aan de dikke scout, die van alles had zitten schrijven. Maar nee, die wist niet waar ze woonde. En hij was vast niet op school geweest, laat staan dat hij haar achterna zou reizen naar Terschelling.

Moira las de brief nog een paar keer over. Waar had Peter het nou over? Dat ze zou verdrinken in de nacht? Alleen en eenzaam op het wad? Ze huiverde.

Misschien had Michiel gelijk en was de brievenschrijver inderdaad een beetje eng. Ze werd misselijk van de zin over de krabben en de palingen.

Maar Peter zou haar redden. Dat stond er ook duidelijk. Peter zou haar niet alleen laten en haar naar het droge brengen. Want hij was verliefd op haar...
Moira!

Deze week zou ze er eindelijk achterkomen wie het was. Nino, Laurens, Michiel of misschien toch Dylan?
En dan?

'Wat heb je daar?' Een warme adem in haar nek.

Moira schrok en draaide zich met een ruk om. Dylan keek haar grijnzend aan vanonder zijn mutsje.

'Post? Alweer?'

Moira probeerde de brief weg te stoppen, maar Dylan had hem al te pakken. Zijn ogen schoten over de regels. Moira griste de brief uit zijn handen. 'Afblijven!'

Dylan herhaalde de woorden hardop. 'Ik wil je kunnen ruiken, als je bezweet van het veld komt.'

Moira rilde. Nu Dylan het zei, klonk het ineens vies.

Plotseling kwam hij dichterbij en vlak bij haar hals snoof hij. 'Mmm, die jongen weet wat hij wil.'

Moira gaf Dylan een duw, waardoor hij nog harder begon te lachen. 'Doe niet zo flauw,' zei hij. 'Je vindt mijn brieven toch zo mooi?'

Mijn brieven??? Dylan stond op haar verdachtenlijstje, maar nu hij zo voor haar stond, kon ze het niet geloven.

'Dus ze komen van jou?'

Dylan keek haar schaapachtig aan. 'Nee joh, ik schrijf niet als een meisje.'

Een meisje? Moira keek naar het handschrift. Ja, Peter schreef netjes. Als iemand die veel schreef. Maar een meisje?

'Je moet niet zo achterdochtig worden,' zei Dylan. 'Het staat je niet.'

Moira keek hem aan. Waarom twijfelde ze zo aan Dylan? Hij was duidelijk een lomperik. Geen mooie

brievenschrijver. Maar ergens kon hij het zijn. Eigenlijk kon iedereen het zijn. Zelfs Bente - een meisje...

Moira zuchtte. Ze had geen zin meer in deze spelletjes. Ze wilde naar huis en op de bank liggen. De enige persoon die nog bij haar in de buurt mocht komen was haar moeder, met thee en koekjes.

Moira lag al een halfuur in bed. Ze was alleen naar huis gefietst, twee keer zo langzaam dankzij haar enkel. Michiel had ze nergens meer gezien en Laurens had ze afgewimpeld. Ze dacht aan Nino, haar favoriete Peter. Wat was hij lief geweest vandaag. Toen ze daar aan de kant zat, met haar gezwollen enkel, had hij haar hand even vastgepakt. Warme, zachte handen.

Ze keek uit naar het kamp. Dag en nacht bij hem in de buurt... Misschien ging ze wel met Bente naar de jongensafdeling. Als de ruzie over was, tenminste. De manier waarop Bente naar haar keek, deed haar pijn. Ze wilde geen ruzie, Bente was de enige met wie ze over Peter kon praten. Michiel luisterde ook wel, maar hij was een jongen. En een kandidaat.

Vanmiddag had Moira even gedacht dat de brief

van Bente kwam. Het handschrift leek inderdaad wel wat op dat van haar, en zulke enge zinnen kon Bente best bedenken. Om Moira bang te maken. Om haar eigen boosheid af te reageren...

Moira's gedachten draaiden maar door en door. Van slapen kwam niks vannacht. Voorzichtig stond ze op en legde haar knuffelhond op haar kussen. Waarom kwam alles tegelijk? Die scout, de brieven van Peter, de ruzie met Bente en nu ook nog die enkel. Hoe kon ze het zo verpesten voor zichzelf? De scout dacht nu vast dat ze een watje was met een zwakke enkel.

Ze hinkte naar het raam en keek naar het huis aan de overkant. Michiel zat achter zijn computer. Jammer dat ze maar een klein stukje van zijn kamer kon zien. Moira voelde zich opgelaten. Durfde ze wel, hem zo te begluren! Ze wilde weer naar haar bed gaan, toen haar kamerdeur openging. Haar moeder stond in de deuropening met een dienblad in haar handen. Thee met koekjes. Moira glimlachte.

'Wat doe jij uit bed? Je hebt rust nodig. Anders heelt die enkel nooit meer. Je wil maandag toch mee op kamp?'

Moira ging braaf onder het dekbed liggen en haar moeder ging bij haar zitten. 'Hoe gaat het met mijn meisje?'

Moira's enkel klopte pijnlijk na de inspanning. Ze frunnikte aan de versleten oren van haar knuffel. Mijn meisje... Ze beet op haar lip. 'Het gaat.'

'Heb je nog veel pijn?'

Moira schudde stoer haar hoofd. 'Maar een pijnstiller gaat er best in.'

Haar moeder lachte en stond op om de gordijnen dicht te doen. 'Goed, ik haal er eentje voor je.' Ze wilde net aan de gele stof trekken toen ze ineens omkeek. 'Wist je dat je recht bij je buurjongen naar binnen kan kijken?'

'O ja?' zei Moira. 'Dat was me nog niet opgevallen.'

De inbreker

Moira keek naar de weekendtasop haar bed. Moest daar echt alles in? Ze keek naar de stapel kleren die ze had uitgekozen, terwijl ze het labeltje van haar bikini knipte. Ondanks haar moeheid en haar zere enkel was ze vanmiddag met haar moeder naar de stad geweest om een nieuwe te kopen. Nu kon ze zich met een gerust hart op het strand vertonen.

Ze propte de stapel kleren in de tas. Haar knuffelhond ging bovenop. Het kon haar niks schelen dat ze daar misschien te oud voor was. Zonder dat beest kon ze niet slapen. Bovendien zou Nino toch niet in haar blokhut mogen komen - of wél... Moira was blij dat niemand haar gedachten kon horen.

Misschien kwam hij in de bus naar Harlingen wel naast haar zitten. Of op de boot naar Terschelling... Ineens had ze er ontzettende zin in. Een week lang geen school, geen huiswerk, geen trainingen en natuurlijk boven alles: ze zou eindelijk weten wie Peter was. Vanochtend had ze haar verdachtenlijstje uitgebreid. Bentes naam stond er nu bijgeschreven.

'Wat nog meer?' zei ze tegen zichzelf, terwijl ze door de kamer keek. Kleren, badspullen, schoon ondergoed, zaklamp, toiletpullen, knuffel, boek, handdoek en natuurlijk een zak snoep. Ze keek op haar bureau. Zou ze de brieven van Peter meenemen? Misschien kon ze die maar het beste in haar agenda steken. Die verdween in het voorvakje van de rode weekendtas.

En toen pas zag ze het. Het gapende gat op haar prikbord.

'Mam!' Moira hinkte zo snel mogelijk de trap af. Haar enkel stak...
'Heb jij mijn foto gezien?'

Haar moeder keek haar verbaasd aan.

'Die foto van mij en Bente!'

'Lieverd, rustig. Die ligt vast ergens.'

'Iemand heeft hem gestolen.'

Haar moeder moest lachen. 'Doe niet zo gek. Heb je al onder je bureau gekeken?'

Moira strompelde de trap weer op. Ze was niet gek, ze keek elke ochtend naar die foto, en vanochtend hing hij er nog! Onder haar bureau vond ze alleen maar stof.

Ze kon het bijna niet geloven: iemand had de foto gestolen terwijl zij met haar moeder in de stad was. Iemand was in haar slaapkamer geweest. Dat idee maakte haar bang. Ze hinkte de trap weer af.

'Heb je hem al?'

Moira twijfelde. Als ze nu de waarheid zou zeggen, zou ze het hele verhaal moeten vertellen. Waarschijnlijk zou haar moeder het toch niet geloven. En geloofde ze het wel, dan mocht ze morgen niet mee op kamp. Het was beter om het pas na deze week te vertellen, als het dan nog nodig was, tenminste.

'Ja, hij lag onder mijn bureau,' zei ze zonder haar moeder aan te kijken.

Ze liep naar de tuindeur. Die zat altijd op een haakje als ze weggingen. Nu hing het haakje zielig naar beneden. Gauw deed ze de deur op het haakje en op slot.

Dus het was echt waar. Er was iemand in huis geweest. Ze keek snel rond. De televisie stond er nog, net als de andere dure spullen. Welke inbreker nam er nou alleen een foto mee? Ze kon het antwoord wel raden. Het maakte haar misselijk.

Peter.

Opnieuw kon Moira niet slapen. Ze had haar knuffel weer uit haar tas gehaald en probeerde zich te concentreren op de slaap. Maar ze was zenuwachtig en ze voelde zich alleen. Na het eten was ze naar boven gegaan om zogenaamd huiswerk te maken. Haar moeder had het nog gelooft ook, huiswerk op de avond vóór het schoolkamp! In werkelijkheid had ze naar haar verdachtenlijstje gekeken. Het werd alleen maar ingewikkelder.

Ze had haar hele kamer onderzocht, op zoek naar iets opvallends. Peter moest een keer een fout gaan maken, misschien had hij iets laten vallen? Ze hoopte op een schoenafdruk, iets wat per ongeluk uit zijn zak was gevallen, desnoods een haar of een oorbel. Daarmee zou ze meteen een paar verdachten kunnen schrappen. Het leek dat stomme spelletje wel, met al die hoofden! Wie *ben ik*... Maar Peter was veel slimmer dan ze had gedacht, veel sluwer. Er was helemaal niks te vinden.

Voordat ze de gordijnen dichtschoof, had ze het raam goed gecontroleerd. Zou ze Michiel inlichten? Misschien had hij wel gezien wie hier was geweest. Maar wat nou als hij zelf Peter was? Ze schudde haar hoofd. Ze moest nu echt slapen. De wekker gaf half elf aan. Morgen moest ze om acht uur op het schoolplein zijn. Ze klemde haar handen om het stoffen beest heen en trok haar knieën op. Haar enkel klopte pijnlijk.

VIP

'Wat zie jij eruit!' Dylan kwam naast Moira staan. Hij had een grote rugzak op zijn rug. 'Slecht geslapen.'

Nino kwam er nu ook bij. Hij had helemaal geen bagage. Die zat zeker al in de bus. Mocht ze zijn spullen niet zien, vroeg ze zich af. Toch verheugde ze zich op een week met hem.

Het schoolplein stroomde langzaam vol en Moira zag Bente een eindje verderop staan. Moira probeerde haar blik te vangen, maar Bente negeerde haar volkomen. Het viel zelfs Nino op. 'Ruzie?' Moira knikte. 'Waarom?'

Om een jongen, wilde Moira zeggen, maar ze hield op

tijd haar mond. Dylan stond er immers naast. 'Om voetbal.'

Nino knikte. 'Als je dan toch ruzie moet hebben, dan tenminste om voetbal.' Moira lachte.

'Waar ga jij zitten in de bus?' Laurens dook ineens op. Moira schrok, maar ze herstelde zich snel. 'Geen idee, hoezo?'

Laurens haalde zijn schouders op. 'Nou, ik dacht, nu je ruzie hebt met Bente kunnen wij misschien naast elkaar zitten?'

Moira keek naar Nino, die een eindje verderop stond. 'Misschien.'

Moira gaf haar grote tas aan de buschauffeur die hem aanpakte. Hij steunde zogenaamd. 'Wat heb je hierin zitten? Gewichten?'

Moira grijnsde. 'Snoep.'

De deuren van de bus waren eindelijk open en alle leerlingen vochten om een plek. Michiel en Moira

stonden helemaal achter in de rij. Moira was maar naast hem gaan staan, want Laurens was anders niet weg te slaan.

Michiel leek rustig. Hij had geen zin om te duwen of te trekken. Hij stond daar gewoon te wachten tot de ergste drukte voorbij was en hij een plek zou krijgen. Moira zag hoe Bente en Roza naast elkaar in de rij stonden. Ze hadden hun armen in elkaar gehaakt.

Michiel volgde Moira's blik. Gelukkig hield hij zijn mond. Ze had geen zin om weer die stomme tranen weg te moeten vegen. Op het kamp zou ze het eindelijk goedmaken met Bente.

'Hier zitten?' Michiel keek Moira aan. Een plek achter de buschauffeur en naast Anja en Krul, die nog buiten stonden om de laatste tassen te controleren. Een paar plaatsen verderop zag ze Laurens zitten, alleen.

'Goed.' Ze plofte snel neer. Als ze moest kiezen tussen die twee koos ze toch voor haar buurjongen.

'Hoe gaat het met Peter?'

'Goed. Hoezo?'

'Geen enge brieven meer gehad?'

'Ééntje,' bekende Moira. 'Maar die was niet eng.' Ze dacht aan de zin over de krabben en palingen en huiverde. Michiel hoefde niet te weten dat bepaalde stukken uit de brief haar wel bang maakten.

'Dus daarom zie je zo wit?'

Moira keek naar zichzelf in de busruit. Knalrood haar en een witte huid. Dylan en Michiel hadden gelijk. Ze zag er niet uit.

'Ik heb gewoon slecht geslapen.'

Michiel knikte. 'Dat zal de komende dagen vast niet veel beter worden.'

Moira dacht aan het kamp. Misschien vijf uurtjes slaap per nacht. Als ze de oudereklassers moest geloven was het elke avond keten.

'Heb je nog iets van de scout gehoord?' Michiel begon in zijn tas te rommelen en gaf haar een dropje aan.

Moira begon te kauwen. 'Nog niks, maar hij kan wel deze week bellen.' De zenuwen begonnen weer te kriebelen in haar buik. Misschien maakte ze toch wel een kans, ondanks die stomme valpartij.

'Heb je nog last van je enkel?' vroeg Michiel.

Moira had de veters van haar schoen expres niet al te vast gemaakt, omdat het dan begon te steken bij het lopen. 'Een beetje.'

'Dus dat wordt geen sprintje over het wad?'

Moira lachte. 'Ik denk het niet.'

'Als Moira gaat sprinten houd je haar alsnog makkelijk bij, hoor.' Bente stond ineens naast hun stoelen en leunde op Moira's hoofdsteun. Waar kwam zij vandaan?

'Dat moet jij nodig zeggen,' begon Michiel meteen. Moira schudde haar hoofd. Hij hoefde het niet voor

haar op te nemen, dat zou het alleen maar erger maken. Ze keek Bente aan, die een vals lachje om haar lippen had. De bus remde af en Moira zag het bord van een benzinepomp. Bente liep door.

Moira haalde diep adem en liep toen naar Bente toe, die bij de toiletten stond te wachten. Bente was eindelijk alleen en dit was het moment. Nu of nooit.

'Kan ik even met je praten?'

Bentes ogen schoten vuur. 'Wat moet je?'

'Waarom doe je zo?' 'Hoe?'

'Zo vals?'

'Ik doe niet vals.' Dit schoot niet op. Moira wilde geen ruzie meer, ze moest meer haar best doen.

'Sorry als ik je pijn heb gedaan.'

'Ik hoef jouw sorry niet!'

'Kunnen we het niet vergeten?'

'Dat moet jij nodig zeggen. Ik zag je vanochtend nog met Dylan praten.'

Dylan. Ging deze ruzie echt om zo'n stomme jongen?
'Ik hoef hem helemaal niet.'

Bente snoof. 'Je mag hem hebben. Je mag ze allemaal hebben.'

Allemaal. Moira hoefde er maar ééntje. Waarom snapte Bente dat nou niet?

'Bente...'

Bente pakte haar rugzakje van de vloer. 'Het is klaar. Over. Je slaapt maar lekker bij iemand anders in een hutje. Kandidaten genoeg op je stomme lijstje, toch?'

Moira keek haar verbaasd na.

'Jongens, we zijn bijna bij de haven, dus trek vast jullie jassen aan en ruim jullie troep op. Er hangen zakjes

aan de stoel, daar kan het in.'

Michiel keek naar meneer Krul, die vlak voor hen stond te roepen. 'Zullen we hem ook in een zakje doen?'

Moira probeerde te lachen, maar het lukte niet echt.

Ze moest de hele tijd aan Bente denken, hoe boos ze had gekeken en hoe ze uiteindelijk wegliep. Was Moira haar beste vriendin kwijt? Ze wist dat ze kwaad moest zijn, maar dat lukte haar maar niet. Ze miste Bente.

'Wat is er?' Michiel keek bezorgd. Ze wilde hem niks vertellen over Bente, dat ging niemand wat aan. En over Peter wilde ze het al helemaal niet meer hebben. Moira toverde snel een glimlach tevoorschijn. 'Kom, ik wil die boot wel eens zien.'

Samen met de rest van de groep stapte Moira de bus uit. Het was warm op het parkeerterrein en Moira trok haar jack weer uit. Een eindje verderop stond Nino. Zou ze naar hem toe gaan? Of toch maar wachten tot hij naar haar toe kwam? In plaats van Nino kreeg ze Laurens.

'Wat een grote boot, hè?'

'Inderdaad.'

Ze zag Laurens benauwd kijken. 'Misschien kan je onderweg vissen?'

'Hier vissen gaat moeilijk. Dat kan alleen als je stil ligt.'

Moira keek hem aan. Zijn blonde haren schitterden in het zonlicht en zijn groene ogen keken haar vragend aan. Waarom wilde hij zo graag bij haar zijn? Ze was bijna vriendloos. Misschien daarom juist. Ze hadden iets gemeen.

'Jongens, allemaal in een rij, opschieten!' Krul probeerde over het geschreeuw van de meeuwen heen te komen. 'We gaan aan boord en als je niet oplet sta je straks als enige nog aan wal.'

Nino en Dylan kwamen bij Moira staan. Laurens keek even heen en weer, maar liep toen snel door. Nino keek hem grinnikend na. 'Heb je een nieuw huisdier?'

Moira zuchtte. 'Hij achtervolgt me overal.'

'Vervelend.' Nino gaf haar een stukje kauwgum aan.
'Kom eens mee?'

Samen liepen ze weg van de rij. Dylan keek hen een beetje verbaasd na. Moira voelde zich opgelaten. Waarom nam Nino haar apart? Wat wilde hij?

'Er is een speciaal plekje op deze boot,' zei hij, toen ze genoeg afstand genomen hadden van de groep. 'Dat is de VIP-ruimte.'

'VIP?' 'Voor Interessante Personen.'

Moira begon te blozen. Interessante personen...

'En daar horen wij bij?'

Nino lachte. 'Ja. Ga je mee? Dylan komt ook.'

Geen romantische vlucht van de rest dus.

'Hoe gaan we dat doen?'

'We gaan er gewoon vandoor zodra we op de boot zijn.'

Niemand die ons ziet.'

Moira dacht aan meneer Krul, hij zag meestal alles. En straks kreeg ze zelfs hier strafwerk.

'Je komt er geen Laurens tegen...' Nino keek haar afwachgend aan.

Dat gaf de doorslag. 'Goed, ik ga mee.'

Nino pakte haar hand. 'Geweldig! Kom we gaan terug voordat Krul en Anja een hartstilstand krijgen omdat er twee leerlingen missen.'

Nino's 'VIP-ruimte' was niet meer dan een soort bezem-kast, maar ze waren er inderdaad alleen nu Dylan op de wc zat. Een klein, rond raam gaf uitzicht op de glinsterende Waddenzee. Ergens boven haar hoorde Moira haar klasgenoten, die de meeuwen voerden. Het was perfect.

'Heb je zin in kamp?'

Moira durfde nauwelijks opzij te kijken, bang dat hij zo dichtbij was dat hun lippen elkaar zouden raken. Als

hij Peter was wilde ze graag gered worden uit het donkere water. Als het kon sprong ze zo de zee in. Ondanks de krabben.

'Heel veel zin.'

Nino wreef over haar blote armen. 'Je hebt kippenvel.'

'Het gaat wel.' Moira kreeg het ineens heel warm.

'Ik wilde nog zeggen dat je goed speelde zaterdag.'

'Voordat ik viel.'

'Je werd geraakt door een granaat van honderdvijftig kilo.'

Moira lachte. Nino deed met haar mee. Snel keek ze weer voor zich. Ze voelde haar wangen branden.

'Ik weet zeker dat de scout jou kiest in plaats van Bente.'

Beng. Daar was ze weer. Bente. Net nu Moira er even

niet aan dacht. Ze haalde haar schouders op. Het maakte haar niet uit wie er uitgekozen werd. Ze hadden het allebei verdiend. Ze gunde Bente alles. Nog steeds.

'Daar is Terschelling!' Nino tuurde door het kleine raampje. Moira kon net een klein stukje land onderscheiden. Nino's arm was nu vlak bij die van haar. Op zijn donkere huid zaten kleine haartjes. Ze probeerde ze te tellen. Toen boog Nino zich weer terug.

'Ik ga eens kijken waar Dylan is, die zit al een kwartier op de wc.'

Moira keek weer naar de meeuwen, die schreeuwend om de boot vlogen.

Knuffel

De blokhut was klein. Er stond een stapelbed. Moira koos meteen het onderste bed en rolde haar slaapzak uit. Ze wilde voor geen goud boven liggen met haar hoogtevrees.

Ze hoorde de stemmen van Bente en Roza, die langs haar hut liepen. Bente had zich aan haar woord gehouden en sliep nu samen met Roza in een hutje aan de andere kant van het veld. Moira probeerde er niet aan te denken, maar zag hen steeds voor zich. Samen giechelend in het donker, samen in een stapelbed.

Kwaad gooide ze haar rode weekendtas neer. Ze kon maar beter snel uitpakken, want straks gingen ze een groepsspel doen. Als ze treuzelde zat ze straks bij

Laurens in het team! Opdringerige Laurens, ze kreeg er steeds meer koude rillingen van.

Uit het voorvak van haar tas haalde ze haar agenda en sloeg hem open. Ze bekeek haar lijstje nog een keer en schreef er wat informatie bij. Duidelijker werd het niet, eerder ingewikkelder. De brieven van Peter stopte ze zorgvuldig terug.

Ze plofte op haar matras neer en stootte bijna haar hoofd tegen het bovenbed. Wat een puinhoop had ze ervan gemaakt. Bente was kwaad en wilde niks meer met haar te maken hebben. Nu lag ze helemaal alleen in een hutje. Dit zou de leukste week van het jaar moeten worden, maar ze voelde zich alleen maar verdrietig.

'Niet huilen nu, uitpakken,' zei ze streng tegen zichzelf. Het werkte. Haar benen tilden haar op en ze ritste de weekendtas open. Ze zou eerst haar kleren uitpakken en in de kast leggen. Verbaasd keek ze naar de rotzooi. Waar kwamen al die plukken wol vandaan? Het leek wel alsof er een schaap was vermoord in haar tas. Ze rommelde tussen haar spullen. Haar hele tas zat vol met plukken. Toen ze haar trui optilde zag ze waar al

die witte pluisjes vandaan kwamen. Haar knuffelhond, met de versleten oren, was ruw opengesneden en in zijn buik lag iets geels.

Moira draaide zich om en kokhalsde. Wie had dit gedaan? Ze dwong zichzelf om weer naar haar knuffel te kijken. Het voelde alsof ze zelf was opengesneden. Ze graaide in haar knuffel en keek vol afschuw naar de envelop die ze eruit haalde. Het handschrift maakte haar ineens bang. Tot nu toe waren de brieven spannend en mysterieus geweest. Nu zag ze ertegenop om de envelop open te scheuren. Ze had Peter kwaad gemaakt.

Toen ze de brief wilde lezen viel haar oog op iets anders. De hond was écht gebruikt als brievenbus. Twee helften glanzend wit papier. Ze draaide één helft om en zag zichzelf. Op de andere helft stond Bente.
Samen in het gras. Doorgescheurd.

Lieve Angela,

Wat heb ik gedaan! Wat heb ik gedaan! En wat zul je geschrokken zijn! Toch heb ik er geen spijt van. Het moest. Het kon niet anders. Ik kan je immers niet delen, zelfs niet met zo'n afgesabbeld vod. En al helemaal niet met slechte vriendinnen. Nu begrijp je dat

*misschien nog niet, maar er komt een dag dat je het wel snapt.
Dan zul je me dankbaar zijn.*

*Dat neemt niet weg dat ik van mezelf sta te kijken. Ik had nooit
gedacht dat ik tot zoiets in staat zou zijn. Zo zie je maar, jij haalt de
wonderlijkste krachten in mij naar boven. Echt, lieve Angela, het
is een compliment en zo moet je het ook maar zien.*

*En ik was kwaad. Kwaad op iemand (hij is een verre vriend, of
beter) die een ongelooflijke stommitieit heeft uitgehaald. Dat weet
hij zelf ook, en hij heeft ervoor geboet. Ik kan meedogenloos zijn.
Nou ja, dat weet je. Alles voor jou!*

Nu de leuke dingen.

*Daar zijn we dan, op het eiland van de verbeelding! Het land van
Willem Barentsz, het land van Sil en Lobke. Jij bent mijn Lobke, al
ben je niet blond en oneindig veel mooier. Jij bent als de vlinder op
de envelop, de ijsvogelvlinder. Limenitis populi, als je duur wilt
doen. Vind je hem niet prachtig? Je kunt hem op het eiland
tegenkomen. Alleen op dit eiland!*

*En mij ook. Maar niet waar je me verwacht. Het zijn allemaal
spelletjes, begrijp je. Kleine spelletjes om je lekker te maken. En ik
zie aan je dat het lukt. Je kijkt anders, je beweegt anders dan voor
mijn brievenoffensieffe. Je bent op je hoede, gespannen. Het staat
je goed.*

*Waar moet je op letten, straks? Ik zal me heel onopvallend
gedragen, dus het kan lastig worden. Ik geef je een hint: let op
mijn kleding. Ik ga mezelf verraden door wat ik aantrek. En jij zult*

dat zien.

Wanneer? Snel. Heel snel.

En dan zal ik je vertellen van dat andere eiland, waar de zeemeerminnen wonen. Het eiland waar je nooit geweest bent, maar da tje toch zult herkennen omdat je het kunt zien in dat kleine moment voordat je in slaap valt.

Hoe slaap jij eigenlijk, Angela? Wat draag je? En duim je nog? Lig je opgerold als een egeltje, of trap je het dekbed van je aftijds vurige dromen? Wat droom je dan, en van wie?

Ik wil het allemaal weten. En ik ben blij dat je vanaf nu in elk geval alléén slaapt.

Ikzelf droom bijna nooit. Nee, dat is niet waar: ik droom natuurlijk wel. Iedereen droomt. Maar ik kan me bij het wakker worden helemaal niets herinneren. Blijkbaar zijn mijn dromen niet de moeite waard.

Het kan ook zijn dat ik in mijn slaap dingen doe die ik liever vergeet. Door de dakgoot wandelen, bijvoorbeeld. De koelkast leegeten. Of naar zomaar een slapend huis in de stad lopen en dan, met een roestig vismes, doodsbange meisjes kelen. Er zijn mensen die dat doen, Angela. Kun je het je voorstellen? En zou ik dan zo iemand zijn?

Nee, ik niet. Ik ben een verteller, een vlinderverzamelaar, een dromer met een slecht geheugen. Een romanticus. En eigenlijk helemaal geen brievenschrijver. Ik sta er echt van te kijken hoe ik

me de laatste tijd gedraag! Vroeger had ik dit allemaal niet gedurfd. Dan had ik je van een afstandje bewonderd en je nooit iets over mijn gevoelens verteld. Zo ging het tenminste altijd. Maar jij hebt dingen bij me losgemaakt. Ik heb een ijzeren wil gekregen, zeg maar.

Ik ben je er dankbaar voor. Je hebt iets bij mij in gang gezet dat niet meer valt te stoppen. Dit gaat door, onherroepelijk en onafwendbaar. We kunnen niet terug, Angela. Dat willen we allebei niet.

En straks staan we dan tegenover elkaar. In de schemering, hoop ik. In het laatste licht, op het al wat vochtige gras tussen de blokhutten van het kamp. Jij zult glimlachen, zo'n klein, scheef, glimlachje. Je zult je hand uitsteken en ik zal die vastpakken.

We raken elkaar aan!

Dan wend je je zwijgend af en je begint te lopen. Zoals jij loopt! En je trekt mij mee, ver weg van de groep, naar het duister van de bossen rond het duinmeer. Ergens onder de bomen, waar het geurige mos nog wat van de hitte van de dag bewaard heeft, zullen we gaan liggen...

Ik schrijf niet verder. Dat kan ik niet. Daar is het allemaal te teer voor, te breekbaar. Het moment zal komen als de tijd daar is. We merken het vanzelf. En dan zullen er helemaal geen woorden meer nodig zijn.

Let op mijn kleding!

PS Overmorgen al, of misschien morgen, ben je van mij!

Moira liet de brief vallen. De steken in haar buik werden heftiger en ze sloeg haar armen om haar middel, alsof dat de enige manier was om te kunnen blijven ademen. Het was ineens benauwd in het kleine blokhutje, met de ramen en de deur dicht. Ze moest naar buiten. Frisse lucht. Ze pakte de brief van het bed en stopte hem in haar achterzak. De onuitgepakte spullen moesten maar even wachten.

Buiten haalde ze een paar keer diep adem. De lucht van de bomen en het groene gras maakte haar iets rustiger. In de verte zag ze Bente en Roza achter elkaar aanzitten met een flesje water en Nino en Dylan schoten over met een bal. Michiel en Laurens kon ze nergens ontdekken, maar dat hoopte ze ook niet. Ze wilde alleen zijn.

Een eindje verderop plofte ze op een groen bankje neer. Haar adem ging weer sneller toen ze de brief tevoorschijn haalde. Het oude, gelige papier deed haar hart sneller kloppen. Maar niet het kloppen dat ze

eerder gevoeld had, dat was van opwinding, nieuwsgierigheid. Nu was het angst.

Peter had haar doodsbang gemaakt. Hij was tenslotte in haar huis geweest toen zij met haar moeder boodschappen deed. Hij had die foto van haar prikbord afgehaald en nu in tweeën gescheurd. Toen ze dat zag, moest ze even aan Bente denken. Wat nu als zij Peter was? Of nee, Petra dus... Dat kon toch bijna niet? Nee, ze zag Bente geen knuffel opensnijden. Bente wist immers hoe erg ze aan dat beest gehecht was.

Moira dwong zichzelf de nare woorden opnieuw te lezen. Ze moest weten wie het was. Dan kon ze hem zeggen wat ze van hem vond. Hem dwingen ermee op te houden!

Moira las elke zin drie keer. Wat schreef hij nou precies? Wat bedoelde hij als hij zei: *En ik was kwaad. Kwaad op iemand (hij is een verre vriend, of beter) die een ongelooflijke stomiteit heeft uitgehaald. Dat weet hij zelf ook, en hij heeft ervoor geboet.*

Ze snapte er niks van. De brief had net zo goed in het

Chinees kunnen zijn.

En dan zal ik je vertellen van dat andere eiland, waar de zeemeerminnen wonen. Het eiland waar je nooit geweest bent, maar datje toch zult herkennen omdat je het kunt zien in dat kleine moment voordatje in slaap valt.

Die zin kwam haar zo bekend voor. Kwam die niet uit een sprookje? Het kon een hint zijn, maar Moira wist niet meer waar ze hem eerder had gelezen.

Of naar zomaar een slapend huis in de stad lopen en dan, met een roestig vismes, doodsbangе meisjes kelen.

Dit was de zin waar ze het meest van schrok. Peter was gek geworden. Of hij was het altijd al geweest. Als hij een knuffel zo kon toetakelen... Michiel en Bente hadden al die tijd gelijk gehad. Peter was geen romanticus, eerder een gestoorde. De zinnen die hij schreef, het was bijna niet te begrijpen. Ze vond het ziek. Zo ziek! Ineens hoopte Moira vurig dat Bente van gedachten zou veranderen en bij haar in bed zou komen liggen. Het idee dat ze helemaal alleen in dat blokhutje zou liggen...

Let op mijn kleding!

Dit was de duidelijkste hint. Peter zou iets aantrekken wat hem zou verraden. Iets opvallends, of iets wat het meteen duidelijk maakte? Dit was de enige zin waar Moira iets mee kon. Hij zou door de mand vallen. En dan zou Moira met de brief naar Krul gaan. Hij gaf haar misschien te veel strafwerk, maar hij zou haar helpen en was tien keer strenger dan Anja. Hij zou Moira's klasgenoten net zolang ondervragen tot er iemand knapte. Misschien Laurens wel, om zich op te offeren. Of er gebeurde niks en het hele kamp zou verpest worden. Zou Bente dan ooit nog normaal willen doen? Moira voelde dat ze weer bijna begon te huilen. Die stomme tranen!

Nee, ze moest niks zeggen. Dit was iets van haar alleen. Ze wilde niet dat iemand ervan af zou weten. Dan zou ze ook de andere brieven moeten laten zien. De mooie, de lieve, de romantische. En wat zou Nino dan wel niet denken?

Ze keek naar de andere kant van het grasveld. Nino en Dylan waren gestopt met overschieten en stonden nu bij Roza en Bente voor hun blokhut. Ze bekeek hen eens goed. Nino droeg een sportbroek, witte gympen en een donker T-shirt, niks opvallends dus. Dylan had

zoals altijd een mutsje op en zijn bruine haren piekten eronder uit. Hij had vaak dezelfde kleren aan, dus niks vreemds. Bente droeg een nieuw shirtje, waar haar borsten nog groter in leken, maar ook dat was niks nieuws.

'Wat zit jij hier nou?' Moira schrok op van de plotselinge stem achter zich.

Michiel keek haar vragend aan. 'Wat is er aan de hand?' Zijn stem klonk bezorgd.

Moira veegde snel met haar hand haar ogen droog. Ze wilde het er met niemand meer over hebben. Dit was iets wat ze zelf moest uitzoeken, zonder Michiel.

'Ik mis Bente,' verzon ze.

Michiel trapte erin. 'Ze was ook je beste vriendin.'

Door dat woordje 'was' begon Moira bijna weer te huilen. Ze stond snel op.

'We gaan zo het spel spelen,' zei ze. 'Met wie ga jij?'

'We kunnen samen gaan?' Michiel liep met haar mee over het grasveld. Moira keek naar Nino, die samen met Dylan een groepje vormden met Roza en Bente. Ze viste weer naast het net.

'Is goed,' zei ze snel. Michiel knikte goedkeurend en gaf hun namen op bij de leiding. Moira stopte de envelop nog iets dieper in haar kontzak.

Zoen

'Volgens mij zitten we verkeerd.' Michiel keek nogmaals op de kaart. Ze liepen al een uur door het bos en Moira kreeg het idee dat ze elke boom nu zo'n drie keer had gezien.

'Wat een geweldig idee van meneer Krul, zo'n speurtocht!' Moira keek naar Laurens, die op een boomstam was gaan zitten. Hij had zich op het laatste moment bij hun groepje aangesloten en Michiel had diep gezucht.

'Kijk, hier is Midsland, we kunnen daar de weg vragen aan iemand? Dan zijn we voor het avondeten terug.'

Midsland was één van de kleine dorpjes op

Terschelling en Moira stemde meteen in. Dan kon ze een blikje drinken halen, ze verging van de dorst.

'Gaaf het wel met die enkel van je?' Michiel kwam naast haar lopen. Moira haalde haar schouders op. Door de laatste brief van Peter was ze haar enkel helemaal vergeten. Nu ze eraan dacht voelde ze het wel steken, maar het was niet belangrijk.

'Als ik je moet dragen roep je maar.' Hij stak zijn tong uit.

'Alsof je mij ooit van de grond krijgt.'

'Ik zal m'n best moeten doen.'

Achter hen hoorde ze Laurens steunen. Hij had zich ook veel te warm aangekleed met die spijkerbroek van hem. Misschien was dat wel een teken? *Let op mijn kleding! Ik loop erbij alsof het winter is!*

In de verte zag Moira de kerktoren van Midsland.

Hoi.' Moira botste bijna tegen Bente op, die samen met Roza een winkeltje uit kwam. Nino en Dylan strompelden achter hen aan.

Toen Nino Moira samen met Michiel en Laurens zag, betrok zijn gezicht. 'Gewinkeld?' Moira hoorde hoe koud haar stem klonk en ze haatte zichzelf erom. Ze wilde niet jaloers zijn, maar ze kon niet anders.

'Ja, we zijn een beetje verdwaald.' Bente begon te giechelen en ze keek met een rood hoofd naar Dylan. Zouden die twee eindelijk wat hebben?

'Wij ook.' Moira keek naar Michiel en Laurens, die een eindje verderop stonden.

Roza liet Bentes arm los en liep weg, nu stonden ze alleen. Moira voelde dat er iets veranderd was, al wist ze niet precies wat. Als twee onbekenden stonden ze tegenover elkaar.

'Denk je dat je misschien vanavond nog in mijn hut wil slapen?' Moira keek Bente hoopvol aan. Bente schudde haar pony uit haar gezicht. 'Ik ben met Roza.'

'Of ik bij jullie?' Moira smeekte bijna.

'Je slaapt toch al bij Peter?'

Moira huiverde. 'Doe niet zo flauw.'

Bente haalde diep adem. 'Sorry, ik moet gaan.'

Moira keek haar na. Ze moest vanavond dus echt alleen slapen.

'Waar bleven jullie zo lang?' Meneer Krul keek hen kwaad aan. 'Volgens Bente waren jullie om dezelfde tijd in Midsland. Hoe kunnen jullie dan een uur later binnen zijn?'

Moira haalde haar schouders op. Ze hadden met z'n drieën in de zon op een terrasje gezeten en waren de tijd vergeten. Het was zo gezellig dat ze Peter even helemaal vergat. Na een uur zei Laurens dat het al heel laat was. En toen waren ze weer de weg kwijtgeraakt.

'Laat dit niet nog een keer gebeuren.' Krul keek naar Michiel. 'Over een kwartier eten we, tot zo.'

'Wat een chagrijn.' Laurens keek hem na.

Daar had hij gelijk in. Meneer Krul droeg dan wel een afgrijselijk bloesje, maar aan die kale rotkop van hem

kon hij niks veranderen. Moira lachte en liep naar haar eigen blokhut toe. Het blijde gevoel over de middag verdween op slag. Moira was weer in Peterland. Het land waar ze bang moest zijn, constant op haar hoede. Het land waar knuffels werden vermoord.

Moira haalde de brief en de verscheurde foto uit haar achterzak en stopte alles in haar agenda. Ze keek nog eens naar het lijstje, dat nu heel kinderachtig leek. De laatste brief had alles veranderd. Plotseling was het geen leuke zoektocht meer. Ze voelde zich geen detective. Ze was alleen maar bang. Ze pakte haar knuffel uit de weekendtas. De witte pluissjes uit haar tas gooide ze in de prullenbak, die in de hoek stond. De rest van de knuffel schudde ze leeg. Het was nauwelijks meer een knuffel te noemen. Moira drukte de hond even tegen zich aan. Ze gooide het beest niet weg, dan zou ze Peter zijn zin geven. Nee, ze stopte hem voorzichtig onder in haar weekendtas.

'Stoor ik je?' Nino stond in de deuropening en droeg nog altijd zijn sportbroek. Niks opvallends.

Moira bloosde. 'Nee, kom binnen.'

Nino keek naar het enige stapelbed in de ruimte. 'Slaap je alleen?'

Moira keek naar zijn donkere huid, zijn gespierde armen. Wat zou ze die graag om zich heen voelen. Heel eventjes maar. Dan kon hij haar haren kussen en zeggen dat alles goed kwam.

'Ja, Bente is nog steeds kwaad.'

Nino knikte. Hij was natuurlijk de hele middag bij haar geweest. Bente had zich vast niet ingehouden met roddelen.

'We gaan zo eten, dat kwam ik even melden.' Nino keek tiaar haar weekendtas, die nog steeds op het bed stond.

'Ik kom eraan.'

Nino glimlachte. Het leek alsof hij nog iets wilde zeggen, maar niet durfde. Dat had hij vaker, bedacht Moira. Zoals die keer op het voetbalveld. Steeds kwam er iets tussen. Dylan bijvoorbeeld.

'Eten!' En daar had je hem weer. Het leek wel alsof die

jongen altijd alles verpestte. 'Slaap je alleen? Als je bang bent mag je wel bij mij in bed, hoor.'

Nino gaf zijn vriend een stomp. 'Doe toch normaal.'

Dylan grijnsde. 'Ik ga eten. Tot zo.'

De eettafel was bijna te klein voor iedereen. Krul en Anja zaten in een hoek van de ruimte, aan een andere tafel. Krul was niet meer over vanmiddag begonnen, maar keek af en toe boos naar Michiel, alsof hij degene was die alle schuld had.

'Vanavond gaan we *truth or dare* spelen.' Bente boog zich naar Dylan, die zijn tweede kipspiesje naar binnen werkte. 'Doe je mee?' vroeg ze.

Dylan keek even naar Moira, bijna onmerkbaar. 'Goed.'

'Mooi.' Bente leek in haar nopjes. Moira kon wel bedenken welke opdracht Bente aan Dylan zou geven. Zelf hield ze niet van die spelletjes. Behalve als Nino mee zou doen. Misschien kon ze Bente wel zover krijgen?

'Mag ik ook meedoen?' Het flapte er zomaar uit. Ze kon niet anders. Straks zat ze de hele avond alleen in haar blokhut, te wachten tot Peter toe zou slaan met zijn roestige vismes. Vismes. Was dat geen hint naar Laurens? Ze schrok van haar plotselinge ontdekking, maar Bente leek het niet te merken.

'Nee, we spelen het met z'n vieren.'

Dylan pakte nog een spiesje. 'Het is toch veel leuker met meer?'

Bente keek hem boos aan. 'Goed, dan kunnen we net zo goed Michiel en Laurens meevragen.'

Moira zuchtte. Bente ging het haar niet makkelijk maken. Moira keek naar Laurens, die net zo rood werd als zijn T-shirt. Zou hij degene zijn die de knuffel aan stukken had gereten? Ze keek naar het mes in zijn rechterhand. Ging hij dat gebruiken vannacht, als het hele kamp sliep? Moira stond op. Ze kreeg het benauwd boven de dampende rijst op haar bord. Zonder iets te zeggen liep ze van tafel.

'Rustig blijven.' Moira probeerde zichzelf te kalmeren.

'Er is niets aan de hand. Peter bluft, natuurlijk doet hij je niks.' Michiel was als een bodyguard bij haar. Als iemand iets wilde moest die eerst langs hém. Of zou Michiel ook een rol spelen, zoals Peter deed? De woorden van de brief bleven door haar hoofd spoken. Het vismes...

Ze hoorde het geluid van schuivende stoelen en rammelende borden. Iedereen was klaar met eten. Ze moest naar de hut van Bente en Roza voor het spel. Krul had geen avondprogramma bedacht, dus ze hadden alle tijd.

Moira moest zichzelf dwingen op te staan. Het liefst was ze de hele nacht in het wc-hokje gebleven, met een veilig slot op de deur. Bezet. Jammer, Peter!

In de hut van Bente en Roza was het druk en warm. Bente nam meteen de leiding. 'Goed, ik begin en ik kies Dylan.'

Dylan keek verrast op, alsof hij het niet verwacht had. Wat heeft hij een bord voor zijn kop, dacht Moira, die allang wist wat Bente wilde. Hier had ze het hele jaar op gewacht.

'Dylan, *truth or dare*

Dylan deed alsof hij daarover na moest denken, maar toen begon hij te lachen. *'Truth* natuurlijk!'

De waarheid. Moira wist wel een vraag voor hem. Ben jij Peter? Maar Bente wilde natuurlijk wat anders weten.

'Ben je verliefd?' De woorden kwamen zo snel dat het bijna niet te verstaan was.

Moira luisterde gespannen. Die vraag was niet helemaal nutteloos. Nu kon ze misschien één Peter uitsluiten.

Dylan keek strak voor zich uit. 'Ja.'

Er werd niet gegiecheld of gefluisterd. Dat kwam waarschijnlijk door de manier waarop hij het zei, zelfverzekerd. Bente was er stil van.

'Nu ben ik,' zei Dylan en hij keek Moira aan. 'Moira, *truth or dare?*'

Moira dacht na. De waarheid boeide haar, maar ze had geen zin in lastige vragen. *'Dare.'*

Dylan floot goedkeurend. 'Jij durft!'

Ook Bente keek bewonderend. Naast zich voelde Moira hoe Michiel een beetje heen en weer schoof.

'Ik daag je uit om één minuut lang te zoenen met... Nino.'

Moira voelde hoe haar wangen ontploften. Hopelijk was het donker genoeg in de hut. Ze zag hoe Dylan breed begon te grijnzen. Moira besepte ineens dat hij onmogelijk Peter kon zijn. Die zou haar met zichzelf laten zoenen.

'Toe dan!' Dylan duwde zijn vriend naar voren. Hoewel Nino een donkere huid had, zag Moira toch dat hij rood werd. Ze kon hem toch niet zoenen in het bijzijn van al die anderen? Ze keek vragend naar Bente, maar die keek alleen maar nieuwsgierig. Hier kon ze niet onderuit, al zou ze willen. Maar wilde ze dat dan? Ze kreeg eindelijk haar zin. En het was ook nog eens een

opdracht. Als het Nino zou tegenvallen zou ze net kunnen doen alsof het van Dylan moest. Wist hij veel!

Nino keek haar aan met zijn donkere ogen. Moira wist niet meer waar ze moest kijken, dus staarde ze maar terug. Ineens snapte ze wat *verdrinken in zijn ogen* betekende. Straks verzoop ze nog. Moira maakte zich ineens zorgen om haar adem. Had ze nou een pepermuntje gegeten na het eten? Hoe moest ze haar hoofd houden? Schuin? Mond open? Ging dat vanzelf?

Dylan begon te fluiten toen Nino zijn lippen op de hare drukte. Twee warme, vochtige lippen. Ze voelde zelfs een paar stoppeltjes tegen haar bovenlip prikken. En toen deed hij zijn mond open. Het puntje van zijn tong kwam tegen haar lippen. Toen hij haar tong raakte, vergat Moira dat ze in een blokhut vol klasgenoten zat. Ze vergat de kapotte knuffel, de enge brieven en al het andere. Ze was alleen met Nino en hij zoende haar. Het was dan wel een opdracht, maar toch voelde het net alsof hij het uit zichzelf deed. De minuut ging heel snel voorbij en toen ze weer op haar plek zat begon ze rood te worden. En bij Nino gebeurde hetzelfde. Dylan keek geamuseerd naar zijn vriend.

'Moira, heb jij een vraag?'

Moira kuchte en herstelde zich snel. Ze keek de kring rond. Ze had voor iedereen hier wel een vraag.

Dylan, ben je verliefd op mijn vriendin? Laurens, heb jij een vismes bij je? Michiel, ben jij soms Peter? Nino, vond je die zoen echt fijn? Bente, worden we ooit weer vrienden?

'Ik kies Michiel.' Ze had geen zin in moeilijk gedoe. Ze wilde alleen maar over die zoen nadenken, het liefst veilig in haar warme slaapzak, met een slot op de deur. Dan kon ze hem in gedachten nog een keer overdoen. Langer dan één minuut.

'Truth,' zei Michiel.

Moira keek naar Nino, die blozend tegenover haar zat. Zodra het kon zou ze hem vragen of hij ook verliefd was op haar. En dit keer echt. Zonder twijfelen. Die hele Peter kon haar gestolen worden, ze zou zich niet meer bang laten maken.

'Nou?' drong Michiel aan.

'Wat is je lievelingsfilm?'

Er werd gezocht. Dit was geen spannende vraag. Maar het maakte Moira niks uit. Ze had met de knapste jongen uit de kring gezoend en hij was even rood als zijzelf.

'The *Silence of the Lambs*,' zei Michiel. 'Een rotfilm. Maar het is niet anders.'

Buiten tikte de regen tegen de ramen. Moira lag alleen in haar hut en klemde het vel van de hond tegen zich aan. Ze was helemaal in haar slaapzak gekropen en hield de deur goed in de gaten. Hoewel haar ogen bijna dichtvielen dwong ze zichzelf wakker te blijven. Straks kwam Laurens naar binnen. Ze kreeg het benauwd bij het idee. Hoe had ze zo stom kunnen zijn? Natuurlijk was het Laurens. Hij was er gek genoeg voor en ze had hem een heel duidelijk teken gegeven bij gym, door voor hem op te komen.

Wie het ook was, ze was bang. Bang voor haar eigen klasgenoten.

Misschien was het toch Dylan. Had hij haar expres met Nino laten zoenen om de aandacht van zichzelf af te leiden. Hij zei tenslotte dat hij verliefd was. Op Bente, of misschien toch op haar? In dat geval was hij verdachte nummer een!

De deur kraakte. Moira keek gespannen naar het handvat. Zodra het omlaag zou gaan zou ze het op een gillen zetten. Laurens, of wie dan ook, moest niet denken dat hij hier zomaar binnen kon komen. Ze zou Krul roepen. Krul zou het meteen merken als er een leerling wegsloopt. Hij was net een waakhond. Zodra iemand langs de hutten liep gingen de lichten aan. En als Moira dan ook nog eens gilte? Er kon haar niks gebeuren.

En toch duurde het nog een uur voordat ze sliep.

Telefoon

Moira schrok wakker. Ze had gedroomd over roestige messen en doorgesneden kelen. Zwetend schopte ze de slaapzak af. Ze haalde diep adem en probeerde zichzelf te kalmeren. Er was niets aan de hand. Ze leefde nog en van Peter was geen spoor. Voor de zekerheid controleerde ze de hut, haar bed en de tas.

Buiten hoorde ze hoe de eerste leerlingen wakker werden en naar de douches liepen. Dat was geen slecht idee. Een koude douche zou haar goed wakker schudden. Moira griste haar toilettas van de plank en liep op slippers naar de washokken. Daar botste ze bijna tegen Nino op, die meteen begon te blozen toen hij haar zag.

'Hoi.'

'Hoi.' Moira herinnerde zich haar andere droom. De mooie droom. Vol lippen, tongen en kleine stoppeltjes.

'Heb je lekker geslapen?'

'Ja best, jij?'

Nino knikte. 'Ja.'

Moira klemde haar toilettas tegen zich aan. Gisteren leek het allemaal zo vanzelf te gaan met Nino, maar nu werd ze alleen maar zenuwachtig.

'Zullen we straks samen lopen?'

Moira moest even nadenken waar hij het over had. Toen herinnerde ze zich dat er voor vanmiddag een wadden-tocht op het programma stond.

'Goed.'

Nino straalde. 'Tot zo dan.'

Met natte haren stond Moira bij de rest van haar klas. Laurens was meteen bij haar komen staan en hij ratelde maar door over het wadlopen. Moira luisterde niet. Ze kon haar ogen niet afhouden van Nino, die bij Dylan stond. Af en toe keek hij haar kant op en dan kreeg ze een knipoog. Ze had haar wangen net zo goed rood kunnen verven.

'Is iedereen er?' Krul deed zijn best om over de stemmen heen te komen. 'Goed, dan gaan we!'

Moira liet Laurens achter en ging snel bij Nino lopen. Hij keek verrast op toen ze naast hem opdook.

'Ben je van hem af?'

Moira keek voorzichtig om. Laurens liep een paar meter achter hen, teleurgesteld. 'Ja.'

'Mooi,' zei Nino. 'Dan kan ik dit doen.' Hij pakte haar hand. Zijn warme hand voelde zacht aan en zijn vingers krulden zich tussen die van haar.

Moira slaakte een gelukkige zucht. Nino maakte dit hele kamp de moeite waard. Die nachtmerrie was ze nog niet vergeten, maar Peter had niks gedaan vannacht. Ze had geen nieuwe brief gevonden.

Betekende dat dat hij ophield? Had hij begrepen dat Moira misselijk werd van zijn actie met haar knuffel? Misschien zou ze er helemaal nooit achterkomen wie hij was. Dan bleef het een onopgeloste puzzel. Ze schudde haar hoofd. Geen Peter nu. Ze liep naast de knapste jongen van de wereld en hij hield haar hand vast. Misschien konden ze vanmiddag op het strand een duinpan in duiken. Helemaal alleen op de wereld, samen met hem. Hun handen onder eikaars shirts, wild zoenend.

'Loop eens door, tortelduifjes!' Dylan gaf zijn vriend een duw.

Ze liepen achter de rest van de klas aan. Wadlopen was vreselijk. Bij elke stap voelde Moira zichzelf dieper in de modder zakken. Haar schoenen zogen zich vast in de grond en waren helemaal grijs geworden.

'Waar zijn de zeehonden?' riep Dylan boven de groep uit.

De gids lachte. 'Daarvoor moeten we een stuk verder. Bovendien zijn ze behoorlijk op hun hoede.'

'Kijk, een krab!' Dylan boog zich naar voren en pakte hem op. Het beestje spartelde met zijn pootjes en klapte met zijn scharen. 'Kijk, Moira.' Hij hield het dier vlak voor haar gezicht. Moira deinsde achteruit. Michiel begon te lachen en de rest van de klas deed mee. Dylan hield hem pesterig nog wat dichterbij. 'Hij eet je op, hoor!'

De krabben zullen je langzaam uithollen. Dylan zei bijna precies hetzelfde als Peter. Ze keek naar zijn brede grijns, zijn grijze ogen, die haar plagend aankeken. Wat wilde hij van haar? Moira werd misselijk. Ze voelde de golven in haar maag omhoog komen, door haar slokdarm en toen in haar mond. Het zurige spul liet haar ogen branden. Ze moest overgeven! Met een ruk draaide ze zich om en spuugde alles uit. Bij elke nieuwe golf kotste ze een andere zin van Peter uit.

Moira snoof de geur van de Noordzee op. Eindelijk waren ze op het strand. Uitgeput plofte Moira op haar handdoek neer.

Een eindje verderop lagen Roza en Bente al te zonnen.

'Gaat het weer een beetje?' Nino legde zijn handdoek

naast die van haar. Hij was gelukkig niet afgeschrikt door die lading spuug op het wad. Moira probeerde de vieze smaak in haar mond te negeren. 'Ja, het gaat wel.'

'Waarom werd je ineens zo ziek? Kwam het alleen door die krab? Dylan maakte een geintje, hoor.'

Moira zag Dylans gezicht weer voor zich. Uitdagend, alsof hij haar bang wilde maken. Nou, dat was gelukt.

Als ze eraan dacht kreeg ze weer de kriebels. Gelukkig lag Dylan een paar meter verderop.

'Ik was gewoon misselijk,' zei Moira. 'Dat is alles.'

'Oké.' Moira zag aan Nino's gezicht dat hij haar niet geloofde. Misschien kon ze hem op een dag alles vertellen. Maar eerst moest ze die Peter ontmaskeren. Anders kon ze nooit meer rustig slapen.

Moira keek omlaag naar haar nieuwe bikini. Die had ze net voorzichtig aangetrokken, met een handdoek om haar middel. Hij was best klein. Even was ze bang dat Dylan de handdoek weg zou trekken, maar hij hield

zich opvallend rustig. Hij lag een eindje verderop bij Bente, die druk met hem praatte. Nino volgde Moira's blik.

'Het komt wel weer goed.'

Moira keek hem aan. 'Ik hoop het.'

Nino glimlachte. 'Meisjes doen soms gewoon vreemd.'

Moira wist zeker dat hij aan het overgeven dacht. 'Is dat zo?'

Nino knikte. 'Waarom is Bente nou eigenlijk boos? Om Dylan? Nou, die heeft ze. Sinds gisteren.'

Moira keek verrast op. 'Is het aan?'

Nino haalde achteloos zijn schouders op. 'Weet ik veel. Maar het lijkt er wel op.'

Moira keek nog een keer naar Bente. Misschien had Nino gelijk en ging de ruzie snel over. Misschien kon ze straks nog even naar haar toe gaan, voordat ze terug

gingen naar de blokhutten. Als ze het goed kon maken vóór vannacht zou ze niet alleen slapen. Moira voelde zich meteen een stuk beter.

Plotseling hoorde ze een zacht geronk. Het leek op het geluid van een scheerapparaat. Ze keek Nino aan.

'Het komt uit jouw tas, hoor,' zei hij lachend.

Moira begon te wroeten in haar rugzakje. Daar vond ze haar mobiel. Helemaal vergeten! Ze keek op het schermpje, wat helemaal zanderig was geworden. Mama.

'Met Moira?'

'Lieverd, met mij. Waar ben je?'

Op het strand met Nino in een veel te kleine bikini.

'Op het strand.'

'Moet je luisteren, ik werd net gebeld door Dick.'

'Dick?'

'De scout!'

Moira slaakte een gil. Natuurlijk! Door het gedoe met Peter was ze de scout helemaal vergeten. De wedstrijd leek jaren geleden. Maar nu werd ze weer zenuwachtig. 'Wat heeft hij gezegd?'

Moira's moeder bleef even stil. 'Je bent door!'

Moira begon nog harder te gillen. 'Dat meen je niet!'

Vanaf haar handdoek keek Bente haar verbaasd aan. Die had natuurlijk geen idee waar het over ging.

'En Bente?'

Bente stond op en kwam bij haar staan. Ze gebaarde naar de telefoon. Moira hield hem even van haar oor. 'We zijn gebeld door Dick.'

Bentes ogen werden groot.

'Bente niet. Hij had maar plek voor één.'

Plek voor één. Moira slikte. Bente keek haar nog steeds afwachgend aan. 'Mam, ik bel je later, oké?'

Ze drukte haar moeder weg. Het leek doodstil op het strand. Moira keek Bente aan. Dit was niet eerlijk. Bente had net zo hard gevochten als zij, en nu mocht ze niet door. Moira slikte nog een keer.

'Zeg op, wat zei hij?' zei Bente.

Moira keek naar de grond. 'Er is maar plek voor één.'

Bentes mond zakte een beetje open. Het zag er belachelijk uit. 'Wat zeg je?'

Moira wilde het niet herhalen. 'Ik vind het zo erg voor je'

Bentes gezicht veranderde. Haar wenkbrauwen zakten naar beneden, tussen haar ogen verscheen een frons en haar blik werd donker. 'Duidelijk.'

Moira keek haar aan. Ze voelde de pijn. 'Ik kan er niks aan doen.'

Bente spuwde haar woorden bijna uit. 'JE KAN ER NIKS AAN DOEN? Je hebt de halve wedstrijd aan de kant gelegen met die stomme enkel van je! Ik heb drie doelpunten gemaakt en dan kiest hij jou?'

Moira knikte. 'Ik weet ook niet waarom.'

'Ik weet het wel. Die scout is gewoon blind. Of je hebt hem betaald, dat kan ook.'

'Betaald?'

'Weet ik veel. Jij doet alles om op te vallen. Wedden dat je die stomme brieven ook zelf geschreven hebt?' Bente struikelde bijna over haar woorden, zo boos was ze. Haar woorden deden pijn. Nino keek hen verbaasd aan, samen met de rest van de groep. Zelfs Krul en Anja keken op van hun handdoek.

'Je gaat te ver.' Moira's stem klonk zwak.

'Prima. Ik ga te ver.' Bente draaide zich om. 'Veel

plezier in de grote stadions, Moira.'

Moira wandelde naast Nino terug naar het kamp. Zelfs zijn warme hand kon haar geen troost bieden. Ze was haar vriendin kwijt, nu voorgoed. Bente zou niet meer bijtrekken, daar was ze veel te trots voor. En te boos. Voetballen was haar wereld, misschien nog wel meer dan van Moira. Bente had het altijd over doorbreken. Dat er een scout kwam kijken was een wens die uitkwam. Grote stadions, bubbelbaden, prachtige tenues, volle tribunes, Bente droomde er allemaal van. En nu kon Moira niet eens blij zijn voor zichzelf. Ze voelde zich alleen maar egoïstisch omdat ze de enige vrije plek had ingepikt. Met tranen in

haar ogen liep ze door. Ze had het gevoel dat Peter ging winnen. Hij wilde haar met niemand delen en hij had Bente al weggejaagd. Nu Nino nog. Ze keek opzij, naar zijn donkere haren en serieuze ogen, die strak voor zich uit keken. Hij had Moira gefeliciteerd, maar ook hij kon niet echt blij zijn. Ze hadden samen naar Bente gekeken, die boos de zee in was gerend.

Moira voelde hoe moe ze was. Uitgeput van de hele dag bang zijn. Eerst die enge droom, toen die krab op het

wad en nu de angst om iedereen kwijt te raken. Wat nou als het hem ging lukken? Straks was ze helemaal alleen. Ze durfde niet meer naar Nino te kijken, bang dat hij het zou merken. Ze liet haar tranen lopen.

'We zijn er bijna.' Nino kneep in haar hand. Moira keek op. Ze had de halve weg gehuild en was helemaal vergeten dat ze liepen. Met haar gedachten zat ze bij Peter en hoe ze vanavond weer alleen in bed zou liggen, met alleen haar angst om zich heen. Ze maakte zichzelf helemaal gek.

'Ik ga wel met Bente praten, goed?' Nino keek haar bezorgd aan. Hij bedoelde het vast goed, maar Moira schudde haar hoofd. 'Dat heeft geen zin.'

Nino keek opzij. Hij stond stil en stak zijn hand uit. Met een snel gebaar griste hij iets van een tak.

'Wat heb je daar?'

Nino lachte geheimzinnig. 'Iets heel zeldzaams om je op te vrolijken.'

Moira boog zich naar hem toe. Ze kon zich nauwelijks

voorstellen dat het haar minder verdrietig kon maken, maar ze was ontroerd dat hij het probeerde. Nino hield haar handen vlak voor haar gezicht en opende ze voorzichtig.

Een zwart beestje met kleine oranje strepen aan het uiteinde van zijn vleugels lag in zijn hand en fladderde heftig om los te komen.

'De ijsvogelvlinder, die komt alleen nog maar voor op Terschelling.' Nino keek haar afwachtend aan. Zijn blik doorboorde die van haar.

Moira voelde haar benen onder haar wegzakken. Haar enkel begon pijnlijk te kloppen en de misselijke golven in haar maag kwamen weer omhoog. Ze kon het nauwelijks geloven. Ze zag Peter. Hij was het. Op nog geen meter afstand van haar. De rest van de groep was al naar de blokhutten gesneld, om een douche te nemen en zij stond alleen met Nino aan de rand van het bos. Met zelfs geen Krul om haar te beschermen. Nino bleef haar aankijken, zonder te knippen. Hij opende zijn handen ver genoeg zodat de vlinder kon ontsnappen. Op dat moment begon Moira te rennen, zo hard als haar pijnlijke enkel het toeliet.

Vies

'Moira, doe eens open?' Michiel bonsde op de deur van haar blokhut. Moira had een stoel onder de klink geschoven en was op bed gaan liggen.

'Ga weg!'

'Wat is er aan de hand?' Michiels gezicht verscheen voor het raampje.

'Er is niks, ik voel me gewoon niet lekker.'

Michiel tikte op het raam. 'Laat me dan even binnen.'

'Ik kom zo.'

Michiel schudde zijn hoofd. 'Ik breng je wel wat eten, goed? Dan zeg ik tegen Krul dat je ziek bent. Wil je wat speciaals?'

'Nee.'

'Oké. Tot zo.'

Michiel verdween en de stilte keerde terug. Moira wist niet wat ze erger vond. De woorden van Nino spookten door haar hoofd.

'De *ijsvogelvlinder*, die komt alleen nog maar voor op Terschelling.' Moira had hem herkend, het was de vlinder op de laatste brief van Peter. De vlinder die ze op Terschelling tegen kon komen. Hoe kon Nino anders weten dat die vlinder zo heette? De kleding was natuurlijk een nep-hint om haar op het verkeerde been te zetten. En dat was gelukt. Ze was zo gefocust op die kleding dat ze helemaal vergat op andere dingen te letten. En ze had hem gezoend... Moira rilde. Nino, die altijd zo lief leek. Waarom had ze het niet eerder gezien? Hij had haar nog geschreven: *En opeens weet je het. Je ziet me voor je. En je vraagt je af hoe je al die tijd zó stom*

hebt kunnen zijn. Datje het niet eerder doorhad! Domme, domme Angela...

Peter had gelijk. Ze verdacht Dylan, Laurens en Michiel boven hem. Zelfs Bente had ze op haar lijstje staan. En dat terwijl Nino alleen maar dichterbij kwam. Hij had het goed voor elkaar. Ze likte met haar tong langs haar lippen. Zou die smaak ooit helemaal wegtrekken?

Waarom was ze zo stom geweest? Peter had haar immers genoeg hints gegeven. Hij had haar zien voetballen, hij was kwaad vanwege Michiel, waar ze naast was gaan zitten in de bus, en boven alles: hij kende de naam van die zeldzame vlinder.

Ze pakte de twee helften van de foto die ze in haar weekendtas had gestopt en bekeek hem nog eens goed. Bente keek lachend in de lens en zag er prachtig uit met haar blonde haren in de zon. Moira wreef met haar duim over het gezicht. Zou ze naar Bente toegaan? Maar dan moest ze wel de hut uit. Straks stond Peter haar op te wachten. Ze wist niet meer wat ze moest doen. Moest ze naar Krul gaan? Hij was een engerd, maar het bleef een volwassene. Of naar Anja? Nee, dat zou alleen maar problemen opleveren.

Misschien kon ze het beste Michiel in vertrouwen nemen. Of Nino op heterdaad betrappen tijdens een nieuwe briefactie. Hij zou na vandaag toch genoeg dingen hebben om over te schrijven.

Moira kwam langzaam overeind en zuchtte diep. Ze moest vannacht afwachten. Helemaal alleen, in haar blokhut. Zelfs Michiel zou ze niks zeggen, hij was in staat Nino een dreun te verkopen.

Moira had verwacht dat ze opgelucht zou zijn als ze Peter ontmaskerd had, maar het tegendeel was waar. Het voelde alsof er een baksteen in haar maag was geland. In het begin was Nino haar favoriete Peter geweest, maar bij de laatste brief had ze iedereen verdacht behalve hem. Maar waarom zou hij haar ook zo bang maken? Hij had daar toch geen reden voor?

Ze dacht aan Michiel, misschien was Nino wel jaloers op hem? Ze had de laatste tijd natuurlijk veel met haar buurjongen gedaan. Boodschappen doen, samen naar voetbal fietsen en naast elkaar zitten in de bus. Zou Nino daar zo kwaad om geworden zijn?

In gedachten zag Moira Nino op de boot naar het ruim

sluipen om daar haar rode weekendtas te zoeken. Hij had haar knuffel met een mes bewerkt en daar de brief in gestopt. Moira herinnerde zich het moment dat hij wegliep. De meeuwen cirkelden om de boot en hij liet Moira alleen achter. Zogenaamd om Dylan te gaan zoeken, maar in werkelijkheid om haar knuffelhond te vermoorden. Moira wilde er niet meer aan denken. Ze wilde slapen. Ze wilde het goedmaken met Bente.

'Moira?' Weer een tik tegen haar raam. Moira schrok. Als het Nino was zou ze het op een gillen zetten. Maar nee. Ze glimlachte opgelucht toen ze Michiels blonde haren zag.

'Kom binnen,' zei ze, terwijl ze de deur snel weer achter hem dichtdeed. Een eindje verderop zag ze Nino toekijken. Ze zag zijn gezicht niet goed, maar ze kon wel raden wat hij dacht. *Michiel mocht wel naar binnen.*

'Wat heb je bij je?' Moira keek naar het plastic bordje in Michiels handen.

'Lasagne. Hopelijk is het niet koud geworden onderweg.'

Moira nam het bakje dankbaar aan en begon te eten. Michiel plofte op het bed neer en keek toe. 'Je ziet er vreselijk uit.'

Moira slikte een hap door. 'Dank je.'

Michiel lachte. 'Sorry. Heb je nog overgegeven?'

Moira schudde haar hoofd. 'Dat heb ik voor jou bewaard.' Hoe kon ze nu nog grapjes maken? Toneelspelen kon ze wel, dat was duidelijk. Of misschien meende ze het wel.

Michiel vrolijkte haar altijd op. Michiel had niks door en begon nog harder te lachen. Toen de lasagne voor de helft op was, gaf ze het bakje terug.

'Anja vroeg nog of je morgen wel weer meegaat.'

Moira haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet. Ik ga nu snel slapen.'

Michiel liep naar de deur en voordat hij hem dichttrok, keek hij om. 'Als er wat is kom je maar naar mij,' zei hij voordat hij de deur dichtdeed.

Moira zette snel de stoel ervoor en keek door het raampje. De zon was ondergegaan en het grasveld lag er dreigend bij in het avondlicht. Nino stond over te schieten met Dylan. Niks wees erop dat hij Peter was. Hij leek eerder beledigd dat ze niet meer met hem wilde praten.

Plotseling keek Nino naar haar raampje. Zijn donkere ogen keken recht in de hare. Snel trok Moira het gordijn dicht. Ze ging op bed liggen en wachtte. Zou die ene stoel voor de deur hem tegen kunnen houden?

Gespannen bleef ze wachten. Als de deurenklink ineens bewoog zou ze zo hard gaan gillen dat Bente, Anja, Krul, Michiel, Laurens en Dylan direct naar haar toe kwamen rennen. Maar de deur bleef dicht.

Het was heel vroeg in de ochtend. Moira moest even geslapen hebben, want toen ze wakker werd herinnerde ze zich haar droom. Nino was in haar hut geweest terwijl ze sliep. Hij had heel lang naar haar zitten kijken en was toen weer weggegaan. Haar pyjama was klam van het zweet. Ze probeerde rustig adem te halen, maar haar bonkende hart maakte het lastig.

'Rustig,' fluisterde ze tegen zichzelf. 'Rustig.'

Maar toen zag ze de stoel. Hij lag op de grond, vlak voor de deur. Moira knipperde met haar ogen. Was ze echt wakker, of was dit nog zo'n walgelijke droom? Nee, ze was wakker. Dit was de vreselijke waarheid, Peterland.

'Hoe kan dit?' Ze opende de deur en keek om zich heen. Het grasveld was leeg. In de blokhut van Dylan en Nino waren de lichten uit. Dat was het. De lichten! Moira keek naar het lichtje van haar blokhut, wat nog altijd uit was. Die hoorden toch vanzelf aan te gaan als er iemand langsliep? Toen zag ze het kapotte peertje aan het dak. Iemand had het kapot geslagen. Peter.

Ze deed de deur van haar hut weer dicht en zette weer snel de stoel ervoor. Hij was binnen geweest, dat kon niet anders. Het was geen nachtmerrie, maar echt! Hij had op de rand van haar bed gezeten, haar zien slapen. Het begon haar te duizelen. Had hij aan haar gezeten? Wat had hij gedaan? Haar alleen aangeraakt? Of had hij weer iets achtergelaten? Ze keek schichtig om zich heen, maar ze kon niets ontdekken.

'Wat heb je gedaan, klootzak?' Moira voelde de tranen in haar ogen prikken. Dit keer hield ze ze niet tegen. Ze begon kwaad de spullen uit haar tas te trekken. 'Je wil me gek maken, hè? Je wil me verdomme helemaal gek maken!' De shirtjes en broeken vlogen uit de tas. Het werd één grote puinhoop. Moira keerde de tas om, maar er kwam geen envelop tevoorschijn.

'Waar heb je hem gelaten?' riep ze kwaad. Het hele kamp kon wat haar betreft wakker worden, ze was laaiend. Ze trok in één beweging haar slaapzak van het bed, het kussen viel op de grond. En daar lag de envelop. Ze had er de hele nacht op gelegen.

Lieve Angela,

Helpers weg! De laatste ronde...

Terwijl ik dit schrijf, luister ik naar je ademhaling. In, uit. In, uit. Je slaapt zo diep dat ik je haren kon strelen zonder je wakker te maken. Mijn kleine meisje...

Ja, klein. Zo klein dat je dacht dat een stoel tegen de deur mij zou kunnen tegenhouden. Zo klein dat je alles gelooft wat ze je zeggen. Zo klein dat je denkt dat voetbal de belangrijkste zaak op aarde is. Zo klein! Misschien speel je zelfs nog wel met poppen!

Wat vind je trouwens van de pop op de voorkant? Het is de doodshoofdvlinder. De Latijnse naam weet ik even niet, want ik heb natuurlijk geen naslagwerken meegenomen naar dit eiland. En je dacht toch niet dat ik een hele boekenkast in mijn hoofd heb zitten?

De pop van de doodshoofdvlinder. Hou je van films?

Kijk, nu draai je je om. Je gezichtje is vlak bij het mijne. Kijk die rode lippen nou toch, zo dichtbij. Zou ik het durven? Sneeuwwitje werd wakker van een kus... Ik ga het toch proberen...

O, wat zijn ze zacht en warm! Je ruikt nog een beetje naar lasagne, een wee mediterraan luchtje. Vakantieluchtje. Nou ja, dat klopt ook wel. Nog een kus, en nog eentje...

En je werd er wéér niet wakker van. Als ik nu die slaapzak een stukje openrits, dan kan ik je zien. Al hoeft dat eigenlijk niet, want ik heb je vanmiddag al kunnen bewonderen, in die prachtige bikini van je. Je was zo vol van jezelf dat je me niet eens hebt opgemerkt. Argeloos, naief. Zo heb ik de meisjes graag. Wacht even...

Nee, dat wil je toch niet hebben. Je draait je weer om. Jammer. Maar ook je rug is prachtig.

Wat kan ik je nog schrijven? Je weet al bijna alles van me. Je weet waar ik van droom, en waar ik naar verlang. Je weet alleen niet hoe vreselijk dichtbij ik ben. Zou je zo rustig kunnen slapen als je dat wist? Nee, je zou te opgewonden zijn om een oog dicht te kunnen doen.

Lieve Angela, word wakker. Kijk me aan, ga rechtop zitten en strek die mooie armen naar me uit. Zeg dat je van me houdt. Omhels me...

Of nee, blijf nog even slapen. De nachten zijn al zo kort. Je hebt rust nodig en kracht. Straks komt de zon op en dan is de wereld een nieuw liefdesverhaal rijker. Orpheus en Eurydice, Romeo en Julia, James en Sylvia (die hij in brieven altijd Jocelyn noemde, en daarom ben jij Angela). Dr Jekyll en Mr Hyde, hahaha! En nu ook Angela en Peter.

*Je bent klein, maar misschien toch al te groot voor me. Dat bedenk ik nu opeens, nu ik zo naar je kijk. Wat is dat toch met meisjes dat ze altijd zo'n haast hebben om **VROUW te** worden? Wat is er mis met pootjebaden op onhandige bruine stelten? Met giechelen om niets? Met onnozel wiebelen op argeloze voetjes?*

Ik heb het zo vaak gezien, ieder jaar opnieuw. Ik heb er altijd onder geleden. Vandaar dat ik er nu iets aan ga doen!

Er bestaan vlinders die helemaal niet eten, wist je dat? Ze vreten zich vol en rond als ze rups zijn, verpoppen dan en vliegen weg om te paren. Als ze hun eitjes hebben afgezet, gaan ze dood. Je zou dus kunnen zeggen dat niet de vlinder het eigenlijke dier is, maar de rups. De vlinder is alleen maar een rups in zijn stervensfase. Zo zou je het moeten bekijken, vind ik.

En het is met meisjes en volwassen vrouwen niet anders. Meisjes zijn het werkelijke wezen en volwassen vrouwen zijn alleen nog maar op weg naar het graf. Dat stadium zou je niet moeten willen bereiken, Angela.

Wat kreun je nu? Heb je woeste dromen? En is dat nou een duim? Ja, ik zie het goed: je bent aan het duimen. Goed zo Angela, dat is het antwoord dat ik nodig had! Klein meisje...

Ik ben blij dat het straks voorbij is. Je kunt je niet voorstellen wat een gedoe dat is, met die brieven. Het is een heel geregeld en dan moet alles nog meezitten ook. De laatste tijd ben ik nauwelijks aan iets anders toegekomen. Niet dat dat erg is, hoor. Ik doe het graag. Maar toch.

Weet je wat het fijnste is? Om zo, met mijn rechterhand, de lijnen van je lichaam te volgen. Ik raak je niet aan, natuurlijk niet, daar zou je ongetwijfeld wakker van worden. Maar zo, een centimetertje boven de slaapzak, gaat het ook. En ik voel je warmte door de stof heen. Mijn hand gloeit helemaal... Zo, van je kruin langs je oor naar beneden, langs je hals met de verdwaalde haren, de ronding van je schouder, langs je arm tot waar die gebogen is, het diepe dal van je middel door en weer omhoog naar je heup, zachtjes langs je dijbeen en over je knie, de bolling van je gehavende enkel en dat lieve kleine voetje hélemaal af, tot aan het kleinste teentje met de glimmend gelakte nagel... En weer terug omhoog.

Ach je glimlacht, lieve Angela! Het is alsof je me uitnodigt. Wat ik nu zou moeten doen is mijn mes pakken en voorzichtig die slaapzak opensnijden, en daarna je pyjamajasje. Dat zou ik moeten doen.

Maar ik doe het niet. Het kan wachten. Ik wacht al zo lang! Weet je nog dat ik schreef dat ik te ongeduldig was? Nou, dat ben ik wel verleerd. Je hebt het me niet makkelijk gemaakt. Dat hoeft natuurlijk ook niet.

Nou, ik ga je verlaten schone slaapster! De briefschuif ik eigenhandig onder je kussen, als speciaal cadeau. Die zul je wel vinden, zoals je al mijn brieven makkelijk gevonden hebt. Was je er soms naar op zoek?

Niet al te vroeg wakker worden, hoor! Ik heb ook nog een beetje slaap nodig. Veel te doen morgen!

Liefs en (nog) een kus

Peter

PS Stap de deur uit en je bent van mij!

Moira trok in één beweging al haar kleren uit en liep naar de wastafel. Plenzen koud water gooide ze over zich heen. Rillend bleef ze water op zichzelf gooien. Haar oksels, haar wangen, haar lippen, tussen haar benen... Hij had aan haar gezeten. Hij had haar gekust. Nog een keer. En nog een keer. Net zolang tot ze zich eindelijk omdraaide en slapend protesteerde.

Moira wilde net zolang gillen tot er geen geluid meer uit haar keel kwam, maar dan zou ze zichzelf verraden. Wat nou als Nino op haar gegil af kwam? Ze wilde hem niet meer zien, nooit meer. Hij had zich heel duidelijk verraden in de brief, toen hij schreef over het voetbal.

Moira herinnerde zich het gesprek vlak voor ze de bus instapte en vertelde over de ruzie met Bente.

Bente... hoe had ze haar ooit kunnen verdenken? Dit was ziek, zo was Bente niet. De tranen stroomden over haar wangen. Ze wilde niks liever dan weggroepen bij Bente. Haar gezicht in haar warme nek leggen en huilen. Huilen. Moira sloeg met haar vuist tegen de muur, zo hard dat haar knokkels pijn deden. Ze wilde iets kapot gooien, rennen op blote voeten, schreeuwen.

Peter schreef dat ze had gelachen in haar slaap. Was dat tegen hem? *No way!* Ze had zo diep geslapen dat ze hem helemaal niet had gevoeld. Waarom was ze niet wakker geworden? Moira plensde nog een handvol koud water in haar gezicht. Haar natte rode haren maakten een kring van druppels op de houten vloer. Ze moest iemand waarschuwen, maar wat zou Bente doen als Moira ineens in paniek aanklopte? Moira kokhalsde. De lasagne kwam omhoog. Lasagne... die geur had Peter geroken. Zo dichtbij was hij geweest. Dat at ze dus nooit meer.

En hij had haar gezien, vanmiddag in haar bikini op het strand. Hij had verdomme naast haar gezeten en

verlekkerd naar haar gekeken. Vanaf zijn handdoekje had hij prachtig zicht. En zij maar stom paraderen in dat lapje stof, wat dacht ze wel niet? Maar dat was toch wat ze wilde? Ze had de bikini zelfs speciaal voor Peter gekocht.

Nee, dacht Moira, voor Nino. Niet voor Peter. Nu hij Peter bleek te zijn, werd alles anders. Ze voelde zich vies, zo vies dat honderd keer douchen nog steeds niks zou veranderen. Ze wilde weg. Weg van Nino, die 's nachts aan haar zat terwijl ze sliep. Haar *mijn kleine meisje* noemde. Ze rilde opnieuw. De lasagne zat nu in haar keel.

Moira keek naar de deur met de stoel ervoor. Dat had hem niet tegengehouden. Niks zou hem nog tegenhouden. Hij zou haar pakken zodra hij kon. Haar meenemen naar een donker hoekje, haar kussen, strelen, uitkleden... Ze kon zo hard roepen als ze wilde, niemand die haar kwam redden. Krul was half doof, Dylan had nu alleen maar oog voor Bente, Laurens liep ergens achteraan en Michiel... Michiel! Moira herinnerde zich zijn woorden. *Als er wat is kom je maar naar mij.*

Moira wist het opeens heel zeker. Dit was de enige manier. Ze griste een stapeltje schone kleren uit haar tas en trok ze aan. Haar natte huid voelde stroef aan, maar ze had geen tijd om zich af te drogen. Ze wilde weg. Weg van deze hut waar Peter in en uit kon lopen wanneer hij maar wilde. Ze voelde de paniek in haar lichaam, maar er was geen tijd om toe te geven.

Moira keek naar haar bed en griste de knuffelhond van haar matras. Ze propte een paar spullen bij elkaar in een rugzakje en toen viel haar oog op de brieven. Wat moest ze daarmee doen? Hier laten liggen, zodat Krul ze zou vinden? Hij zou er niks van begrijpen. Nee, die brieven konden maar naar één persoon toe. Iemand die er al de hele tijd vanaf wist: Bente.

Met een stukje touw bond Moira de brieven tot een bundeltje. Ze scheurde een lege bladzijde uit haar agenda.

Hoi Bente,

Ik vlucht weg met Michiel. Nino is Peter. Lees de brieven en ga naar de leiding. Ik zie je thuis.

X Moira

PS Ik weet dat alleen ik ben gekozen door de scout, maar jij hoort bij mij.

Moira schrok van haar laatste zin, maar schoof het briefje toch bij de zes brieven van Peter. Ze wogen niks, maar toch lagen ze als een loodzware last op haar schouders.

Moira keek nog één keer om naar haar spullen. De kamer zag eruit als een vuilnisbelt. Haar kleren lagen door de hele hut, haar slaapzak en kussen lagen ieder in een hoek, het matras lag scheef op het bed en voor de wasbak lagen druppels water op de grond. Vanwaar zij stond leek het net bloed. Moira huiverde. Wat zou Krul schrikken als hij hier morgen binnenstapte.

Maar Bente zou alles uit kunnen leggen. Ze zou de brieven lezen en weten waar Moira was. Nino zou meteen straf krijgen en misschien werd de politie zelfs gebeld. Eerlijk gezegd kon het haar niks schelen wat er met hem gebeurde. Hij mocht wat haar betreft doodvallen. Ze pakte haar rugzakje en de brieven en liep naar de deur. Ze moest denken aan de laatste zinnen van Peter. *Stap de deur uit en je bent van mij.*

Toch opende ze de deur. Ergens verwachtte ze meteen tegen Nino aan te lopen, maar het was stil. Het terrein lag er treurig bij in het vroege ochtendlicht.

Moira keek om zich heen. De blokhut van Bente lag aan de andere kant van het terrein en ze moest langs de hut van Nino. Met snelle passen beende ze op haar slippers over het gras. Ze dacht niet meer na en legde het pakketje voor de deur. Daar zou Bente het wel vinden.

Snel ging ze naar de andere hut waar de gordijnen nog dicht waren. Ze klopte zachtjes op de deur en wachtte. Het terrein maakte haar benauwd. Ze wilde hier meteen weg. Moira werd ongeduldig. Zou hij nog zo diep slapen? 'Schiet op, alsjeblieft,' mompelde ze. 'Waar blijf je?'

Toen ging de deur open en keek ze in het slaperige gezicht van Michiel. 'Wat doe jij hier zo vroeg?' Zijn stem klonk verbaasd. Moira keek voor het eerst op haar horloge. Vier uur.

Moira haalde diep adem. Veel tijd was er niet. 'Ik moet vluchten. Met jou.'

De vlucht

Moira keek elke tien meter achterom. Ze verwachtte elk moment een donker figuur achter zich, met grote zwarte ogen en boze wenkbrauwen. Waar bleef hij? Of had hij echt niks gemerkt?

Michiel liep zwijgend naast haar. Hij had snel een rugzakje gepakt en wat spullen meegenomen. Hij droeg een blauw jack met grote zakken en daaronder een spijkerbroek met wandelschoenen. Moira had die van haar snel gehaald. Ze was helemaal vergeten dat ze op slippers liep.

Ze kwamen eindelijk bij de rand van het terrein. Daar begon het bos dat naar het strand leidde. Michiel had een kaart in zijn handen, maar keek er niet op. Zou hij

de weg uit zijn hoofd weten?

Moira keek weer achterom. Het terrein was nog steeds onheilspellend. Het hutje van Nino leek nog meer in slaap dan de andere. Wat zou hij denken als hij straks wakker werd en merkte dat zijn Angela weg was? Zijn vlinder, die er met het ochtendlicht vandoor was gegaan samen met zijn grootste vijand Michiel? Zou hij haar dan nog willen zien? Of werd hij juist razend? Het idee dat Nino achter hen aankwam maakte Moira bang. Moira kon hem zich nauwelijks voorstellen als Peter, maar toch wist ze zeker dat hij het moest zijn.

'Kom je?' Michiel legde een hand op haar schouder. Hij volgde haar blik en keek een tijdje zwijgend naar de hut van Nino.

'Je zult hem wel weer zien.'

Moira keek hem aan. 'Ik wil hem helemaal niet meer zien,' riep ze, stoerder dan ze zich voelde. 'Hij is Peter!'

Michiel trok een verbaasd gezicht. 'Hij?'

'Ja. Hoezo?'

'Ik heb altijd gedacht dat het Laurens was.'

Laurens? Ze keek even naar Michiel, maar zijn gezicht verried niks.

Toen Moira een laatste blik wierp op Nino's blokhut, zag ze opeens een licht aangaan. Ze pakte Michiels hand en trok hem mee. Vanachter een struik keek ze gespannen toe hoe de deur openging. Nino stapte in zijn teenslippers het gras op en liep naar de andere kant van het veld. Richting haar hut!

Moira kneep in Michiels hand. Wat was ze blij dat ze nu veilig hier zat. Het idee dat ze nog had geslapen terwijl hij op de deur bonkte... Nino klopte een paar keer op de deur en liep naar het raampje. Hij tuurde door het glas, maar gaf het toen op. Hij keek schichtig om zich heen en beende toen terug naar zijn hut. Waarschijnlijk om een plan te bedenken. Misschien wilde hij haar hut wel openbreken? Moira rilde. Ze moesten ervandoor en snel. Michiel leek hetzelfde te denken en stond snel op.

'Kom mee, ik weet een veilige weg.'

Het was verrassend koel onder het bladerdek van de bomen waar Moira en Michiel liepen. Ze kon eindelijk rustig ademen en stopte met achterom kijken. Nino kon helemaal niet weten waar ze heen waren gelopen. Michiel had expres een moeilijke route genomen, dwars door het bos.

'Wat schreef hij als laatste?' Michiel was de hele tijd stil geweest, maar had er blijkbaar genoeg van.

Moira dacht aan Peters woorden. *Klein meisje. Je ruikt nog een beetje naar lasagne, een wee mediterrane luchtje. Vakantieluchtje. En ik voel je warmte door de stof heen. Mijn hand gloeit helemaal...*

Zou ze dat laatste ooit aan iemand durven vertellen? Hij had aan haar gezeten. Ook al zat de stof van haar slaapzak ertussen, die stof kon nooit dik genoeg zijn.

Ze voelde zich weer misselijk worden.

'Hij schreef van alles. Vooral over ons samen.'

'Jij en ik?' Michiel fronste.

'Nee, Peter en ik. Hij vindt dat we bij elkaar horen.'

Michiel trok een vies gezicht. 'Alsof hij dat beslist. Ik had dat echt niet van Nino verwacht.'

Moira knikte. Ze dacht aan de zoen in de hut bij Bente. Zijn stoppeltjes hadden geprikt, zijn tong was zo zacht en warm. Hoe kon hij haar zo kussen en vervolgens zo bang maken? Dat klopte toch niet?

'Ik ben in ieder geval blij dat het straks allemaal voorbij is.'

Moira dacht aan haar moeder. Wat zou zij zeggen als ze straks ineens voor de deur stond? Twee dagen eerder dan de rest van het kamp? En wat zou zij doen? De politie bellen? Misschien werd ze wel boos op Moira, omdat ze zo lang haar mond had gehouden. Moira besepte ineens dat ze veel eerder naar haar moeder had moeten gaan. Ze had haar zelfs nog aan de telefoon gehad op het strand. Maar toen zat haar hoofd vol Nino en de kus. Als ze toen had geweten dat Peter naast haar zat...

Moira schudde die gedachten van zich af. Ze wilde

even nergens meer aan denken. Over een paar uur zat ze veilig in Harlingen.

'Hoe lang duurt het nog?'

Michiel keek op zijn horloge. 'We zijn er bijna.'

Op dat moment kwam de waddendijk in zicht.

'Gaan we helemaal naar de overkant lopen?' Moira keek Michiel ongelovig aan.

'We moeten wel. De boot is te duur en gaat voorlopig ook nog niet. Het wordt net eb, dat is gunstig. Schiet op!'

Moira keek naar het wad. 'Maar dat is toch veel te ver?'

'Mensen doen het wel vaker.'

'Met een gids ja.'

Michiel snoof. 'Dan ben ik nu jouw gids. Goed?'

Moira kon nauwelijks geloven wat ze hoorde. Hoe konden ze nou met z'n tweetjes het wad op? Zonder gids, zonder richtingaanwijzer, zonder reddingsboei? Wat nou als het water straks steeg?

Michiel liep naar het wad en zette zijn eerste stappen in de slurpende modder. Moira herinnerde zich het geploeter van gisteren maar al te goed. Ze had na een uur al gedacht dat ze dood ging - hoe zou dat voelen na zo'n lange tocht? Haar schoenen verdwenen meteen weer in de ondergrond en ze zette snelle stappen.

'Lukt het?' Michiel keek achterom naar Moira. Ze hadden al een flink eind gelopen en ze voelde hoe moe ze werd. Zou ze dit wel volhouden? En wat nou als ze dorst kreeg? Peter had het haar zelf gezegd, het wad was gevaarlijk. Als het vloed werd, kon je makkelijk verdrinken. Zeker als je de weg niet kende. Je kon in een geul komen, waar het water nog dieper was. Zou Michiel al die plekken weten te omzeilen?

'Hoe weet jij al die dingen?' vroeg Moira, toen ze Michiel op de kaart zag kijken.

'Wat voor dingen?'

'Hoe je moet wadlopen.'

Michiel lachte. 'Dat kun je gewoon vinden op internet. Nino vindt ons hier nooit meer terug. En als ik hem op school zie, geef ik hem een dreun.'

Moira probeerde Michiel voor zich te zien die Nino in elkaar sloeg. Het was bijna lachwekkend. 'Ik sla hem zelf wel.'

'Ook goed.'

Moira liep weer door. Na anderhalf uur lopen was er nog steeds alleen maar modder, zand en water te zien. Bij elke stap was Moira bang dat ze de diepte ingezogen werd.

'Pas op, hier is het dieper.' Michiel hielp haar eromheen.

'Jij weet echt alles, of niet?'

Michiel kleurde. 'Niet alles.'

'Wat niet?'

'Ik weet niks van meisjes. Hoe je ze moet versieren bedoel ik.'

Moira keek hem aan. Michiel was rood tot aan zijn haargrens.

'Schrijf ze een liefdesbrief.' Zodra Moira het zei begon ze te lachen. Michiel proestte het uit. 'O ja, goed idee!'

'Heb jij wel eens een vriendje gehad?' Michiel liep een stuk sneller dan Moira en ze moest moeite doen hem bij te houden.

'Nee, nooit.' Moira dacht na. 'Ze kozen altijd voor Bente.'

'Waarom?' Michiel klonk verbaasd.

'Grotere voetballen.' Moira wees op haar borsten en moest lachen. Zo had Dylan het een tijd geleden genoemd.

'Alsof dat wat uitmaakt,' zei Michiel. 'Ik vind Bente drie keer niks.'

'Dan ben je de eerste.' Moira trok met moeite haar schoen uit de modder. Waarom deden mensen dit voor hun lol? De zon prikte op haar hoofd en ze wist niet hoe lang ze dit nog volhield.

Michiel hield stil bij een verdwaalde pallet. 'Ga even zitten, dan rusten we uit.' Michiel liet zijn rugzak vallen en ritste zijn grote vak open. Hij keek even op zijn horloge en tuurde in de verte. 'We hebben wel even.' Hij haalde er een flesje water uit en gooide het naar Moira toe. Dankbaar zette ze het aan haar lippen en dronk het voor de helft leeg. Haar keel deed pijn en voelde ruw aan. Haar hemdje was doorweekt van het zweet. In de verte zag ze de eerste veerboot van de dag langzaam naar het zuiden schuiven.

'Wil je ook een koek?' Michiel gooide het al naar haar toe voordat ze iets kon zeggen. Had hij soms een hele picknickmand meegenomen?

Michiel plofte naast Moira neer en ze voelde zijn warme arm tegen de hare.

'Weet je?'

Michiel keek haar aan, zijn ogen dichtgeknepen tegen de felle zon. 'Nou?'

'Het is best raar om hier met jou te zitten. Ik bedoel, ik ken je pas een paar weken.'

Michiel trok een geheimzinnig gezicht. 'Eigenlijk ken je me nog helemaal niet.'

'Ik weet dat je graag de beschermengel uithangt.'

Moira was blij dat ze Michiel had leren kennen. Ze had hem in het begin wel verdacht, maar dat kon ze zich nu nauwelijks meer voorstellen. Moira zou hem dolgraag als goede vriend willen. En misschien kon ze over een paar maanden weer normaal nadenken en hem eens mee uitvragen. Ze probeerde zich Michiel voor te stellen in het donker van de bioscoop. Zou hij haar dan proberen te zoenen aan het einde? Moira voelde dat ze kleurde. Hoe Wam het dat ze daar ineens aan moest denken? Het leek wel een film, daar kwamen twee mensen ook altijd dicht bij elkaar als ze in gevaar waren.

Moira keek om zich heen. Hoewel het gevaar ver weg leek wist ze dat het elk moment verkeerd kon gaan. Zonder Michiel wist ze niet waar ze heen moest. Elke stap kon een verkeerde zijn. Dan zou ze wegzakken, in een diep zwart gat.

'Bedankt.' Ze keek Michiel aan. 'Dat je me helpt.'

Hij keek even ongemakkelijk en haalde zijn schouders op. 'Ach, daar ben ik je beschermengel voor.' Hij stond op en veegde zijn broek schoon. 'Ik ga vast even verderop kijken waar we door de geul kunnen, goed?'

Moira knikte. 'Ik rust nog even uit.'

Michiel liep weg en Moira keek hem na. Zijn blonde haren gaven licht in de zon. Het vasteland was niet ver meer, Moira zag het gras wuiven op de zeedijk. Vanuit de haven van Harlingen moesten ze nu toch wel te zien zijn? Of anders vanaf de veerboot van daarnet. Zou er een schip komen om hen te redden? Moira dacht aan haar moeder en merkte dat ze haar miste. Ze miste haar vreselijk. Ze opende haar rugzak en zocht naar haar mobieltje, maar het zat er niet in. Was ze dat ding nou vergeten?

'Stomme ezel,' mompelde ze in zichzelf. 'Vergeet je het belangrijkste!'

Ze keek op, maar Michiel stond een heel eind verderop. Ze mocht vast wel even zijn mobieltje lenen. Ze zou haar moeder heel kort bellen, zonder haar ongerust te maken. Alleen even haar stem horen was genoeg om door te kunnen.

Moira trok Michiels jack naar zich toe, dat hij uitgetrokken had. Ze voelde in zijn grote zakken, maar hij had niks bij zich. Misschien de binnenzak? Ze voelde niks wat op een mobieltje leek, maar er ritselde wel wat. Een oud boodschappenlijstje?

'Moederskindje,' lachte Moira hardop. Ze trok het papier uit de jaszak en er viel iets op de grond. Het som-pige zand maakte het meteen nat. Het was gelig en vierkant. Een envelop. Langzaam draaide Moira hem om. Een grote vlinder grijsde haar tegemoet.

Peter

Hoe kon dit? Hoe kwam Michiel aan zo'n postzegel? Had hij geprobeerd er eentje na te maken? Maar waarom? Moira draaide de envelop om en herkende het handschrift. De krullerige letters, die samen haar naam vormden. *Moira*. Haar verstand wist het eerder dan haar gevoel. Misschien had ze het al die tijd al geweten, maar wilde ze het niet zien.

Was ze gek aan het worden?

Michiel was Peter.

'Moira!' Michiels stem klonk in de verte. Moira keek op. Ze zag hem naar haar toe komen. Wat moest ze doen? Paniekerig propte ze de envelop in haar

broekzak en legde zijn jack recht. Michiel kwam steeds dichterbij. Toen hij voor haar stond moest hij lachen.

'Wat zie jij wit!'

Moira keek hem aan. Hoe kon ze dit niet gezien hebben? Haar gedachten gingen razendsnel. De manier waarop hij zich bij haar had ingelikt. Sluw, snel en onopvallend. Haar zogenaamde redder. Hij had haar al die brieven geschreven. Hij had haar zien voetballen, zien gymmen, zien uitkleden op het strand. Michiel deed net alsof hij haar wilde helpen en nu zat ze samen met hem op het wad. Moira keek om zich heen. Geen mens te zien. Ze stond tegenover Peter en niemand kon haar helpen.

'Wat is er aan de hand?' Michiel keek bezorgd. Hoe kon hij alles zo goed voor elkaar hebben? Moira voelde haar adem stokken. Ze mocht niks laten merken. Straks haalde hij zijn vismes tevoorschijn en eindigde ze als haar knuffelhond, opengereten en leeggebloed.

'Ik ben een beetje misselijk.' Moira hoorde hoe vreemd haar stem klonk.

'Komt het door de zon? Misschien moet je nog wat drinken.' Michiel gaf haar de fles aan. Ze zette hem met tegenzin aan haar lippen. Hij had er net nog uit gedronken. Zijn mond, haar mond. Ze waren zo dicht bij elkaar geweest. Hij had haar gekust in de blokhut terwijl ze sliep. Zijn hand was over haar slaapzak gegaan, helemaal naar beneden. Wat moest ze doen? Ze dacht razendsnel na. Ze mocht in elk geval niet in paniek raken...

'Moet ik je dragen?' Michiel keek haar aan. 'We moeten echt verder. Straks merken ze dat we ervandoor zijn.'

Moira kon niks meer. Ze wilde hem slaan, gillen, wegrennen. Maar hoe deed ze dat? De modder zoog haar zo hard naar beneden dat hij haar met één stap al had ingehaald. En bovendien, waar wilde ze heen? Ze had geen idee hoe ze moest lopen, laat staan waarheen.

'Als we in Harlingen zijn gaan we wat eten, goed?'

Samen in een restaurantje. Was dat wat hij van haar wilde? Aan iedereen laten zien dat zij bij hem hoorde, zijn meisje was? Michiel, die zogenaamd geen meisjes kon versieren?

Moira slikte het water met moeite door. Het zuur in haar keel kwam omhoog en mengde zich met haar speeksel. Ze voelde zich misselijk en draaierig. Hoe kon ze zich zo vergist hebben? Ze kon nota bene bij hem naar binnen gluren. De helft van zijn kamer had ze gezien, terwijl hij aan zijn bureau zat. Waar was dan die kast met de laatjes? Tegen de andere muur aan?

Plotseling beseft Moira dat ze een grote fout had gemaakt. Als zij Michiel kon zien, dan kon dat andersom ook! Hij had zich nog bijna versproken, maar was toen snel over de gymzaal begonnen. Hij had haar bespied zoals zij hem had bespied. En ze had het niet doorgehad.

Zelfs haar eigen moeder niet, toen ze de gordijnen dichttrok. Haar moeder... Moira dacht aan haar lieve gezicht en haar warme armen. Zou ze haar ooit nog terugzien?

Ze keek voorzichtig opzij terwijl ze opstond. Michiel hees de rugzak op zijn rug en keek op de kaart. Zijn ogen stonden geconcentreerd, geen spoor van angst.

Was hij nooit bang geweest ontdekt te worden? Zelfs

niet toen hij in haar kamer was geweest? Die gedachten maakten haar bang en razend tegelijk. Michiel had de foto van haar en Bente verscheurd. Was hij nou echt zo stoer? Zo zelfverzekerd? Hoe was hij op het idee gekomen van de brieven?

Duizend vragen spookten door Moira's hoofd. Wat wilde hij van haar? Wanneer kwam de Peter naar boven? Wilde hij haar doden? Haar zoenen?

Moira probeerde haar gezicht weer onder controle te krijgen. Als hij toneelspeelde kon zij het ook. Als ze nu opgaf zou ze Bente nooit meer terugzien. Bente. Zou ze de brieven al gevonden hebben? Zou zij ontdekken dat Moira met de verkeerde jongen was weggelopen? Bente kennende rende ze meteen naar meneer Krul. Moira had nog nooit zo gehoopt haar leraar tegen te komen.

'We moeten echt verder, denk je dat het lukt?'

Moira schrok op. Michiel had het natuurlijk tegen haar, maar ze was helemaal met haar gedachten bij Peter. Michiel was ineens niet meer dezelfde. Haar buurjongen was haar grootste vijand. En dan te bedenken dat ze een kwartier geleden nog aan zoenen

dacht met hem. Ze werd weer misselijk.

Michiel staarde haar aan. 'Waar zit jij toch met je gedachten?'

Bij jou. Bij een vismes.

'Bij Nino,' verzon Moira snel. 'Ik vraag me af waarom hij die brieven heeft geschreven.'

Nino. Arme Nino. Ze was bij hem weggerend. Wat moest hij wel niet denken? Hij wilde haar helemaal niet bang maken. Dat hij de naam van die vlinder kende was puur toeval geweest.

'Nino is gewoon gestoord. Een ziek persoon.'

Moira keek Michiel aan. Hij klonk zo overtuigend dat ze hem bijna ging geloven. Maar de brief en postzegel in zijn jaszak logen niet. Ze moest op haar hoede blijven.

'En dan te bedenken dat ik verliefd op hem was,' deed Moira er voorzichtig een schepje bovenop. Ze moest Michiel afleiden.

'Jij liever dan ik.'

Nee, dacht Moira. Jij hebt mij al. Wat moest Michiel gelachen hebben om haar naïeve gedrag. *Ik moet vluchten. Met jou.* Ze had zich als een mak schaap in zijn val laten lopen. Makkelijker kon niet. Met de modder tot halverwege haar scheenbenen liep ze achter Peter aan.

'We komen in de buurt.' Michiel wees op zijn horloge en keek nogmaals achterom. 'En dat mag ook wel, want het kan elk moment vloed worden.'

Moira keek angstig naar beneden. Het water kwam steeds hoger en het lopen ging steeds moeilijker. Ze kon niet wachten tot ze verlost werd van de modder en de zware schoenen. Als ze vlak bij de dijk kwam, zou ze gaan rennen, zo hard als haar modderschoenen het toelieten. Misschien kon ze Michiel wel zo afleiden dat hij het niet eens doorhad. Maar hoe? Ze moest net doen alsof ze niks doorhad. Misschien zelfs... ?

'Michiel?' Haar stem trilde niet meer, maar klonk alleen een beetje hoog.

'Ja?'

'Waarom dacht je dat het Laurens was?' Moira dacht aan zijn opmerking toen ze in de struiken zaten bij de rand van het kampterrein.

Michiel haalde zijn schouders op. 'Ik vond hem altijd een beetje eng.'

'Waarom?'

'Gewoon,' zei Michiel. 'Waarom doe je zo moeilijk? Hij is het niet.'

'Nee, maar ik vraag me alleen af waarom je hem verdacht. Omdat hij geen vrienden heeft?'

Michiel lachte. 'Alsof je daar gek van wordt.'

'Waarvan dan wel?'

'Als je genoeg van dat soort films kijkt.'

Moira dacht aan het spelletje *Truth or Dare* dat ze

speelde in de blokhut. Zijn favoriete film was *The Silence of the Lambs* ! Nu verraadde hij zich gewoon!

Moira schudde haar hoofd. Michiel was geen moordenaar. Of wel? Eigenlijk kende ze hem helemaal niet. Het enige wat ze van hem wist was dat hij geen vader had en hier pas was komen wonen. De Michiel die ze nu zag was heel anders dan de Peter in de brieven.

'Sorry, maak ik je misselijk?' Michiel lachte verontschuldigend.

Moira knikte. Meer dan je denkt, dacht ze bij zichzelf. 'Ik heb het niet zo op horrorverhalen.'

'Je zit er zelf in eentje,' zei Michiel. 'Ben jij even blij dat ik je bescherm.'

Moira probeerde te glimlachen en ging sneller lopen.

'Volgens mij kunnen we daar het wad af.' Michiel wees. Nog maar een meter of honderd, misschien wel minder. Ze moest zich inhouden om niet te rennen,

weg uit deze nachtmerrie. Maar wat zou Michiel dan denken? Straks verloor hij zijn zelfbeheersing. Nee, ze moest nog even blijven acteren, al werd ze gek.

'Gelukkig, ik ben doodmoe.'

'Ik ook,' gaf Michiel toe en tastte in zijn binnenzak.

Moira hield haar adem in. Met grote ogen keek ze hoe zijn hand erin verdween. Wat nou als hij merkte dat de brief weg was? Dan kon hij maar één persoon verdenken... Waarom had ze hem nou weggepakt? Hoe stom kon ze zijn? Ze moest hem afleiden. Met iets groots.

'Wacht eens.' Moira pakte zijn hand beet. Hij voelde warm aan. Michiel keek haar verrast aan. Zijn ogen glommen toen Moira in zijn hand kneep.

'Ik wilde je eigenlijk iets vragen.'

Michiel bloosde. Zou hij dat ook acteren? 'Wil jij misschien een keer met mij naar de bioscoop als we thuis zijn?'

Moira kon nauwelijks geloven wat ze zei. Maar als Michiel het maar geloofde.

'Naar een horrorfilm?'

'Nou nee.'

'Iets romantisch?'

Moira voelde het zuur in haar mond. Straks spuugde ze hem nog onder. Gaf dat haar voldoende voorsprong om te vluchten? Nee, ze moest doorspelen. Terwijl ze praatte liep ze stevig door. Ze maakte grote stappen en Michiel kon haar nog maar net bijhouden. Bij de dijk zou ze wegvluchten naar de haven, recht in de armen van een sterke havenarbeider.

'Misschien? Wil je?'

Michiel glunderde. 'Natuurlijk!'

Moira knikte goedkeurend. Michiel lachte en zijn hand ging opnieuw naar zijn binnenzak. De brief! De dijk was nog maar vijftig meter weg. Het water stond intussen bijna tot haar middel.

'Jij bent de enige jongen die ik vertrouw.' Dat was voldoende, want Michiels hand ging niet verder.

'Waar komt dit allemaal ineens vandaan?'

Te veel. Michiel vond haar nu verdacht, dat kon niet anders.

Veertig meter.

'Ik ben gewoon blij dat ik je ken.' Slap. Walgelijk. Ongeloofwaardig.

'Is er iets, Moira?' Nu hij haar naam zei gingen haar nekharen recht overeind staan. Haar armen tintelden.

'Nee, niks.'

'Je doet heel raar,' ging Michiel verder en zijn ogen priemden. Hij stond stil en keek haar doordringend aan. Plotseling zag Moira een vleugje Peter. Echt maar een glimp, maar genoeg om van te gillen. Haar stem klonk schel en hoog over het wad. Ze schrok ervan, maar niet zoveel als Michiel. En dat gaf haar genoeg voorsprong. Dertig meter.

Haar voeten zogen zich in de modder, haar armen worstelden door het vele water, wat om haar heen sloeg alsof ze in een golfslagbad zat. Ze moest rennen. Niet opgeven nu. Niet omkijken. Achter zich hoorde ze de stem van Michiel. Wat hij riep wist ze niet, maar hij was vast laaiend. Peter was komen bovendrijven.

Moira rende zo hard als de modder toeliet. Ze struikelde en kreeg een slok zout zeewater binnen. Twee handen om haar middel. Ze kwam naar adem happend boven. Ze moest weg. Worstelend wist ze zich los te maken en vluchtte opnieuw.

'Wacht nou...' De wind nam zijn woorden mee.

Twintig meter.

Ze waadde door het hoge water. Het was bijna niet te doen. De modder zoog haar steeds verder naar beneden en met haar handen probeerde ze het water weg te duwen.

'Ik ben... kom hier!'

Vijftien meter.

'Moira!'

Tien meter.

Een hand op haar schouder, een hand op haar heup. Hij klampte zich als een dolleman aan haar vast. Peter zou haar nooit laten gaan.

'Laat me los!' Moira worstelde, maar wist dat het tevergeefs was. Waar bleef die sterke havenarbeider nou?

'Ik wil alleen...' riep Michiel.

Alleen wat? Zoenen? Vrijen? Haar vermoorden? Ze schudde zich opnieuw los en ging half zwemmend, half rennend verder. Ze kreeg opnieuw een slok zout water binnen. Ze moest bijna overgeven. Strompelend ging ze verder. De dijk was zo dichtbij dat ze alleen haar hand hoefde uit te steken. Het water klotste tegen de stenen en het trappetje was haar enige uitweg. Met haar handen maaide ze om zich heen.

'Moira, hoor je me?' Michiel hijgde in haar nek. Twee warme lippen. 'Je begrijpt het verkeerd. Ik ben niet...'

Moira schudde uit alle macht met haar lijf, maar zijn greep was sterk. Zo sterk dat ze er duizelig van werd. Hij perste alle lucht uit haar longen. Ze draaide zich half om en sloeg. Haar vuist raakte zijn neus en ze vluchtte het trappetje op. Haar natte kleren voelden ineens loodzwaar aan en de harde gure wind deed haar lijf rillen van de kou. Michiel sprong en kwam achter haar aan.

'Help!' Moira wist dat het geen zin had. Boven hen cirkelden meeuwen, maar verder was er geen levend wezen te bekennen.

'Waarom ben je nou zo bang? Ik ben er toch?'

Moira keek naar Michiels gezicht. Het bloed uit zijn neus drupte langs zijn kin. Het zag er verschrikkelijk eng uit. Hij leek net weggelopen uit een horrorfilm, maar dan een realistische. Daar stond ze. Met Peter op de dijk, in niemandsland. Zou ze hem nog een keer slaan? Ze stapte een tree hoger. Michiels handen klemde om haar shirtje en haar pols. Ze stond nu bijna op de kade.

'Iedereen heeft je in de steek gelaten, maar ik blijf

er altijd. Je hoeft nergens bang voor te zijn.' Michiel keek haar doordringend aan.

Moira herstelde zich. 'Ik heb de brieven aan Bente gegeven. Je bent erbij!'

Michiel trok wit weg.

'Je hebt de brieven weggegeven?'

'Ja. En weet je waarom? Ik werd er misselijk van. Je bent de slechtste brievenschrijver die ik ooit heb gezien. Je bent niks, Michiel. Helemaal niks!'

Michiel keek verward. Wat verwachtte hij nou? Dat ze blij zou zijn met de opengereten knuffel? Met de gescheurde foto en zijn vieze woorden? Michiel herstelde zich. 'Je weet niet wat je zegt. Als je denkt dat ik Peter ben, waarom ben je dan met mij gevlucht?'

Moira zweeg. Ze probeerde zijn ogen te ontwijken, die nu even donker waren als het water van de zee. 'Misschien omdat je niemand anders meer hebt?'

Moira dacht aan Bente, die kilometers verderop net

wakker werd. En Nino? Die lag boos in zijn stapelbed. Zich afvragend waarom Moira ineens zo vals deed. Had Michiel gelijk? Was ze echt helemaal alleen?

Michiel boog zich voorover en drukte zijn lippen op de hare. Twee koude, zoute lippen, vol met bloed. Moira probeerde zich los te rukken, maar Michiels greep om haar pols werd alleen nog maar sterker.

En nu was het genoeg. Wat dacht hij wel niet? Dat hij haar zomaar kon zoenen? Moira haalde met haar nagels uit naar zijn wang. Toen gaf ze hem een dreun. Haar vuist raakte zijn gezicht zo hard dat hij begon te wankelen. Hij stortte terug de zee in. Een gesmoorde kreet, een plons. En toen lag hij stil. Michiel lag met zijn ogen dicht in het water aan de voet van de dijk en bewoog niet meer. Het zeewater spoelde bij elke golf over zijn levenloze lichaam. Moira keek met grote ogen naar Michiel, die haar net nog zoende. Was hij...?

Moira keek om zich heen. Er was geen mens in de buurt. Moest ze om hulp roepen? Bij hem gaan kijken? Maar wat als hij nog bleek te leven? Moira voelde de envelop, drijfnat in haar zak. Michiel lag doodstil onderaan de trap. Zijn blonde haren lagen als een

waaier om zijn hoofd in het water. Het bloed uit zijn neus spoelde weg.

Moira draaide zich om en rende. Haar schoenen lieten een modderspoor achter en ze rende net zo lang door tot ze een plekje vond achter een oude container. Ze hoestte een paar keer en spuugde de vieze zoute smaak van het zeewater uit. Haar handen trilden terwijl ze de brief uit haar zak haalde. De envelop met de zwierige, doorgelopen letters. *Voor Moira.*

De laatste woorden van Peter.

Lieve Angela,

Dit is de brief die ik liever niet wil schrijven. Omdat je hem, als alles goed was gegaan, nooit gelezen had. Maar nu heb je hem dan toch in handen. Waarvandaan? Gevonden, gekregen?

Er is iets misgegaan.

En waar ben ik? Eenzaam op Terschelling, of allang weer thuis en treurend om een verloren romance, zwervend over de kade in Harlingen, turend over zee... Waar ben ik? Waar ben jij? Zit je thuis? In de bus?

Waar zijn we gebleven, lieve Angela?

Al die tijd die ik aan jou verspild heb! Hoe ik je langzaam in mijn net gedwongen heb tot je geen kant meer op kon. ..Is het echt voor niets geweest?

Ik was de kat, Angela, en jij de muis. Of nee, geen muis, dat doet je onrecht aan. Een vogeltje was je, een klein dom vogeltje dat veel te vroeg het nest verlaten had. Kansloos vogeltje tussen de scherpe nagels van een roofdier, dat afen toe eventjes losliet en dan weer toesloeg. Waarom? Omdat adrenaline het vlees zoeter maakt.

Ach, het was zo'n heerlijk spel! En nu ben jij eruit gestapt!

Een vlinder was je, met gebroken vleugels en spartelende pootjes, langzaam vermalen tussen de kaken van de meedogenloze tijd.

Het is de tijd, Angela!

Begrijp je dat ik vecht tegen de tijd? Tegen het almaar voortschrijden, het verlaten, het sterven.

Er is iets misgegaan.

Was je te snel, te vroeg? Ben ik te oud en te traag geworden? Wat was er aan de hand?

Jij hebt je niet aan de regels gehouden. Je bent vergeten wie er de baas is. Ik bepaal hoe het spelletje verloopt, niet jij. En nu moeten we van voren afaan beginnen.

Want ik geef het niet op, Angela van me. Denk maar niet dat je zo gemakkelijk van me afkomt. Je bent één keertje ontsnapt, maar dat zal je geen tweede keer lukken. De kat heeft geen haast, Angela. De kat heeft geduld. En klauwen. En honger.

Liefs en een kus, Peter

PS. Je bent nog altijd van mij! Vergeet dat niet!

Dit keer hoefde Moira de brief maar één keer te lezen. De woorden drongen direct tot haar door, alsof iemand de brief voorgelezen had. Sterker nog. Ze hoorde hem nog steeds voorlezen. Een mannenstem. Niet de stem van Michiel.

Moira staarde naar de letters op het papier. Wat had ze gedaan? Michiel was Peter niet. Deze brief was bedoeld voor als het mis ging. En als Michiel Peter was... Hij had het juist allemaal heel goed voor elkaar! Waarom zou hij deze brief mee hebben genomen als hij Peter was? Hij had haar precies waar hij haar hebben wilde. Alleen op het wad. En bovendien had de schrijver het over *te oud en te traag worden*. Was Peter een volwassen man? Maar waarom had Michiel die brief dan in zijn zak gehad? Waar paste Michiel in dit hele plaatje? Moira probeerde heel hard na te denken, maar de

tranen die over haar wangen stroomden, maakten het moeilijk.

Haar gedachten gingen te snel om bij te houden. Ze wilde alleen nog maar weg, weg van deze verschrikkelijke plek.

Nee, ze moest naar Michiel toe, hem helpen. Maar wat als ze het toch verkeerd begrepen had? Hij had tenslotte wel deze brief in zijn jaszak zitten!

Moira las de laatste zinnen nog eens over.

De kat had geduld. En klauwen. En honger.

Ineens was er een stem achter haar. Een warme, stinkende adem.

'Dag Angela. Daar zijn we dan.'

Finale

Twee handen sloten zich om haar keel. Sterke vingers drukten haar luchtpijp dicht. Moira sloeg om zich heen. De handen sloten zo dicht om haar keel dat ze duizelig werd. Beelden flitsten voorbij. Zij samen met Bente, op de schouders van hun teamgenoten. Juichend en lachend droegen ze de beker. De kampioensbeker. Bentes blonde haren straalden in het zonlicht.

Een trap achteruit. De greep werd even slapper, maar spande toen weer aan.

Moira begon te rochelen.

Een slag naar achteren.

Een uithaal.

Een schop.

'Au! Rustig nou,' zei de stem in haar oor. 'Dan is dit veel sneller voorbij.'

Een stoot.

Een krab.

Haar nagels raakten iets. Iets met haar. Een kin?

'Rustig!' Hijgende adem tegen haar hals. 'Ik help je toch alleen maar. Je hoeft nooit groot te worden, jij niet. Nooit volwassen. Snap je het nu? Rustig maar.'

Die stem... Dit was geen jongen! Moira voelde de zweterige handen van Peter omhoog gaan, tegen haar kaken. Hij tilde haar bijna op! Ze moest nu iets doen. Nu. Of het was te laat.

Moira zag haar moeder voor zich. En toen de ogen van Nino. Lieve Nino, die ineens haar hand had gepakt.

Een flinke schijnbeweging met haar armen. Toen bracht ze haar voet omhoog en naar achteren. Zo hard als ze kon.

Met alle woede van de afgelopen weken, die ze al die tijd had opgespaard. De onmacht, de angst, de frustratie en de nieuwsgierigheid. Een kreet van pijn achter haar.

Eén seconde liet hij los. Genoeg voor Moira om weg te zijn. Te rennen. Zo hard als ze kon. Ze voelde de steken in haar enkel. Ze kon niet meer. Achter zich een woedende schreeuw. Tijd om achterom te kijken had ze niet. Peter was veel te dichtbij.

Ze rende weg van de container. Op de dijk ging ze als een gek de bocht om, naar links. Vanuit haar ooghoeken zag ze een gedaante staan, maar ze was er te snel langs gerend om hem goed te bekijken. Ze hoorde de stem van Peter, de stem die ze herkende maar niet thuis kon brengen. En toen een doffe klap. Het was stil. Moira stopte met lopen. Haar benen voelden zo zwaar aan dat ze bang was dat ze viel. Ze draaide zich om.

Hij lag een eindje van haar af. Zijn gezicht was verborgen in het gras van de dijk, maar ze herkende hem onmiddellijk. Vol afgrijzen staarde ze naar de leraar in zijn wollen trui.

Bij zijn voeten zat Michiel. Zijn overhemd was gescheurd en vies. Op zijn gezicht zat opgedroogd bloed. In zijn handen had hij een even bloederig stuk wrakhout.

De laatste brief

'Moira staat vrij!' De stem van de trainer kwam boven alle supporters uit. Moira rende richting het doel met een verdediger op haar hielen. Vanuit haar ooghoeken zag ze haar moeder op de tribune zitten, die schreeuwde bijna even hard als de trainer.

De rechterspits gaf de bal een trap en Moira zag hem haar richting uit komen. De verdediger stak een arm uit en probeerde Moira's shirt vast te pakken. De scheidsrechter gebaarde met zijn armen dat hij voordeel gaf. Moira wilde zich niet laten vallen voor een vrije trap. Dit was veel meer waard. Een doelpunt. Een winnend doelpunt.

Alleen de keeper was nog over. Twee witte

handschoenen, klaar om haar en de bal tegen te houden. Moira schoot met links. Niet eens haar goede been, en dat moest de keeper ook gedacht hebben, want die werd totaal verrast. Dook te laat. De bal lag al in het net.

Alle thuissupporters begonnen te gillen. Te juichen. Moira zag hoe de keeper kwaad de bal uit het net haalde en hem weg trapte. De scheidsrechter blies de wedstrijd af.

Ze had het gedaan! Gescoord! En hoe! Moira rende op haar moeder af, die al overeind was gesprongen en haar dochter met open armen ontving.

'Lieverd, toch!' Moira hoorde tranen in haar moeders stem en keek op. Haar ogen blonken.

'Mam, wat is er?' Moira wist wel wat er was. Het zou nog lang duren voordat haar moeder stopte met plotselinge huilbuien. En voordat Moira's eigen nachtmerries over waren. Maar nu waren het tranen van blijdschap bij haar moeder.

'Ik ben zo trots op je.' Haar moeder knuffelde haar

weer. Moira schaamde zich niet, ook al keek haar hele team naar hen.

'Volgens mij is er iemand die je wil spreken.'

Moira wurmde zich los uit de armen van haar moeder.

'Wie?'

'Achter je.'

Moira draaide zich om. Midden in de groep van feestende mensen, tussen de gekleurde tenues van haar teamgenoten, stond een meisje met een blonde pony. Bente.

'Willen de meiden wat drinken?' Moira's moeder riep vanuit de keuken. Moira zat samen met Bente in de tuin.

'Mooie scheenbeschermers.'

Moira keek naar beneden. 'Gekregen van de club.'

Bente knikte. 'Gaaf.' Ze klonk niet jaloers.

'We hebben trouwens geen bubbelbad, hoor.'

Bente lachte. 'Arme Moira.'

'Ja, ik dacht er nog even aan om er maar mee te stoppen, maar ja, nu blaast de trainer na elke wedstrijd met een rietje onder water.'

Bente begon te giechelen. Moira besepte ineens hoe lang het geleden was dat ze samen grapjes maakten. Haar slechte gevoel was in één klap terug. Ze keek naar de grond en wist ineens niks meer te zeggen tegen Bente.

'Het is trouwens uit met Roza.'

'Hadden jullie verkering dan?'

Bente lachte opnieuw. 'Nee, de vriendschap is uit.'

Moira knikte. 'O.'

'En Nino vroeg nog naar je vandaag. Wanneer je weer naar school komt.'

Nino. Moira voelde een warm gevoel in haar onderbuik en haar hoofd begon te tintelen.

'Hij mist je volgens mij.'

Moira proestte. 'Vast.'

'Nou ja, nu hij alles weet... Of bijna alles. Van die vlinder. Hij zegt dat hij zich wel voor z'n kop kan slaan. Want hij weet helemaal niks van vlinders. Hij had het toevallig gehoord van...'

'Ja,' zei Moira snel. 'Dat weet ik.'

'Of niet toevallig. Allemaal expres natuurlijk.' Bente trok haar neus op. 'Zo vals, zo gemeen... Dat iemand zo ziek is.'

Moira zweeg. Maar Bente was nog lang niet klaar.

'Net als ik. Ik bedoel, ik kan me ook wel voor m'n kop slaan. Toen ik de brieven vond, ben ik als een gek naar de leiding gerend, zoals je zei. Wist ik veel dat de leiding zelf...'

Ook in Bentes ogen stonden tranen, zag Moira. Op dat moment kwam haar moeder de tuin in met twee glazen limonade.

'Alsjeblieft kanjer, en er lag een brief voor je bij de post.' Haar moeders stem trilde. Brieven waren nu niet leuk meer.

Moira bekeek de witte envelop. Geen Peter. Geen enge vlinder op de postzegel. Stempel Zwolle.

'Maak je hem niet open?' Bente keek haar aan. Moira keek naar haar moeder, die een beetje zenuwachtig met haar ogen knipperde.

'Jawel.' Moira stopte haar vinger onder de plakrand en scheurde de envelop open. Het geluid maakte haar nog steeds zenuwachtig. Ze vouwde het papier open.

Lieve Moira,

Ik vond het fijn dat je me hier in Leeuwarden bent komen opzoeken, ondanks dat je kwaad op me bent. Ik snap dat je antwoorden wilde, daarom schrijf ik je nu ook. Dat is beter dan bellen, want nu kan ik gewoon even stoppen als ik moe ben. Ik ben vaak moe. Als alle scans goed zijn kan ik snel naar huis, zeggen ze.

Je hebt recht op de waarheid, ook al weet ik niet alles. Maar een paar dingen kan ik je wel vertellen.

Het belangrijkste is wel, dat ik me schaam. Het spijt me enorm dat ik die brieven bij je bezorgd heb. Maar ze leken helemaal niet zo erg en ik had geen keus. Toch had ik het nooit mogen doen. Kun je me dat vergeven?

Je moet me geloven als ik zeg dat ik in die kerel z'n macht was. Hij zette me onder druk. Ik moest die brieven wel bezorgen. .. Maar alleen de eerste paar, dat moet je geloven. Ik heb niet in je knuffel gesneden, dat was die viezerik zelf. De eerste paar heb ik bezorgd, en natuurlijk de laatste op het wad. En ja, ik heb de foto gestolen. Maar hij heeft hem verscheurd!

Ik wist ook niet precies wat zijn bedoeling was. Weet je nog dat ik het over 'Peter Pan' had? Dat heeft er dus echt mee te maken, schijnt het. Want de Wendy in dat verhaal heet voluit Wendy Moira Angela Lieveling. Begrijp je? En er zal nog wel meer bij komen. Dit heb ik van een agent.

Begrijp je dat ik het spel mee moest spelen? Net doen alsof ik Nino verdacht vond? Ik mócht niet vertellen wat ik wist. Dat kon niet. Ik kon alleen maar bij je blijven en proberen je te beschermen. En ik hoopte dat het in Harlingen afgelopen zou zijn.

Achteraf ontzettend dom van me. Zo'n idioot houdt natuurlijk niet op. Dat gaat van kwaad tot erger. Als ik geweten had wat er zou gaan komen, was ik er echt nooit aan begonnen. Dat moet je geloven.

Ik ben wel blij dat ik zo hard geslagen heb. Ik stop ermee. Ik hoop dat je het begrijpt. En ik zie je wel weer als ik thuis ben. Dan zwai ik naar je, vanaf de overkant.

Michiel

PS Oja, dat was ook zo. Die agent zei nog meer. De broer van die Wendy heet Michiel. Het is echt hartstikke ziek allemaal. En een van Peter Pan z'n Verloren Jongens, je raadt het al... Die heet Krul.

Hans en Maren over dit boek

MAREN : Wat krijgen we nou? Ik dacht de hele tijd dat Michiel de dader was!

HANS : Ik ook, ik ook... Maar bij de derde brief begon er iets te knagen. Kan een jonge jongen zulke taal schrijven? En toen liet jij Michiel alwéér met een boodschappentas opdraven en ik wist: hij is een

boodschapper...

MAREN : Dus liet je hem brieven bezorgen voor Krul, de engste leraar die ik ken... Waarom heb je mij niet meteen verteld dat het toch Krul was? Je liet me doorschrijven met het idee dat Michiel de dader was!

HANS : Ja. Dat was een meesterzet, al zeg ik het zelf.

MAREN : Ja oké, als ik het zelf niet eens wist kan de lezer het ook niet doorhebben :-) De enige hint die erin staat is Peter Pan. Alle namen van de betrokkenen komen daaruit. Peter, Angela, Moira en Michiel. Ik wist tijdens het schrijven niet eens dat Krul één van de namen van de Verloren Jongens was...

HANS : Het was eigenlijk ook erg gemeen van me. Maar het werkte goed, toch? Op deze manier bleef het spannend tot het eind. Letterlijk tot het laatste woord!

MAREN : Het werkte zeker. Ik was heel bang voor Michiel tijdens het schrijven, terwijl hij uiteindelijk niet de dader is. Maar hij is natuurlijk wel

medeplichtig! Ik denk dat Michiel vooral onder druk is gezet door Krul, maar dat hij ook wel een soort straf zal krijgen. En wat gebeurt er met Krul? Gaat hij de gevangenis in? Je zal maar zo'n leraar hebben...

HANS : De gevangenis lijkt me wel het minste! Hij is natuurlijk behoorlijk gestoord. Ik stel me zo voor dat hij zijn ziekelijke neigingen jarenlang heeft opgekropt, maar dat hij dat op een gegeven moment niet meer kon. Hij haat de ouderdom, de aftakeling. Liever jong gestorven dan verlept. En nog liever: altijd een egoïstisch jongetje blijven, zoals Peter Pan dus.

MAREN : In ieder geval had Moira gewoon naar haar moeder moeten gaan met die brief. Of naar de politie. Die Krul is echt ziek in zijn hoofd.

HANS : En wat dacht je van Michiel? Die had nooit een brief moeten bezorgen. Meteen weigeren. Maar ja, de eerste brief was nog vrij onschuldig. Zo gaat het vaak. Je werkt jezelf in de nesten en kom er dan nog maar eens uit... Soms is er heel veel moed voor nodig om 'laf te zijn!

MAREN: Kan je je trouwens nog herinneren dat ik als 14-jarige naar jou toe kwam tijdens een signeersessie? Ik vroeg of je mijn eerste verhaal wilde lezen. Je zei toen nog tegen de vrouw naast je: 'Over een paar jaar zit zij hier handtekeningen te zetten.'

HANS: Het was in Utrecht en je had je vader meegenomen, voor de zekerheid. En het is allemaal ook precies zo gegaan.

MAREN: NOU, wat vind je ervan? Op naar een nieuw boek? Maar dan ga ik jón in de maling nemen...

HANS: Een gewaarschuwd man telt voor twee...

MAREN: Ha, dat boek komt er wel! Want je weet het misschien nog niet, maar je bent van mij!

Hans Kuyper

Maren Stoffels

www.hanskuyper.eu

www.marenstoffels.nl